

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Temmuz-Ağustos 2012 Sayı: 13

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Türkiye'ye ait casus uçağının Suriye karasularında düşmesinin ardından savaş çığırtkanlığı ve hazırlıkları iyice arttı. NATO toplantıya çağrıldı, Suriye muhaliflerine verilen destek açıkça ilan edildi. Suriye'ye sınırda uçuş yasağı kondu, fiili olarak "tampon bölge" oluşturuldu vb...

Bu durum, uçağın "provokatif" amaçlı gönderildiği savını da güçlendiriyor. Son bir yıldır Suriye'nin içini karıştıranların, Suriye hava sahasına gönderilen bir savaş uçağına bir şey yapılmayacağını düşünmemesi mümkün değil zaten. Bugüne dek çıkan birçok savaşta bu tür provokasyonlar görülmüştü. Hatta tarihe ilk emperyalist savaş olarak geçen ABD'nin İspanya ile savaşında, ABD kendi gemisini batırarak İspanya'ya savaş açmıştı. Yıllar sonra ABD, bunu kendisinin yaptığını kabul etti. Ama "dünya imparator"luğuna doğru ilk adımı, bu savaşla atmış, amaç hasıl olmuştu.

Egemen sınıflar, kendi çıkarları için her şeyi yapabilirler. Sonrasında elde edecekleri karlar söz konusu olduğunda, kendi gemilerinin, uçaklarının ve bunların içindeki vatandaşlarının hiçbir kıymeti yoktur. Suriye üzerine keşif için gönderilen uçakta, iki pilot parçalanarak öldü. Bunların böyle bir uçuş için son derece tecrübesiz oldukları da ortaya çıktı. Onları bilerek ölüme gönderenler, cenazelerinde ise yine timsah gözyaşları döktüler.

Sayfa 2'de sürüyor

SÖZ bitti
ŞİMDİ
EYLEM
ZAMANI!!

Söz bitti

ŞİMDİ EYLEM ZAMANI!

Aradan günler geçmesine rağmen, hala bir-biriyle çelişen açıklamalar devam ediyor. Uçağın füzeyle mi, uçaksavarla mı vurulduğu, Suriye'nin mi, Rusya'nın mı vurduğu belli değil! Hatta gazeteler "kim vurduya gitti" diye manşetler atıyor. "Bölge lideri" olarak şişirilen Türkiye, tam bir perişanlık örneği sergiliyor. Öyle ki, Suriye'den sonra Irak da Türkiye'nin Irak hava sahasına girmesine izin vermeyeceklerini duyurdu. Bölgede Amerika'nın taşeronu olarak komşu ülkeleri karıştıranın sonucuydu bunlar. Komşularla "sıfır sorun"dan, "sıfır komşu"ya gelindi.

Türkiye'de artan savaş hazırlığı, sadece komşu ülkelere karşı saldırganlıkla sınırlı değil. İçte de işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik saldırılar iyice arttı.

Grev yasaklarına, Hava iş kolunu da eklediler. Uzun süredir TİS'leri askıya almış durumdadılar. Kıdem tazminatını hayal haline getirecek bir yasa tasarısı sundular. Patronlara işten atma kolaylığı sağladıkları gibi, yükümlülüklerini de hafiflettiler.

Bir yandan çıkardıkları yasalarla, bir yandan da devlet zoruyla en küçük hak arama mücadelesini bastırmanın derdindeler. Her tür direniş ve eylemi yasaklıyor ve saldırıya geçiyorlar. Gözaltı ve tutuklama furysı ise her geçen gün daha da artıyor. "Yeni yargı paketi" ile Özel Yetkili Mahkemeler yerine "Terör Mahkemeleri" getiriliyor. Hak arama mücadelesi verenler üzerinde baskı ve cezalar arttırılırken, onlarca devrimci, demokrati katleden faşistler, serbest bırakılıyor. Taşları bağlayıp köpekleri salıyorlar.

Savaşa hazırlanan her hükümet gibi AKP hükümeti de önce içteki muhalefeti ezmeye girişiyor. Akli sıra "cephe gerisi"ni sağlama almaya çalışıyor. Ama nafi! Tüm yasalarına, yasaklarına, polis ve tutuklama terörüne rağmen, direnişleri, eylemleri durduramıyor.

Suriye'ye karşı olası bir emperyalist müdahale, başta Kürt sorunu olmak üzere bir çok sorunu daha da depreştirecek. Onun için de Kürtlere karşı bir kez daha "havuç-sopa" politikasını devreye sokuyorlar. Bir yandan "ateşkes", "barış" çağrıları yapıyorlar, bir yandan da KCK adı altında tutuklamaları sürdürüyor, Kürt halkının eylemlerine vahşice saldırıyorlar.

Son olarak 14 Temmuz Diyarbakır mitinginde yapılanlar, bunun somut göstergesidir. Leyla Zana ile görüşüp "çözüm" umutlarını pompalarken, Van Belediye Başkanı'nı görevden alıp tutukluyor, Diyarbakır mitingini yasaklıyor, mitinge katılan BDP'li milletvekillerine saldırıyor, yaralıyorlar...

Irak'tan sonra Suriye'de de özgürlük alanları genişleyen Kürt halkı, benzer hakları Türkiye'de de elde etmek istiyor. Ortadoğu'nun kaotik ortamı özerk ya da federe Kürt devletlerine olanak açarken, Türkiyeli Kürtler de bu konjonktürü değerlendirmeye çalışıyor. Gerek nüfus, gerekse yüzölçümü olarak en büyük kesimi oluşturan Türkiye'deki Kürt halkı, bugüne dek gösterdiği direnişle, varlığını kabul ettirdi ve haklarını fiilen almasını bildi. TC'nin vaat ettiği küçük kırıntılarla bu direnişi durdurabilmek, mümkün değil artık. Kürtçe kurslar, iki saatlik seçmeli Kürt dersi gibi, "anadil"e "yabancı dil" muamelesi yapan "çözüm" yöntemleriyle Kürt halkını kandırabilmek, ham hayaldir.

14 Temmuz Diyarbakır zindanındaki direniş, Kürt halkının silkinmesinde nasıl bir milat olmuşsa, son 14 Temmuz direnişi de, "barış", "diyalog", "siyasal çözüm" hayallerini elinin tersiyle itip, yeni bir silkinişin miladı olmalıdır. Elbette bu, işçi ve emekçilerin mücadelesiyle omuz omuza, birleşik bir mücadeleyi de güçlendirecek topyekün bir direnişe dönüşmelidir. Devletin tüm kurumlarıyla saldırıya geçtiği bu savaş ve kriz koşullarında, başka bir kurtuluş yolu da yoktur.

Bir yanda hızlanan savaş tamamları, bir yanda krizin şiddetlenerek kapımıza dayanması... Egemen sınıflar, her ikisinin yükünü de işçi ve emekçilere yıkarak, nefeslenmek istiyor. Daha fazla işsizlik, açlık, hatta ölüm tehlikesi, somut bir tehdit olarak karşımızdadır.

Türkiye, sadece Temmuz ayında 5.5 milyar dolarlık silah alımı yapacağını duyurmuştur. İşçi ve emekçiye zam sözkonusu olduğunda "bütçe açık verir" diyenler, insanlığa ölüm kusan silahlara milyar dolarlar ayırmaktadır.

Avrupa işçi sınıfı ayakta. Yunanistan işçi ve emekçilerinden sonra, İspanya işçileri de krize karşı ayaklanmış, bu yükü sırtlamayacağını duyurmuştur. Türkiyeli işçi ve emekçiler, bu direniş ordusuna katılmalı, üzerimize yağın saldırı sağanağına karşı eyleme geçmelidir. Artık söz bitmiştir!

Okurlara...

Merhaba,

Ortadoğu'da savaş hazırlıkları, Avrupa'da işçi eylemleri hız kazanıyor. 2008'de başlayan krizin ikinci dalgası yakınlaştıkça, her sınıf kendi cephesinden hazırlık yapıyor.

Avrupa'da ve ABD'de krizin görüngüleri güçleniyor. Bir taraftan saldırı paketleri hazırlanarak kitlelere dayatılıyor; bir taraftan da, kitle hareketini bastırmak için, Avrupa'da 'sol'cu görünenler, Ortadoğu'da ise radikal İslamcı akımlar seçimleri kazanıp hükümet kuruyorlar. Görünümleri farklı, ama amaçları aynı; kitle hareketini bastırmak!

Diğer yandan Ortadoğu savaşının köşetaşları döşeniyor. Suriye ile uçak krizi, bunun bir parçası olarak gündeme girdi, ancak istenilen etkiyi yaratmayı başaramadı. ABD emperyalizmi, kazanacağına emin olmadığı bir savaşı, Türkiye'yi maşa yaparak başlatmak istiyor. Savaşın ne zaman başlayacağını ise, ekonomik krizin düzeyi ve patlama noktaları belirleyecek.

İşçi ve emekçilere, Kürt halkına dönük saldırılar hız kesmeden devam ediyor. Zindanlarda tutsakların kazanılmış hakları gaspedilmeye çalışılıyor. Ve bugün, burjuvazinin karşısına örgütlü bir güçle çıkarak mücadeleyi daha da yükseltmek, her zamankinden fazla önem taşıyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

13. sayıda

3	Yeniden artan "ateşkes" çağrıları
5	14 Temmuz: Direniş sürüyor
6	Zindanlar isyanda
7	Samsun'da "ekip işi" katliam
8	İşbirlikçi sendikaların sığınağı İLO
9	15-16 Haziran'ın yıldönümünde eylemler
10	THY'de direniş sürüyor
11	Bedaş işçileri: "Kavgamız ekmek kavgası"
12	Kıdem tazminatı gaspedilemez
13	Çapa'da taşeronu karşı mücadele
14	Osman Akgün
16	Yeni yargı paketi, eskinin makyajlısı
17	Sivas'ın hesabı sorulacak
18	Düşen uçak ve savaş tamamları
20	Seyretmek ve seyredilmek
21	İspanyol madencilerin ayak sesler
22	Kavganın şairi Adnan Yücel
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	Bir yenilgi hastalığı; Tasfiyecilik

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İstanbul (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel: 0538 777 99 01, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık,

Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı:13, Temmuz-Ağustos 2012, 2 TL(KDV Dahil)

Son aylarda yeniden “ateşkes” ve “silahların bırakılması”, üzerinde en çok konuşulan konu oldu. Önce CHP’li iki milletvekili, parlamentoda bulunan dört partinin “Kürt sorunun çözümü için bir komisyon kurması” önerisiyle, Meclis Başkanı Cemil Çiçek’e başvurdu. Ardından CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu ile Başbakan Erdoğan arasında Kürt sorununun çözümü için bir görüşme gerçekleşti. Aynı günlerde Leyla Zana’nın “bu sorunu Erdoğan çözebilir” demecinin arkasından, Erdoğan-Zana görüşmesi yapıldı. Erdoğan, daha önceki günlerde, “silahlar bırakılırsa, operasyonlar durur” diyerek örtük biçimde karşılıklı ateşkesi önermişti.

Bir süredir Kürt sorunun çözümü için PKK’nin “silahları bırakması”

ramları uçuşuyor. Kürt hareketi kendi içinde bölünmeye çalışılıyor.

Leyla Zana’nın çıkışı

AKP’nin on yıldır “Kürt sorununu çözümü” konusunda icraatları ortadayken, Leyla Zana’nın “bu sorunu Erdoğan çözebilir” demesi, BDP içinde ve genel olarak Kürt hareketinde tepkiyle karşılandı. AKP’nin “Kürt açılımı”, TRT’de Kürtçe yayın yapan bir kanalın açılmasından öteye gitmemiştir halbuki. Buna karşın son iki yıl içinde yaklaşık 7 bin Kürt siyasetçi tutuklanmış, BDP önceli partiler kapatılmış, birçoğuna siyaset yasağı konmuş, Leyla Zana’ya bile 10 yıllık hapis cezası, yine bu dönemde verilmişti. Kısacası AKP’nin “Kürt açılımı”yla daha önceki yıllarda yaşanan ne katli-

hemen bir randevu ayarladılar ve Erdoğan’la görüşturdüler.

Görüşme, adeta birlikte fotoğraf vermek için yapılmıştı. Sonrasında Zana yaptığı açıklamada, artan tutuklamalardan Öcalan’ın ev hapsine kadar, öncesinden dile getirilen talepleri Başbakan’a bildirdiğini; Oslo görüşmelerinin devam etmesini istediğini söyledi. Buna karşılık Erdoğan’nın ne dediğini de görüşmeye katılan Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay aktardı: Erdoğan, Öcalan’a ev hapsinin gündemlerinde olmadığını, sorunların konuşulması için “silahların susması” gerektiğini yinelemişti. Yani ne Zana’nın bildirdiği taleplerde, ne de Başbakanın yanıtlarında bir yenilik vardı. Fakat **Leyla Zana, ısrarla Başbakan’ın nezaketinden, samimiyetinden dem vurarak, bir kez daha Kürt halkına umut pazarlamaya soyundu.**

Erbil’de yayın yapan bir gazetecinin Taraf gazetesinde çıkan haberine göre, “Zana’nın bu çıkışını Barzani memnuniyetle karşılamış”tı. Zana’nın bir süre önce Hewler’de düzenlenen Kadın Konferansı’nda katıldığını ve burada Barzani ile görüştüğünü hatırlatan gazeteci, Zana’nın açıklamalarının bu görüşme sonrasında geldiğini belirtiyordu. (Taraf, 20.6.12)

Leyla Zana, ’93 yılında SHP çatısı altında Kürt hareketinin parlamento-ya soktuğu ilk vekillerden biridir. Yemin töreninde başına bağladığı sarı-kırmızı-yeşil renkli bandı ve Kürtçe söylediği “*bu yemini Kürt ve Türk halkının kardeşliği için ediyorum*” sözleriyle, bir döneme damgasını vurdu. Sonrasında, 10 yıl kadar hapis yatan tek kadın milletvekili oldu. Bu yönleriyle başta Kürt halkı olmak üzere devrimci-demokrat kesimlerin takdirini topladı ve uluslararası bir üne kavuştu.

Böyle bir ismin, Erdoğan’dan umut besleyen sözlerinin yankısı, hiç şüphesiz hem içte, hem dışta büyük olacaktı. Öyle de oldu. BDP içinde bu çıkışı, öz itibarıyla doğru bulup, “bireysel” yaptığı için eleştirenler de oldu; tamamen karşı çıkanlar da. Örneğin BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş; “*bu koşullarda her kim, Başbakan’dan umutluysa, bu saflıktır, AKP gibi düşündürmektedir*” dedi. Hiç kimsenin halkın iradesinden üstün olmadığını hatırlattıktan sonra, “*Leyla’yı Leyla yapan, Mecnun’un aşkıdır*” diyerek, onun tek başına bir şey ifade etmeyeceğini söyledi.

Yeniden artan “Ateşkes” çağrıları

Türkiye, Esad rejimi devrildikten sonra Suriye’de Kürtlerin özerk ya da federe bir devlet haline gelmesinden korkuyor. Bir yandan böyle bir olasılığı kaldırmak için uğraşıyor, bir yandan da içteki Kürt sorununu hafifletmenin yollarını arıyor.

Barzani’nin başrol oynadığı ABD patentli yeni çözüm arayışlarının yoğunlaştığı böyle bir dönemde, Zana’nın sözleri, bu planın bir parçası oldu,

şartı, daha sık biçimde dile getiriliyor. Bir yandan artan asker cenazeleri, diğer yandan Suriye ile her an savaşıma girme olasılığı, Türk egemenlerine Kürt sorununun çözümünü daha fazla dayatıyor. Geçmişten beri şovenizmin en kararlı savunuculuğunu yapan CHP’yi bile, böyle bir role soyunduruyorlar.

Buna karşın Kürtlerin en geri taleplerini bile karşılamaya yanaşmıyorlar. “Anadilde eğitim” yerine, bu yıl yürürlüğe girecek olan yeni eğitim sistemi kapsamında Kürtçeyi “seçmeli ders” yapıyorlar. “Öcalan’a ev hapsi” talebine karşılık, Öcalan’la görüşmeyi yaklaşık bir yıldır yasaklıyorlar. “*Siyasi-askeri operasyonlar dursun*” talebine, daha fazla tutuklama ve katliamla yanıt veriyorlar.

Son olarak Van Belediye Başkanı ve 9 arkadaşı tutuklandı. BDP’nin mitinglerine izin verilmiyor, Newroz’dan sonra 14 Temmuz mitingini de yasakladılar ve milletvekillerine bile saldırdılar.

Tablo böyleyken, bir kez daha “siyasal çözüm”, “diyalog”, “barış” kav-

amlar, ne de yasaklar bitmişti.

Fakat **AKP işbaşına geldiği günden bu yana, Kürt hareketinde beklentiler hep yüksek tutuldu.** AKP, “değişim”in, “demokrasi”nin sembolü olarak sunuldu. Uzun yıllar AKP’yi bu şekilde gösterip Kürt halkında sürekli beklenti ve umut pompalayan, bizzat Kürt hareketi oldu. Son iki yıldır “Kürt açılımı” fiyasko ile sonuçlanınca, “demokrat Erdoğan” söylemleri, yerini “katil Erdoğan”a bıraktı. “*Bu iş AKP ile çözülmez*” noktasına gelindi. Fakat düzeniçi çözüm arayışları hiç bitmedi. Parlamento, anayasa gibi devletin organları, yine çözümün adresleri olarak gösterildi.

AKP’ye ve Erdoğan’a dönük tepkilerin arttığı bir dönemde, Zana’nın bu açıklaması, farklı soru işaretlerini de beraberinde getiriyor. **Barzani’nin başrol oynadığı ABD patentli yeni çözüm arayışlarının yoğunlaştığı bir dönemde, Zana’nın sözleri, bu planın bir parçası oldu, ona hizmet etti.** AKP ve Erdoğan’ın Kürt halkı nezdinde de yıpranan imajı, yeniden parlatıldı. O yüzden de bu sözlerin arkasından,

Sonuçta bu görüşme AKP'ye yaradı. Zana ile görüşmesi hakkında “*iyi geçti*” demek dışında hiçbir açıklama yapmayan Başbakan Erdoğan ise, Leyla Zana üzerinde “mahalle baskısı” kurulduğunu söyleyerek, Kürt hareketini kendi içinden bölme çabalarını sürdürdü.

Kürt hareketini parçalama çabaları

Yeni gelişmeler, özellikle Suriye faktörü, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Kürt hareketini bölüp parçalama yönündeki girişimlerini hızlandırdı. İşbirlikçileri aracılığıyla Kürt hareketine yükleniyorlar, aralarındaki çelişki ve çatlakları büyütme çabası yapıyorlar. Hem Suriye’de hem de Türkiye’de Kürtleri kendi politikalarına yedeklemek için her tür yolu, yöntemi deniyorlar.

Leyla Zana’nın Erdoğan’la görüştüğü günlerde, gazeteci Avni Özgürel’in PKK liderlerinden Murat Karayılan’la yaptığı röportaj, Radikal gazetesinde yayınlandı. Karayılan, “*Biz hala Oslo sürecine bağlıyız. O protokol, barış getirir*” diyordu. Oslo sürecini kesintiye uğrattığı iddia edilen PKK’nın Silvan saldırısına söz getirilince de, “*bu saldırının kendi denetimleri dışında yapıldığını*” söylüyordu. 13 askerin öldüğü Silvan saldırısı ile ilgili olarak Karayılan, “*Oslo müzakereleri tamamlanmış, bir protokol hazırlanmış, artık barış oldu derken olay yaşandı*” diyor ve “*PKK içinde kimi unsurların barışı provoke etmiş olabileceği*”ni söylüyordu.

Bu sözler bir kez daha “derin PKK” üzerine tahlilleri getirdi. PKK içinde Suriyeli ve Türkiyeli Kürtler arasında görüş ayrılıkları olduğu, savaşı Suriyeli Kürtlerin tırmandırdığı yönlü değerlendirmeler arttı. “İyi PKK-kötü PKK” ayrımı başladı.

Röportaj yayınlandıktan kısa bir süre sonra, Dağlıca’daki karakolun yeniden basılması ve 8 askerin öldürülmesi, buna kanıt olarak sunuldu. Çünkü röportajda Karayılan, “*biz karakol baskını yapmıyoruz, saldırı olursa cevap veriyoruz*” demişti. Öyleyse PKK içinde iki başlılık vardı. Karayılan “barış yanlısı” gösterilirken, Suriye kökenli Feyman Hüseyin, “savaş yanlısı” ilan edildi. Feyman Hüseyin’in, artan “ateşkes” çağrısına, “*bu kadar yok etme saldırısı ortadayken, kim ateşkesten ya da silah bırakmadan söz edebilir*” demişti. “*Bizim gündemimiz direnişi geliştirmek ve yükseltmektir*” sözleri ve Dağlıca baskını, Karayılan’ı boşa düşürmek şeklinde yorumlandı.

Egemenler, Suriyeli Kürtleri özel olarak hedefe çakmış durumdalar. Çünkü Suriye konusunda oradaki Kürtlerin durumu, Türk egemenlerinin en büyük sorunudur. Tıpkı **ABD’nin Irak işgalinde yaşandığı gibi, Suriye’ye olası bir emperyalist müdahale durumunda, Kürt meselesi, emperyalistlerle işbirlikçilerini bir kez daha karşı karşıya getirecektir.**

Diğer yandan Suriye meselesi, PKK içinde görüş ayrılıklarına neden olabilir. Hatırlanırsa, ABD’nin Irak işgali sırasında, “demokratik sömür-

değil, siyasal farklılık olarak yansıyacaktır. Örneğin PKK liderlerinden Duran Kalkan da “*silahlı eylemlerini arttıracaklarını, artık silahlı çözüm sürecine girdiklerini*” söylemiştir. Kalkan, Zana Erdoğan görüşmesine tepki göstererek, “*Erdoğan’ın hala sorunu çözecek lider olduğunu söyleyenler, geçmiş on yılı bir çırpıda yok sayıyorlar*” demiştir.

Türk egemenleri ve onun sözcüleri, Suriyeli Feyman Hüseyin’i hedefe çakarak, “bizim Kürtler” barıştan yana iken, “Suriyeli Kürtlerin” savaşı tırmandırdığı propagandası yapıyorlar. “Kendi Kürtleriyle” sorunu çözebilecekken, dışardan bunun dinamitlendiğini yayıyorlar. Böylece hem ülke içinde birlik-bütünlük havası vermeye, çözümünden yanaymış gibi görünmeye; hem de **Kürt hareketinde “Suriyeli-Türkiyeli” ayrımını pompalamaya, birbirlerine düşürmeye çalışıyorlar.**

Türkiye’nin yeni baş ağrısı: Suriyeli Kürtler

Türkiye, ABD’nin Ortadoğu planında bir taşeron olarak harekete geçtiğinden beri, Kürt sorunu ayağına dolanmaya devam ediyor. Suriyeli muhaliflere ev sahipliği yapan, onları eğiten, yedirip içiren **Türkiye, Esad rejiminin devrilmesinden sonra, Suriye’de Kürtlerin özerk ya da federe bir devlet haline gelmesinden çok korkuyor.** Bir yandan böyle bir olasılığı ortadan kaldırmak için uğraşılıyor, bir yandan da içteki Kürt sorununu hafifletmenin yollarını arıyor.

Uzun süredir Suriye topraklarında bir “tampon bölge” oluşturma çabası da, bununla yakından ilintili. Çünkü Suriye’nin Türkiye’ye sınır olan bu bölgesi, Kürtlerin yaşadığı, “Batı Kürdistan” olarak da adlandırılan bölgedir. Bölgenin engebesiz arazi olması, “tampon”un askeri yönden bir avantaj sağlamayacağı, asıl olarak Batı Kürdistan’ı işgal anlamına geleceği ve oradaki Kürtleri göçe zorlayacağı yönünde, haklı kaygılar dile getiriliyor.

Türkiye’nin Suriye havasahasına “casus uçağı” göndermesi ve Suriye’nin bu uçağı düşürmesi, “tampon bölge” oluşturma zeminini güçlendirdi. Uçak düştükten sonra Bakanlar Kurulu’nun aldığı karar; “*Suriye askeri güçlerinin Türkiye sınırına ‘yakın’ bir yerde görüldüğünde, ‘tehdit sayılacağı*” şeklinde oldu. Bu kararın, Suriye askeri varlığına “yasaklanmış bölge” anlamına geldiği ortadadır. Esasında **fiilen bir “tampon bölge”**

ilan edilmiştir. Bu bölgenin ne kadar alanı kapsadığı ise, “yakın” denilerek bilinçli biçimde muğlak bırakılmış, gizlenmiştir. Suriye muhaliflerinin silahlı gücü olan “Hür Suriye Ordusu”nun Türkiye’de bulunan komutanı Mustafa El Şehy de, Türkiye’den 170 tankın Suriye sınırının 30 km içlerine ilerleyip orada konuşlandığını söylemektedir.

ABD, Barzani aracılığıyla Suriyeli Kürtleri, oluşturdıkları muhalefetin içine sokmaya çalışıyor. Fakat bugüne dek başarılı olamadı. Temmuz ayının ilk günlerinde Mısır’ın başkenti Kahire’de toplanan “**Suriyeli Muhalifler Konferansı**”nda **Kürt grupları, “Kürt kimliğinin tanınmadığı” gerekçesiyle toplantıyı terk ettiler.** PYD lideri Müslim, “*Kürtlerin anayasada kabul edilmesi, ulus olarak tanınması, din ve kültür haklarının verilmesini içeren paragrafın değiştirilmesi üzerine konferansı terk ettik*” açıklamasını yaptı.

Bugüne dek, gerek PKK çizgisinde hareket eden PYD (Demokratik Birlik Partisi), gerekse Barzani’ye yakın duran Suriye Kürt Ulusal Cephesi, ABD destekli Suriye Ulusal Konseyi’nin içinde yer almadı. Kürtleri çekebilmek amacıyla Konsey’in başına İsveç sürgünü Kürt akademisyen Adbulsaid Seyda getirildi. Ancak Seyda’nın siyasal görüşlerinin AKP’ye yakın olduğu, o yüzden de Kürtleri değil, Türkiye’yi temsil ettiği söyleniyor.

Bu arada PYD, Suriye’de 5. Olağanüstü Kongresi’ni Kamışlı’da gerçekleştirdi. 16 Haziran’da yapılan Kongre’de, “*tarihi dönemeçte daha fazla birlik ve örgütlenme*” çağrısı yapıldı. **PYD, Esad’a karşı olmakla birlikte, ABD’nin kışkırttığı, Türkiye’nin de yardım ve yataklık yaptığı “Suriyeli muhalifler”le birlikte hareket etmiyor.** Bu noktada en önemli engel, Türk egemenlerinin Suriyeli Kürtlerin taleplerini geri çevirmesi olarak karşılıyor. Kahire’deki toplantıyı terk eden Kürt temsilciler, “sonuç bildirge”sinde Kürtlerin haklarına dair paragrafın girmemesini, Türk egemenlerine bağladılar. Türkiye’nin desteği olmadan, Suriyeli muhaliflerin böyle şoven bir tutum takınıp Kürtleri dışlamalarının mümkün olmayacağını bildirdiler.

* * *

Bir kez daha ABD’nin Ortadoğu planıyla, Türk egemenlerinin Kürt politikası karşı karşıya geliyor. ABD, bu sorunu çözmek için Barzani’yi öne çıkarıyor ve AKP’yi Kürt sorununun çözümünü yönünde zorluyor. Son aylarda Türkiye ile Federe Kürt Bölgesi arasında artan ekonomik ilişkilerle de bunun zeminini güçlendiriyor.

“*Her şeyden önce hükümetler, hiçbir zaman egemen sınıfların bütün partileriyle anlaşma ya da ezilen sınıfların ‘direnmeden’ boyun eğmeleri gereksinimlerini, savaş zamanında olduğu kadar çok hissetmemişlerdir*” demiştir Lenin. (Sosyalizm ve Savaş, sf. 12)

AKP’nin yeniden “ateşkes”, “diyalog”, “barış” söylemlerini öne çıkarmasının altında yatan temel neden budur.

BDP ve HDK'nın birlikte örgütledikleri 14 Temmuz'daki "Özgürlük için Demokratik Direniş" mitingi, polislin saldırmasıyla birlikte çatışmaya dönüştü.

Diyarbakır Vali'sinin izin vermediği mitinge, aralarında BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ve Gültan Kışanak'ın da bulunduğu çok sayıda BDP milletvekili ve Kürt siyasetçi katıldı. Valiliğin yasağına rağmen

14 Temmuz: Direniş sürüyor!

bulunduğu kitlenin üzerine gaz bombası yağdırıldı. İğdir milletvekili Pervin Buldan ayağına isabet eden gaz bombasıyla yaralandı. Saldırı sırasında Demirtaş, "Faşizm yenilecek! Kürdistan faşizme mezar olacak!" diye haykırdı.

Diyarbakır sokaklarında çatışmalar sürerken, bazı milletvekilleri de polis araçlarını yumrukladı.

14 Temmuz '82 yılında Diyarbakır zindanlarında gerçekleşen ölüm orucunda 4 PKK önderi şehit düşmüştü. 14 Temmuz, zindanlardaki işkenceye karşı bir başkaldırı olduğu gibi, Kürt hareketinin yeniden toparlanmasına da ivme kazandırdı. O, bir direniş günü olarak tarihe kazındı, hem içeriye, hem dışarıya

İstasyon Meydanı'nda bir araya gelen kitleye polis saldırdı. Aralarında milletvekillerinin

esin kaynağı oldu.

14 Temmuz'un 30. yıldönümünde, Diyarbakır'da bir direniş daha gerçekleşti. Öcalan üzerindeki ağırlaştırılmış tecride karşı yapılan miting, son günlerde yeniden yükseltlen "ateşkes" çağrılarına da bir yanıt niteliğindeydi.

Yasaklanan ve saldırıya uğrayan miting, bütün Diyarbakır'da çatışmaya dönüştü. Gece ise parkta oturma eylemi yapıldı. Eyleme milletvekillerinin yanı sıra, BDP'liler ve Kürt halkı katıldı.

Diyarbakır'daki saldırıyı protesto etmek isteyen Mardin Hapishanesi'ndeki tutsaklar eylem gerçekleştirdi. Eylem sonrasında 100'e yakın tutuklu, son dönemde işkenceleriyle öne çıkan İzmir Şakran Hapishanesine sürgüne gönderildi.

Bir taraftan "çözüm" umutları pompalanırken yaşanan bu saldırı, egemenlerin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koydu. Kürt halkının, taleplerini gerçekleştirmek için direnişten başka yolu olmadığını gösterdi.

Öcalan'a tecrit sürüyor

Son bir yıldır Öcalan ile her tür görüşmenin kesilmesi, Öcalan'ın durumuyla ilgili soru işaretlerini arttırıyor. Öcalan'ın İmralı'da olmadığı, MİT'in misafirhanesinde bulunduğu yönünde çıkan haberler, ortalığı iyice karıştırdı. "Öcalan nerede" sorusu tartışılmaya başlandı ve Adalet Bakanı başta olmak üzere yetkililere soruldu.

Adalet Bakanı, önce "kayıtlarımızda İmralı'dan çıkarıldığına dair bir bilgi yok" demekle yetindi. Sonrasında mecliste bir konuşma yaparak, bu iddiaların gerçek dışı olduğunu söyledi ve "inanmayan gitsin baksın" dedi. Oysa bu konuda uzun bir süredir BDP milletvekillerinin görüşme talebi vardı, fakat Bakanlıktan olumlu yanıt alamamışlardı.

Bu tartışmaların sürdüğü günlerde, Marmara denizinde "esrarengiz bir yat"ın görüldüğü ortaya çıktı. 9 Haziran 2012 tarihinde Sedef Adası'nın güneyinden Marmara açıklarına doğru radarlarla donatılı ve üzerinde sürekli uçan siyah helikopter eskortluğunda, bir geminin İmralı'ya doğru yol aldığı görülmüştü. Bu geminin içinde kimin olduğu belirsizliğini koruyor.

Yeniden Kürt sorununda "çözüm", "ateşkes" tartışmalarının başladığı bir dönemde, Öcalan ile devletin çeşitli birimlerinin görüşme yapıyor olmasında şaşırtıcı bir yan yoktur. Bu görüşmelerin İmralı dışına taşması, burjuva kliklerin kendi aralarındaki çatışmasının bir sonucu olabilir. Oslo süreci açığa çıktıktan sonra MİT'e dönük eleştiriler, hatta yargılama girişimleri hatırlanırsa, böyle bir ihtimal mümkün görünüyor. Yaklaşık bir yıldır Öcalan ile görüşmelerin kesilmiş olması da bu ihtimali güçlendiriyor.

Kürt sorununun çözümü noktasında, Kürt

hareketinin en önemli taleplerinden biri Öcalan'a ev hapsidir. Son açıklamalar, bu yönde zemin hazırlandığını göstermektedir. Bülent Arınç, "silahlar susarsa, Öcalan'ın ev hapsi tartışmaya açılabilir" dedikten sonra, Kılıçdaroğlu "bu konuda dört parti uzlaşırsa, bizim için mesele değil" dedi.

Bütün bunlar "ikinci Oslo süreci mi yaşanıyor" sorusunu gündeme getirdi. Kimileri artık Oslo'daki gibi gizli istihbarat görüşmelerin değil, daha açık, muhatapları belli olan görüşmelerin yapıldığını söylüyor. Öcalan'a ev hapsinden bahsedilmesi de, "Oslo'yu aşan bir sürecin başladığı"nın işareti olarak gösteriliyor. Özellikle Barzani'nin arabuluculuk görevini üstlenmesi ve Kandil ile görüştiklerini söylemesi, bu yöndeki savları güçlendiriyor. Dışişleri Bakanı Davutoğlu da PKK ile görüşmelerin yapıldığını teyit ediyor.

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, PKK'nın Dağlıca baskınından sonra, "PKK her türlü silahlı faaliyetine son versin, hükümet de askeri operasyonları durdurup siyasi çözüme fırsat tanısun" dedi. Diyarbakır milletvekili Şerafettin Elçi ise, "Hükümet adım atarsa, ben bu hasta halimle Kandil'e dahi giderim ve örgütü ateşkese ikna ederim" diyerek arabulucu olmaya hazır olduğunu ilan etti.

Leyla Zana ile Erdoğan'ın görüşmesinde de Öcalan'a ev hapsi gündeme gelmişti. Erdoğan her ne kadar bu talebi reddetmiş görünse de, Kürt hareketiyle "çözüm" doğrultusunda yol alabilmenin en önemli adımı, Öcalan'a ev hapsi olacaktır. Ve bu yönde yeşil ışık yakılmaktadır. Fakat başta Suriye olmak üzere çok faktörün devreye girdiği bu süreçte, Öcalan'ın durumu da değişen dengelere göre belirlenecektir.

PKK'nin şehir yapılanması KCK'ye üye oldukları iddiasıyla tutuklanan aydın-sanatçı ve avukatların duruşmaları başladı. İlk olarak 2 Temmuz günü, aralarında Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu'nun da bulunduğu 132'si tutuklu 193 kişinin yargılandığı "İstanbul KCK" davasının Silivri duruşmaları başladı. Duruşmalar için BDP ilçe merkezlerinden otobüs kaldırırken, Silivri'ye gitmek isteyenler polislin çeşitli engellemeleriyle karşılaştı. İlk gün BDP'li milletvekilleri de Silivri'ye gitti.

Duruşmalarda Kürtçe savunma engeli hemen kendini gösterdi. Tutukluların Kürtçe savunma yapmasına izin verilmedi. Kürtçe verilen cevaplar, kayıtlara "Türkçe dışında bir dil ile cevap verdi" diye geçti.

Avukatlara da zorluk çıkaran mahkeme, yaka kartı takma zorunluluğu getirdi ve cep telefonlarının mahkeme salonuna alınmasını engelledi. Bütün bu engellemeler, avukatlarla heyet arasında tartışmalara yol açtı. Üç avukatın keyfi biçimde salona alınmaması üzerine avukatlar protesto ederek dışarı çıktılar. Dışarıda ise, jandarma saldırısı ile karşılaştılar.

Duruşmalar sürecinde mahkeme salonunun dışına çadır kuran BDP'liler, kalabalık bir grup halinde beklediler. Mahkeme sonunda aralarında Büşra Ersanlı'nın da bulunduğu 16 kişi tahliye edildi.

16 Temmuz'da ise, Öcalan'ın avukatlarının da içinde olduğu ve çok sayıda avukatın yargılandığı "KCK duruşmaları" başladı. Avukatlar, tutuklu meslektaşlarıyla dayanışmak için gazete-yer ilan verdiler. İlan'da bin'den fazla avukatın ismi yer aldı. Avukatlar için uluslararası dayanışma ağı oluşturuldu, birçok ülkeden avukatlar duruşmalara katılmak üzere İstanbul'a geldi.

ZİNDANLAR İSYANDA!

Önce Urfa Cezaevinden yükseldi dumanlar. Ardından diğer cezaevlerine ve dışarıya sıçradı. Antep, Adana, Ceyhan, Mardin, Osmaniye... Hepsi benzer sorunlar yaşıyordu ve isyan halindeydiler.

300 kişilik Urfa E Tipi'nde bini aşkın mahkum kalıyordu. 10 kişilik koğuşlara 30 kişi doldurulmuştu. Yatacak yer bile kalmamıştı, yerlerde ve sırayla yatıyorlardı. Bunlara bir de artan yaz sıcaklığı eklendi. Gölgede 40-45 derece olan sıcaklıkta mahkumlar, zaten yanarak ölmeye terk edilmişlerdi.

İdareden klima istediler, fakat reddedildi. Üstelik mahkumların ellerindeki vantilatörler bile geri alınmıştı. "Vantilatör için birbirlerine girmişler" dediler sonra. Böyle bir ortamda kavga da çıkardı, isyan da! Madem burada yanarak ölüyoruz, bari gerçek yangın çıkaralım da sesimizi duyuralım dediler. Ve yatakları ateşe verdiler. 13 mahkum diri diri yandı.

Yapılan resmi açıklama, kapıların önüne bariyer kurulduğu için açılmadığı şeklindeydi. Oysa kapıların dışardan açıldığı ortaya çıktı. BDP heyeti yaptığı açıklamada, ölen mahkumların, yangın çıkınca yüksekte olan pencerelere tımandığı, fakat gaz ve duman nedeniyle nefes alamayınca yatakların üzerine düşüp yandıklarını belirtti. Ayrıca yangın söndürme hortumlarının yetiemediğini, müdahalede geç kalındığını söylediler.

Devlet, her aşamada yaptıklarıyla bu ölümlere davetiye çıkarmış, sonrasında da yanarak ölümlerini seyretmişti. Ardından yaralıları da kelepçeyle çıkardılar. Hastanede yoğun bakıma kaldırılan mahkumlar bile, yataklarına zincirlendi.

Ertesi gün de isyan devam etti. İçerde mahkumlar, dışarıda aileleri ve yakınları direnişi sürdürdü. Polis, cezaevi önüne gelen ailelerin üzerine saldırdı, biber gazı sıktı. Ancak kitle her defasında yeniden toplandı, yakınlarının akıbetini öğrenmek için cezaevinin önünden ayrılmadı.

Urfa'dan sonra, bölgedeki diğer cezaevlerinden yükseldi dumanlar. Mahkumlar, hem Urfa'ya destek vermek, hem de kendi sorunlarına dikkat çekmek için, yataklarını ateşe vermişlerdi. Özellikle çocuk koğuşları direnişin başını çekiyordu. Hatırlanacaktır geçtiğimiz aylarda Pozantı Cezaevi'nde çocuk koğuşu, cinsel taciz ve tecavüz olaylarıyla da gündeme gelmişti. Fakat tıpkı Pozantı'da yaptıkları gibi, Urfa'da da ilk yaptıkları şey, mahkumları kendi illerinden çok uzak yerlere sürmek oldu. Keza Urfa Cezaevi Müdürü de Samsun'a tayin edilerek ödüllendirildi!

Urfa Barosu, 14 ay önce Adalet Bakanlığı'nyı uyarmıştı. Fakat değişen bir şey olmamış, aksine sorunlar biriktikçe birikmişti. Baro Başkanı İrfan Güven, isyan sonrası şunları söylüyordu:

"İşkence denilecek insanlık dışı koşullar söz konusu. Bu sıcakta hayvan bile yaşamaz. 300 kişilik cezaevinde kapasite 34 kat oranda arttırıldı. Koğuşlarda bir tuvalet

var, su günde 4 kez 1'er saat veriliyor. Her mahkuma sadece 2 dakika ihtiyaç süresi düşüyor. Tek aile hekimi var, hekimlik hizmeti yetersiz." (18 Haziran 2012, Milliyet)

Urfa'daki siyasi tutuklular da isyandan 4 gün önce İHD'ye gönderdikleri mektupta, ortak alana çıkma haklarının gaspedildiğini, arka arkaya disiplin cezaları geldiğini söylüyorlardı. Ziyarete çıkmak için onur kırıcı aramalar dayatıldığını, hasta olanların hastaneye götürülmediğini, yeni gelenlere soyarak aramanın başladığını bildiriliyordu.

Kısacası, siyasi ya da adli tüm mahkumlar, insanlık dışı koşullarda ve onur kırıcı uygulamalarla karşı karşıya bırakılmış, ölüme terk edilmişlerdi. Buna karşı direnmek, isyan etmek ise, katliamla cezalandırılıyordu. Tıpkı Ümraniye, Diyarbakır, 19 Aralık gibi...

İstifası istenen Adalet Bakanı, pişkince açıklamalarını sürdürdü. Türkiye cezaevlerinde toplam 126 bin 54 hükümlü ve tutuklunun bulunduğunu söyleyen Bakan Sadullah Ergin, bunun çok fazla olmadığını, "Avrupa ülkeleri arasında makul bir seviyede" bulunduğunu öne sürdü. Çözüm olarak da arka arkaya saydığı il ve ilçelerde cezaevi yapmayı planladıklarını bildirdi.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik ise, "bütün cezaevlerinde kapasite üstü bir doluluk var. Cezaevleri kapatılınca tepkiler geliyor. O illerin ekonomisine de getirisi var" diyerek, bu sistemde paranın insandan daha önemli olduğunu söyledi, hiç sıkılmadan.

Cezaevleri, işçi ve emekçilerle, onların öncülerıyla tıka basa doldurulurken, kontrgerilla şeflerine özel cezaevleri tahsis ediliyordu oysa. Yakın zaman önce kontrgerilla çetesinin lideri Mehmet Ağar için, bir cezaevi boşaltılmıştı. Ağar gelmeden önce, 50 kişinin kaldığı Aydın-Yenipazar cezaevinden mahkumlar başka cezaevlerine sürülmüş, ardından 11 seçilmiş yeni mahkum getirilmişti. Tadilat yapılarak güzelleştirilen, konferans salonu, kütüphanesi olan ve zeytin ağaçlarıyla kaplı bir bahçesi bulunan bu cezaevinde, Ağar tatil yapıyordu. Hatta ziyaretçileri için cezaevinde bir helikopter pisti bile yapılmaya başlanmıştı. Güvenliğini bile kendi korumaları sağlıyordu. Ayrıca kontrgerilla çetesinden Korkut Eken, ilçede ev tutarak "yakın koruma"lığını üstlenmişti. Ağar'ı protesto etmek için, bulunduğu cezaevinin önüne gelmek isteyen kayıp yakınları, ilçeye konuşlanan çete tarafından tartaklandılar.

Bu düzende işkencecilerin, faşistlerin, darbecilerin göstermelik bir şekilde yargılanıp, bu süreci de en rahat biçimde geçirecekleri Ağar şahsında bir kez daha görüldü. Bunları ancak halk yargılayabilirdi.

Ve halk, tutsaklarına sahip çıkıp, onları kurtarmak için meydanlara çıkmadıkça, bu zulüm ve bu ölümler bitmeyecektir.

Erdal Dalgıç sonsuzluğa uğurlandı

DHKP-C Savaşçısı Erdal Dalgıç 12 Haziran'da İstinye Polis Karakolu'na gerçekleştirdiği eylemin ardından girdiği çatışmada yaşamını yitirdi. Saat 23.00 civarında İstinye Polis Merkezi'ne düzenlenen bombalı ve silahlı saldırı sırasında çıkan çatışmada, ağır yaralanan Dalgıç, kaldırıldığı hastanede şehit düştü. DHKP-C yaptığı açıklamada; İstinye Polis Merkezi'nin Engin Çeber'in katledilmeden önce gözaltına alındığı ve işkence gördüğü karakol olduğu için hedef seçildiğini ve işkencecilerden hesap sorulacağını belirtti.

46 yaşında şehit düşen Erdal Dalgıç, 1998'de DHKP-C safalarında mücadeleye katılmış, 2004'te gerilladayken tutsak düşmüştü. 2004'ten 2008'e kadar tutsak kalan Dalgıç, tahliye olduktan sonra mücadeleye kaldığı yerden, şehit düşene kadar devam etmişti.

Erdal Dalgıç'ın cenazesi, 8 gün boyunca Adli Tıp'da bekletildi. 20 Haziran akşamına kadar Adli Tıp Kurumu önünde nöbet tutan Halk Cephesi ve TAYAD'lı aileler, sonunda cenaze almayı başardılar.

21 Haziran'da Gazi Cemevi'nde başlayan cenaze töreninde "Engin Çeber Erdal Dalgıç ölümsüzdür" pankartı açıldı. Erdal Dalgıç ve Engin Çeber'in fotoğraflarının taşındığı cenazede, "Erdal Dalgıç ölümsüzdür", "Engin Çeber ölümsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. Erdal Dalgıç'ın naaşı toprağa verilirken üzerine DHKP-C bayrağı örtüldü. Ardından Halk Cephesi adına bir konuşma yapıldı. Anmaya ilerici ve devrimci kurumlar da katılarak destek verdiler. Mezarlıktaki törenin ardından tekrar Gazi Cemevi'ne yürüyen kitle burada marşlar söyledi.

Erdal Dalgıç'ın eylem yaptığı İstinye Karakolu, Engin Çeber'in 28 Eylül'de gözaltına alındığı karakoldu ve burada işkence görmüşlerdi. Ardından tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne konulan Çeber, buradaki yaptırımlara boyun eğmediği için 10 Ekim 2008'de dövülerek katledilmişti. 4 yıldır süren mahkeme süresince devlet kendi katillerini aklamaya yolunu arıyordu.

Talip Karasansar ölümsüzdür!

5 Haziran 2012'de Esenyurt'ta bir eylem hazırlığındayken bombanın patlaması sonucunda şehit düşen THKP-C MLSPB savaşçısı Talip Karasansar, 9 Haziran'da sonsuzluğa uğurlandı.

Esenyurt'ta ailesi tarafından yapılan törenin ardından, yoldaşları ve devrimci dostları Karasansar'ı omuzlarda taşıyarak Güzelbahçe mezarlığında toprağa verdiler. Emek ve Özgürlük Cephesi (EÖC) imzalı "Talip Karasansar ölümsüzdür" pankartının açılmasının ardından saygı duruşu yapıldı. "Talip Karasansar ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları atıldı.

EÖC adına yapılan konuşmada, "Onurlu bir devrimciyi, yiğit bir devrimciyi yitirdik. Bugün burada onu sonsuzluğa uğurluyoruz. Mahir'in, Tamer'in yanına uğurluyoruz. Nasıl yaşadıysa öyle öldü.... Türküsü türkümüz, sözü sözümüz, andı andımızdır. Söz veriyoruz ve ant içiyoruz ki, devrim ve sosyalizm bayrağını ondan aldığımız güçle daha da yükseleceğe taşıyacağız." denildi. Ardından cenazeye katılan devrimciler ve ilerici kurumlar da konuşmalar yaptılar.

Talip Karasansar, MLSPB'nin 6 Haziran 1980'de şehit düşen önderlerini anmak için bir eylem gerçekleştirme hazırlığındayken şehit düşmüştü.

“Ekip işi” katliam: Samsun’da selden 13 kişi öldü

“Başarı ekip işidir” sloganlı Başbakan Tayyip Erdoğan’ın, Samsun Büyükşehir Belediye Başkanı Yusuf Ziya Yılmaz’la birlikte fotoğrafları, billboardtan yansıdı ekranlara, akan sel sularının ortasında... Belli ki, “başarı”larını halkın gözünün içine sokmak için konulmuştu oraya. Ve halk neyi “başardıkları”nı çok iyi görmüştü, yaşadıkları sel felaketinin ortasında...

“Kentsel dönüşüm” diyerek 4 milyon evin yıkılacağını buyurmuştu burjuvazi. AKP hükümeti de gerekli adımları atmıştı. Kanunlar peşpeşe çıkarıldı, TOKİ eliyle ormanlar, topraklar gasp edildi ve evlerimiz başımıza yıkıldı.

“Sağlam, dayanıklı evler yapıyoruz” dediler, halkın kendi eliyle yaptığı gecekondulardan daha dayanıksız çıktı yaptıkları. “Herkes ev vereceğiz” dediler, varolan evlerinden de mahrum ettiler halkı. Onlara sellerde, kıyımlarda ölmek düştü.

Yağmur berekettir aslında. Güzel duygular uyandırır insanda. Ama yağmura karşı gereken önlemler alınmamışsa, yağar, yağar ve sel olursa, “felaket” olur başımıza.

4 Temmuz’da Samsun’da yağmur yağdı ve çocuklar, insanlar, çırpınarak öldü bodrum katlarında. Nehirler taşı, köprüler yıkıldı. “Geleceğin yaşam merkezlerini inşa eden” TOKİ’nin apartmanlarını su bastı. “Geleceğin yaşam merkezi”, ölüm merkezi olmuştu.

Maket üzerinde ve reklamda her şey güzeldi. Yeşil bahçeler, havuzlu evler, her şeyin içinde bulunduğu siteler tanıtılıyor televizyonlarda. Son paramızı da onlara yatırmamız isteniyor. Kar için her şey mübah onlar için.

Ne zaman deprem olsa, sel bassa “münferit olaylar”dı onların dilinde. “Sanki sadece Türkiye’de mi oluyor bu felaketler, niye büyütüyorsunuz?” diye halka, basın mensuplarına çıkıyorlar. Amerika’da 85 kişiyi güneş çarpmış ölmüş! Rusya’da sulara kapılan 85 kişiymiş! Tsunami çıkmış yüzlerce kişi kaybolmuş! Yani dünyanın her tarafında oluyor bunlar!

“Bunlara alışmalıyız” diyorlar pişkince. 10’ar-15’er selde ölmeye, on biner-20 biner depremde ölmeye... bombalardan ölmeye, trafik kazalarından ölmeye... Alışın! Alışın!

Samsun’daki TOKİ konutları da Mert Irmağın’nın yatağına yapılmış, üstelik derenin akış yönü değiştirilmiş. Beyler yağmurdan sonra da buyurdular “Bizim konutlar sağlam, araştırmalar yaptırdık” diye. Evler yıkılmamıştı ya! Sadece

"kapıcı daireleri"ni su basmıştı. Onların ölmesinin çok önemi yoktu! "Boğulmuşlarsa, kusur onlarda" diyeceklerdi neredeyse. Selden sonra aldıkları tek karar; bundan sonra TOKİ evlerinde "kapıcı daire-si" yapılmamak olmasıydı.

Yaptıkları yollar çökerken, binaları yerle bir olurken, sular evlere dolarken, onlara göre “suçlu aramaya” gerek yoktu. Bir suçlu istiyorsanız eğer, yağmura atın, boğulanlara atın, toprağa atın, ama sakın yöneticilere atmayın! Devlet, görevinin başında ve ölüleri toplamaya devam ediyor! Kızılay, itfaiye, askeri birlikler, polisler felaket bölgesinde görevlerini ifa ediyorlar!

Samsun’da peşpeşe iki sel felaketi oldu. 4 Temmuz’da Canik ilçesinde Mert Irmağın’nın taşması sonucu, 12 kişi öldü

önce. Ölenlerin yarısı TOKİ’nin dere yatağına yaptığı Kuzey Yıldızı konutlarında-ki bodrum katlarında yaşayanlardı. Yerden tasarruf etmek isteyen ve daha fazla kar amaçlayan TOKİ yöneticileri, mümkün olduğu kadar yerin dibine yapmışlardı "lüks" daireleri. Ne kadar çok kat, o kadar para demekti.

Bodrum katlarına yoksul emekçileri, üstlerine parası olanları yerleştirdiler. En alttakiler, en üsttekileri sırtlayıp, daha yukarı çıkmalarını sağlasınlar diye!

Derenin yatağını değiştirmişler, dolgu toprakların üzerine “yeni şehir”ler inşa etmişler. Her an ekranlarda deprem riskinden bahsedenler, yeni inşaat için başvuru yapanlara depreme dayanıklı belgesi için milyar liralık vergiler dayatanlar, “şu kadar kattan fazlası yasak” diye kanun çıkartanlar, kendileri

daha fazla kar için halkın sağlığını, güvenliğini hiçe sayan evler dikmişler!

Daha Canik’teki selin üzerinden günler geçmişti ki bu kez Terme’de insanlar sel sularına kapıldı.

Evet “başarı ekip işi”ydi. Ekip halinde öldürmeye devam ediyorlar.

Nasıl Uludere’de bombalarken “orada ne işleri vardı”, “teröristlere yardım ediyorlardı” dedilerse, depremlerde ölenlere “çürük binalarda oturmasalardı” dedilerse, madenlerde öldürdükleri işçilere “kader” dedilerse, Samsun’da da sadece "kapıcı dairesindekiler zarar gördü" dediler.

Devlet de, belediye de iyi çalışıyor ve bizleri katletmeye devam ediyorlar.

Karadeniz sahil yolu çöktü!

Karadeniz sahil yolunun çökmesiyle ilgili haberler, hemen her yıl tekrarlanır. Son yağın yağmurlar da, Karadeniz sahil yolunu yerle bir etti. Görüntüler, böyle bir yol olup olmadığını bile sorgulatır nitelikteydi.

Karadeniz sahil yolu, 542 kilometre uzunlukta, 6 il ve 63 ilçeyi kapsıyor. 2007 yılında Tayyip Erdoğan tarafından, çok övündükleri "duble yollar"a örnek olarak törenle açılmıştı. Yol, 1988 yılında Sarp sınır kapısının açılmasıyla birlikte, büyüyen ticaret hacmi düşünülerek, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından planlanmıştı. 1997’de temeli atıldı. İhaleyi alan firmaların yol yapımında trilyonları bulan rantlar elde ettikleri ortaya çıktı.

Açılırken yolun sağlamlığı, son teknolojinin kullanıldığı üzerine bolca söylev çekildi. Ama her yağmurda, her rüzgarda yol çöktü, asfalt parçalandı, direkler, dubalar sular altına gömüldü. Eski sahil yolu hiç bir yağmurda-selde çökmezken, yenisi en küçük bir doğa olayında darmaduman oluyordu. Eski sahil yolunun altındaki köprüler her tür seli-akıntıyı sorunsuzca denize verirken, yeni sahil yolunun köprü altları hemen tıkanıyor, bir bente dönüşerek suyu tutuyor, yolun arkasında kalan kenti mutlaka su basıyordu. En son Rize’de, bu nedenle büyük bir sel baskını yaşanmıştı. Bakanı Binali Yıldırım bu olayların ardından, “projenin yanlış olduğunu biliyorduk, ama yapmak zorunda kaldık” diyordu. Neden "zorunda kaldık"larını açıklamadan... Ve kendi paylarını örtbas ederek...

Karadeniz halkı, bu yolun yapılmaması için tepkilerini ortaya koymuştu oysa. Hatta mahkeme kararları bile aldirtmişti. Fakat AKP hükümeti, yolun yapımını hızlandırdı. Açılışı yapıldığı günden bu yana da her yağmurda, rüzgarda Karadeniz sahil yolu saatlerce trafiğe kapatıldı. Dolgu toprak üzerine yapılması, dağ yamaçlarının parçalanması “felaketlere” davetiye çıkartmıştı çünkü.

Deprem, sel, tsunami... Her doğa olayının bir felakete dönüşmesi sonrasında söylendiği gibi "doğa kapitalizmden intikamını alıyor"du. Son olarak Samsun’da ve Karadeniz sahil yolunda yaşanan da buydu!

İşbirlikçi sendikacıların sığınağı: Uluslararası Çalışma Örgütü İLO

Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) her yıl Haziran ayında yayınlandığı, ülkelerin hak ihlalleri raporunu bu yıl yayınlamadı. Rapor, patron ve hükümetlerin temsilcilerinin engeline takıldı.

İLO'nun Cenevre'de düzenlediği Çalışma Konferansı'na, Türkiye'nin de içinde yer aldığı 183 ülkenin patron, hükümet ve işçi temsilcileri katıldı. Konferansın bu yılki konuları, "Gençlik istihdamı", "Asgari sosyal koruma", "Çalışmaya ilişkin temel haklar ve bildirgeler ilkesi" idi. Konferansta "grev yasakları" dosyasının gündeme alınmasına, patron ve hükümet temsilcileri karşı çıktılar. Bunların dayatması sonucu, 86 yıllık İLO'da bir ilk yaşandı. İşçi haklarına dönük temel hak ihlallerini raporlaştıran ve yayınlayan Aplikasyon Komitesi'nin toplantısı yapılamadı.

Aplikasyon Komitesi 1926'dan beri hak ihlalleri yapan ülkelerin listesini çıkarıp yayınlıyor, en kötü 25 ülkeyi "kara liste"ye alıyordu. Bu konuda Türkiye'nin sicili oldukça bozuk. İş cinayetlerinde dünyanın üçüncüsü, Avrupa'nın birincisi. Keza İLO'nun kısa süre önce açıkladığı hak ihlalleri raporunda Türkiye, Avrupa'nın birincisi.

Sendikasılaştırma, iş cinayetleri, ve tutuklamalarda ise, birinci sıralara çok yaklaşmış durumda. İlk üçü kimseye kaptırmıyor. Komite'nin 2012 yılı konferans öncesi ön hazırlık raporunda, Türkiye yine en çok hak ihlalleri yapan 25 kişilik "kara liste"de bulunuyordu.

Bu yıl "kara liste"nin yayınlanmaması, en çok Türk devletini ve hükümetini sevindirdi kuşkusuz. Tam da havayolları işkoluna grev yasağının getirildiği günlere denk gelmesi, toplantıya katılan Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in "Aplikasyon olmadığı için bu yıl İLO toplantısı bizim için pozitif geçtiğini söyleyebiliriz" demesi, bunu gösteriyordu.

İLO nedir, nasıl çalışır, kime hizmet eder?

İLO, Birleşmiş Milletler'e (BM) bağlı, bu çatı altında faaliyet yürüten bir oluşum. Kuruluş amacı, işçi ve emekçilerin çalışma koşullarını takip etmek, hak gaspı ihlalleri yapan ülkelerin listesini raporlaştırmak... Üçlü bir yapıya sahip olan İLO'nun yönetimi; patronlar, hükümetler ve işçi temsilcilerinden oluşuyor. İşleyişinde her temsilci eşit hakka sahip.

BM'nin emperyalistlerin hizmetinde olan bir kurum olduğu bilinir. Dolayısıyla ona bağlı, onun çatısı altında faaliyet yürüten bir kurumun, işçi ve emekçilerin safında olmasını beklenemez. Sınıflar mücadelesinin tarihi göstermiştir ki; işçi ve emekçilerin kapitalizmi tehdit eden eylemleri, burjuvaziyi İLO gibi arayışlara itmiştir. İLO'nun kuruluş tarihi, işçi ve emekçilerin mücadelesinin yükselişe geçtiği, sosyalizm fikrinin yaygınlaştığı döneme denk gelmektedir. Burjuvazi, görünürde işçi ve emekçilerin haklarını savunan bu oluşumlarla, onları oyaltma, düzen içerisinde tutma, kapitalizmi şirin gösterme politikası izlemiştir.

Kazanım; İLO sözleşmesini referans almayla, AİHM'e umut bağlamayla, parlamentodan, mahkemelerden beklentiye girmekle gelmez. Kazanmanın yolu; taban örgütlülüklerine dayanan bir örgütlenmeden, militan eylem çizgisinden ve sonuna dek kararlı bir şekilde direnmekten geçer. Sınıfın öz gücüne dayanmayan, sokağı esas almayan hiçbir eylem biçimi, zaferi getirmez.

İLO'daki karar alma mekanizması bile, bunu çok açık biçimde göstermektedir. Yönetim kademisinde bulunan patronlar ve hükümetler, aynı cephede yer alan, aynı sınıfın yani burjuvazinin temsilcileridir. Dolayısıyla daha baştan oy çoğunluğu burjuvazinin elindedir. Kaldı ki, işçiler adına temsilen katılan sendikacılar da burjuva işbirlikçileridir. Ters olsa bile, ikiye bir yenik durumda başlanmış olacaktır.

İşçi temsilcilerinin olmadığı, olduğu durumda bile baştan yenik düştüğü böyle bir yapı, işçi haklarını koyurabilir mi? Bu yılki İLO raporunda grev yasağının tartışılmasına izin verilmemesi, tam da dünyada işçi ve emekçi hareketinin yükselişe geçtiği, Avrupa'da genel grevlerin yaygınlaştığı, Türkiye'de emekçi memurların grevinden sonra, havayolu işçilerinin grevinin başladığı bir döneme denk gelmesi tesadüf müdür?

Çok açık ki, burjuvazi, işçi ve emekçilerin etkili mücadele araçlarından olan grev silahının giderek yaygınlaşmasından korkuyor ve önlem alıyor. Bu da burjuvazinin saldırılarını artıracığını, grev yasaklarını bütün sektörlerde uygulamaya çalışacağını gösteriyor.

İLO kimler için meşru?

İLO'nun rapor yayınlamaması üzerine, başta Türk-iş yönetimi olmak üzere bütün sendika konfederasyonları, eleştirel açıklamalar yaptılar: "İLO'nun meşruluğu tartışılır oldu", "artık İLO'nun güvenilirliği tartışılır" vb...

Oysa bu sendikacılar, bugüne dek hükümetlerin bütün saldırı paketlerine "İLO standartları"yla karşı çıktılar, "İLO sözleşmesine aykırı" diyerek tepki

gösterdiler. Türk-iş'ten DİSK ve KESK'e kadar bütün konfederasyonların referans aldıkları kurum, İLO'ydu, halen de İLO'dur.

Mücadele ufukları, İLO sözleşmesi kadardır. Mücadelenin meşruluğunu da İLO standartları belirlerler. Onlara göre, İLO'yu aşan mücadele, meşru değildir!

Aynı zamanda İLO, onların sığınağı ve umut kapısıdır. Kendileri İLO'dan beklenti içerisine girdikleri gibi, üyesi olan işçi ve emekçileri de bu yönlü bir beklentiye sokmaya çalışırlar. İLO'dan beklenti, kendilerine "demokrat, ilerici" diyen, sendikacılara kadar sirayet etmiş durumdadır.

Aslında beklenti, sadece İLO'dan değildir. Yeri gelir Anayasa Mahkemesi'nden umut beklenir, yeri gelir AİHM'den, Danıştay'dan, parlamentodan... Sendikacılar, büyük oranda reformist partilerin manyetik alanındadır. Reformizmin mücadele hedefinde kapitalizmin tasfiyesi yoktur. Onların mücadelesi, ekonomik-demokratik mücadele ile sınırlıdır. Dolayısıyla kapitalizmi yıkmak değil, iyileştirilme mücadelesi verirler.

Sınıf mücadelesi yasalara hapsedilemez

İşbirlikçi sendikacıların mücadele anlayışı, yasa-ların sınır verdiği ölçüdedir. Sendikal örgütlenmelerden dolayı işten atılan işçileri sahiplenişleri bile, "işçiler yasalardan doğan haklarını kullanmışlar" şeklinde olur. Demek ki, yasalarda böyle bir hak olmasa, sendikacılar direnişi sahiplenmeyeceklerdir. Hatta sendika kurmak yasal olmasa, sendika bile kurmayacaklardır. Herhangi bir hak gaspına uğrayan işçilere ilk önerdikleri şey, mahkemelere başvurmak, davalar açmaktır. İşçilerin burjuva hukukuna, burjuva parlamentosuna umut bağlamalarını isterler.

Oysa yapılması gereken; sömürüye karşı örgütlenmenin doğal ve zorunlu olduğu, kapitalist sisteme karşı mücadelenin meşruluğunu anlatmak, bu şekilde örgütlemektir. Üretimden gelen gücü öne çıkarmak, sınıfın kurtuluşunun kendi eseri olacağını, mücadele içinde göstermektir. Bir yan unsur olarak hukuksal mücadele de verilir. Kaldı ki, sendikalaşmak bir anayasal hak olmuşsa, anayasaya girmişse, bunu burjuvazi lütuf olarak sunmuş değildir. Başta devrimci işçiler olmak üzere işçi ve emekçilerin bedeller ödeyerek kazandıkları haklardır bunlar.

Yine burjuvazinin herhangi bir saldırısında veya TİS süreçlerinde uyuşmazlıklar çıktığında, sendikacıların en çok başvurdukları argüman, "iş barışı bozulur" olur. Oysa kapitalist sistemde "iş barışı" olmaz. Biri sömürüyor, biri sömürülüyorsa, "iş barışı" mümkün değildir. Bu söylem yasalıcılığın, düzeniciliğin söylemidir. Mücadeleyi yasaların izin verdiği sınırlar içerisine hapsetmektir.

Yasal sınırlar içerisinde mücadele etmek öylesine ruhlarına işlemiştir ki, kendi denetimleri dışında veya devrimcilerin önderliğinde gelişen örgütlenme ve direnişlere sahip çıkmazlar. Onları da yasalar

içinde tutmanın araç ve yöntemlerini ararlar. Oyalama, beklentiye sokma taktiğine girerler. “Şu kadar dava açtık”, “şu mahkemede lehimize karar çıktı”, “parlamentoda milletvekilleriyle görüşmemiz sürüyor” vb. sözlerle, yasaları, parlamentoyu umut olarak sunmaya çalışırlar.

Aynı pratik, havayolları işçilerinin direnişinde sergilenmektedir. Üstelik Hava-iş sendikası, Türk-iş merkezine muhalif bir sendikadır. Grev yasağı göstere göstere gelmesine rağmen, Hava-iş yönetimi, karşı bir hamleyle geçmemiştir. İşçileri “parlamentodan döner” beklentisine sokmuştur. Yasa parlamentoya geldiğinde, iş yavaşlatan havayolları işçileri, geç kalınmış da olsa, önemli ve cesurca bir tavır koymuştur. Buna karşın bu eylemi sürerken Hava-iş Genel Başkanı Atilla Ayçin, parlamento koridorlarında turlamakla zaman geçirmiştir. Üstelik AKP’nin parlamentoda sayısal çoğunluğu oluşturduğu, onun sunduğu hiçbir yasal düzenlemenin geri dönmediği bilinmesine rağmen... Yasa parlamentodan geçtikten sonra, bu kez “cumhurbaşkanı veto eder” beklentisine girmişler, bu beklentisi de suya düşünce, “Anayasa Mahkemesi’ne götüreceğiz, AİHM’e taşıyacağız, uluslararası kurumlara gideceğiz” diyerek, nerelere umut bağladıklarını ortaya koymuşlardır.

Yasal cendereyi kırmak

Kazanım; mücadeleyi yasalarla sınırlamakla gelmez. İLO sözleşmesini referans almayla, AİHM’e umut bağlamayla, parlamentodan, mahkemelerden beklentiye girmekle gelmez. Kazanmanın yolu; taban örgütlülüklerine dayanan bir örgütlenmeden, militan eylem çizgisinden ve sonuna dek kararlı direnmekten geçer. Sınıfın öz gücüne dayanmayan, sokağı esas almayan hiçbir eylem biçimi, zaferi getirmez.

Elbette patronlar ve hükümet üzerinde basınç oluşturmak için uluslararası kurumlar da devreye sokulmalıdır. Fakat bunlar, emperyalist kurumlar değil, kitlelerin kendi güçleriyle oluşturduğu kurumlar olmalıdır. Sınıfın enternasyonal dayanışması da böyle örülür. Esasen her eylem, her direniş, öncelikle kendi özgücüne güvenerek başladığı zaman, hem içte hem dışta işçi ve emekçilerin sempatisini kısa sürede kazanır, dayanışma örneklerini çoğaltır.

Kapitalist sistemde siyasi erki elinde bulunduran burjuvazi, hukuku da kendi çıkarlarına göre düzenlemiştir. Hukuk da, anayasa da burjuvazinin hizmetindedir. İşçi ve emekçilere yasaları gösteren burjuvazi, kendine gelince pekala kendi yasalarını çiğnemekte bile, beis görmez.

İşçi ve emekçiler, haklarını ve kurtuluşlarını, ancak burjuva hukukuna, yasalarına karşı mücadele ederek kazanmıştır. Bugüne dek yasal cendereyi kırıp meydanları zaptettikleri zaman, burjuva yasalarını çöpe atmayı başarmışlardır. Bundan sonra da yine kendi gücüne güvenerek, kapitalist sistemi, onun yasalarını ve işbirlikçi sendikacıları çöpe atacaktır.

15-16 Haziran'ın yıldönümünde eylemler

15-16 Haziran 1970'te yaşanan büyük işçi direnişinin yıldönümünde sendikalar, devrimci ve ilerici kurumlar eylemler ve yürüyüşler düzenlediler. İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Adana, Bursa vb. yerlerde yapılan eylemlerde, yeni 15-16 Haziran'lara olan ihtiyaca dikkat çekildi.

DİSK, 15 Haziran'da birçok kentte düzenlediği yürüyüşlere DİSK üyesi işçiler ve emekçilerin yanı sıra ilerici ve devrimci kurumlar da katılarak destek verdiler. İstanbul'daki yürüyüş Şişli Meydanı'ndan başlayarak Taksim Meydanı'na kadar sürdü. Eyleme direnişleri devam eden Bedaş, Borusan ve Hey tekstil işçileri de katıldılar. Bini aşkın kişinin katıldığı yürüyüş boyunca "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği", "Kıdem hakkımız gasp edilemez" sloganları atıldı. Yapılan ajitasyon konuşmalarında Ulusal İstihdam Stratejisi ve kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesine karşı mücadele vurgusu öne çıktı. Taksim meydanına gelindiğinde ise eyleme katılan müzik grupları tarafından Avustralya işçi marşı ve Çav Bella marşı söylendi. DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, yaptığı konuşmada grev yasalarına, demokratik hak gasplarına, ekonomik gasplara dikkat çekti ve bunlara karşı mücadelenin yükseltilmesi gerektiğine değindi.

15 Haziran akşamı ise Taksim'de toplanan Türk-İş Şubeler Platformu, KESK Şubeler Platformu, DİSK İstanbul Temsilciliği, TTB, TMMOB ve aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu devrimci-ilerici kurumların örgütlediği yürüyüş yapıldı. Galatasaray Lisesi önünde toplanan bine yakın kişi "Direniş geleneği sürüyor! Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz" pankartının arkasında kortejler oluşturarak Taksim Gezi parkına yürüdü. "Direnişçiler buluşması" şeklinde gerçekleşen yürü-

yüşe THY, Hey Tekstil, Borusan, Kampana deri, Bedaş, Çapa işçileri katıldı. Yürüyüş boyunca "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazanacağız", "Genel grev

genel direniş", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" sloganları atıldı. Gezi parkına gelindiğinde, 15-16 Haziran'da ölenlerin şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Ortak basın metnini iki direnişçi işçinin okumasının ardından, direnişte olan işçiler sırasıyla söz alarak direnişlerini ve 15-16 Haziran'la ilgili düşüncelerini anlattılar. Gazeteci Şükran Soner, 15-16 Haziran'la ilgili anekdotlarını paylaştı. Konuşmaların ardından Grup Bandista müzik dinletisi gerçekleştirdi. Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

16 Haziran'da aynı bileşen THY işçilerine ziyarette bulundu. THY ana giriş kapısı önünde toplanan kitle, sloganlarla İç Hatlar Terminali önündeki direnişçi işçilerinin yanına yürüdü. Kurumların flamlarıyla katıldığı eylem boyunca "THY işçisi yalnız değildir", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır", sloganları atıldı. Uzun bir yürüyüşün ardından hava işçilerinin yanına varıldığında sloganlar daha gür atılırken, eylemi gerçekleştiren kurumlar adına açıklamayı Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm okudu. Açıklamada hak gasplarına, siyasi ve ekonomik baskılara dikkat çekilirken 15-16 Haziran'lara olan ihtiyaç vurgulandı. Yürüyüşe 300 civarı bir katılım oldu.

Ankara'da Togo mağazası önünde toplanan ilerici ve devrimci kurumlar Togo işçileriyle birlikte Sakarya Meydanı'na yürüdü. "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır" sloganlarını atan kitle adına Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması yapıldı.

Borusan işçileri kazandı

Nakliyat-İş sendikasında örgütlendikleri için 25 Mayıs'ta işten atılan ve 1 Haziran'da direnişe geçen Borusan işçileri direnişi kazandı, sendikalı olarak işbaşı yaptılar.

Haziran ayı içinde eylemler gerçekleştiren işçiler, Taksim'deki Borusan Kültür Merkezi'ni işgal edince Borusan yönetimi tarafından görüşmeler başlatıldı. 20 Haziran'daki eylemde "Borusan Lojistik'de işçi kıyımına son! Yaşasın Borusan Lojistik direnişimiz" pankartı açıldı. Camlardan İstiklal Caddesi'nden geçenlere yönelik ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yaklaşık iki saat süren eyleme Bedaş işçileri de dışarıdan destek verdi. "İşgal grev direniş", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Borusan uyuma sabrımızı taşıyırma", "Sendika hakkımız engellenemez" sloganlarını attılar. Borusan yönetiminin randevu vermesi üzerine eylem bitilirdi.

İşgalin ardından işçiler birlikte Bedaş işçilerinin çadırına yürüyüş gerçekleştirdiler. Borusan işçileri direnişe geçtikten sonra Tuzla'daki Borusan Lojistik önünde ve Borusan Holding'in İstinye'deki genel merkezi önünde çadırlar kurmuş, eylemler yapmıştı. Direnişlerini Borusan Holding'in bulunduğu her alana taşıyan Borusan işçileri, Borusan Holding'in "sendikal örgütlenme hakkı" diyerek yaptığı demogojileri de boşa düşürmüş oldular. Nakliyat-İş üyesi işçiler Konya'da ve İstanbul'da Borusan işçileriyle dayanışma eylemleri yaptılar.

THY'de direniş sürüyor:

“Kazanan, direnenler olacaktır”

Grev yapma hakkı yasaklandığı için iş bırakma eylemi yaptıktan sonra işten atılan 305 işçinin Atatürk Havalimanı önündeki direnişi devam ediyor. Pazar günleri hariç her gün 08-20 saatleri arasında direniş çadırı kuran işçiler eylemlerini sürdürürken, THY yönetimi de baskıları arttırıyor. Direnişin büyümesini engellemek ve sendikayı etkisizleştirmek için işçilere mail ve mesaj yoluyla tehditler savuruyor. Direnişteki işçiler ise Sendikal Güç Birliği Platformu'nun açtığı imza stantlarında imza toplayarak direnişlerini anlatıyorlar. Türk-İş Yönetimi ise hala sessizliğini koruyor. Grev yasağının Borsa'da gündeme gelmesi, THY direnişinin önemini bir kez daha ortaya koydu. Emekçi memurlara dayatılan grevsiz-TİS'siz sendika modelinin işçi sendikalarını kapsayacak bir şekilde büyümesiyle birlikte, en ufak hak aramanın dahi suç sayıldığı bu koşullarda, daha güçlü eylemlerle birleşik mücadeleyi örmek zorunlu.

15-16 Haziran'nın yıldönümünde sendikalar, devrimci ve ilerici kurumlar THY işçilerine destek ziyaretinde bulundular. Ziyaret boyunca sloganlar hiç susmazken çevreden geçen yolcular ve turistler de eylemi ilgiyle izlediler.

THY işçileri 15 Haziran'da Taksim'de yapılan eyleme, 6 Temmuz'da yapılan Bedaş ziyaretine de katılarak destek verdi.

Direnişinin 42. gününde (9 Temmuz) Hava-İş İzmir Şube Başkanı Serkan Mutlu ve kabin memuru Özlem'le yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Süreci anlatır mısınız? Bugüne kadar nasıl gelindi?

S. Mutlu: 18. dönem sözleşmesinde, bugüne kadar varolan haklarda geri adım atılmasını talep ettiklerinde sözleşme tıkanı, direniş süreci başladı. Enflasyonun resmi olarak yüzde 10.5 olduğu bir ortamda, yüzde 3 zam teklif ediyorlar. Bunun üzerine sendika TİS'le kazanılmış haklarından vazgeçmeyeceğini ve bunu korumak için ne gerekiyorsa yapacağını beyan etti. Yasal mevzuata göre 6 gün beklendikten sonra grev ilanı asmak gibi bir zorunluluk var. Şirket yönetimi bunu biliyordu ve bu grev sürecine mahkeme yoluyla itiraz etti. Buradaki maksadı, sektöre grev yasağı getirilmesine yönelik yasanın çıkmasını hızlandırmaktı. Hükümet de ona göre davrandı, grev yasağını bir hafta gibi kısa bir sürede Meclis'ten geçirdiler. Tam bu sırada 29 Mayıs'ta özellikle kabin memuru arkadaşlarımız -kamuoyunun hostes ya da host dediği- doğal bir refleks sonucu kendilerini iyi hissetmediklerini belirttiler ve raporlar aldılar. O gün 1200 kadar arkadaşımız işe gitmeyerek bu haksız uygulamayı protesto etti. İşveren bu işbirakma eyleminden sonra dünyada eş benzeri görülmemiş bir şekilde 305 arkadaşımıza mail yoluyla iş akitlerinin feshedildiğini ilettiler. Biz bunun kanunlarla örtüşmediğini, tebliğin yazılı olarak yapılması gerektiğini belirttik. Tabi işverenin bu sert tavrı, arkadaşların bazılarında kırılma yarattı ve bazı arkadaşlar öğleden sonra uçuşlarına gittiler. İşveren bu kırılmaya güvenerek arkadaşların çıkışlarını yazılı olarak da tebliğ etti. Genel Merkezimizin, 23 Mayıs'ta yapılan açıklamada belirttiği gibi, 29 Mayıs'tan itibaren 42 gündür direnerek 305 arkadaşımızın işine iade edilmesi talebini kamuoyuna duyuruyoruz.

THY'de çalışanların çalışma koşulları ve ekonomik koşulları nasıl? Devlet ve THY yönetimi çalışanların durumuna ilişkin spekülasyon yapıyor.

Eğer işyeri belli bir kar elde ediyorsa bu karın en büyük nedeni üretimi yapan işçilerdir. Biz de burada bir artı değer yaratıyorsak, payımızı istemek doğal hakkımızdır. Bugüne kadar verilmiş olan mücadeleler sonucunda, ücretler insanca yaşanacak bir düzeye çekilmeye çalışılmıştır. Bugün yoksulluk sınırının 3 bin liradır. Emekliliğine iki ay kalmış, 25 yıldır çalışan bir arkadaşımız zon aldığı maaş 2400 liradır. (Temsilci olması nedeniyle işten atıldı.) Buradaki asıl olay, ücret değil, çalışma şartlarının insanca yaşayacak bir durumdan uzaklaşmasıydı. Grev yasağıyla beraber, sendikanın yetkisinin düşmesinden sonra ne hale gelebileceklerini arkadaşlarımız öngörebildiler. Bugün 8 saatlik çalışma, onlarca yıl önce canlarıyla kanlarıyla bu ortamı yaratmış olan işçi önderlerinin sayesinde olmuştur. Bunu kabul etmemek, işçi önderlerine saygısızlık olur. Bizim arkadaşlarımız hava sektörünün çalışma şartlarında, günlük 18-20 saate varan bir mesai veriyorlar. İşler uzayabiliyor, dinlenecek vakit kalmıyor. Dinlenmemiş bir vücudun uçuşa çıkması da güvensiz bir durum yaratır. Öncelikle halkın bu konuda aydınlatılmasını istedik ve vurgumuzu buna yaptık. Uçuş emniyeti ve çalışma şartlarının düzeltilmesi, her şeyden önemlidir.

İşten çıkarılan 305 kişinin yerine THY nasıl bir önlem aldı? Yeni elemanlar mı çalıştırılıyor?

THY zaten sürekli eğitimde belirli bir eleman tutuyor. Sürekli bir sirkülasyon var. Emekli olan, istifa eden, hastalanan ve farklı gerekçelerle işten atılanlar olduğu için, şirket sürekli yedek bir grup tutuyor. Onlar başladı şimdi. Sendikalı değiller ve part time çalışıyorlar.

Direniş sürecinde destek ne durumda? Türk-İş merkezinin bakışı nasıl, desteği oluyor mu?

Direnişimiz, bugüne kadar eş benzeri görülmemiş bir desteğe sahip. Türkiye'deki neredeyse bütün kurum, kuruluşlar açık destek sunmuş durumdadır. Direniş yerini ziyaret edenlerin sayısı 15 binleri geçti. Haklı olmamızın payı çok büyük. Hem haklıyız, hem güçlüyüz, zafere kadar da direnmeyi sürdüreceğiz. Konfederasyon henüz bir iletişime geçmedi, yazılı açıklama da yapmadı. Beklenen düzeyde değil.

Grev yasağı hava yollarında getirildi, başka sektörlerde de geleceği söyleniyor. Bu yasağa karşı neler yapılabilir?

Ortak eylemlilik süreçleri örgütleniyor. Sendikamız Türk-İş içerisinde Sendikal Güç Birliği Platformu'nun en dinamik bileşenlerinden biridir. Biz bu konuyu çok uzun zamandır gündemde tutmaya çalışıyoruz. Mücadelede ortaklaşabildiği oranda bir noktaya varılabilir. Elbette mağdurların, asıl öznenin ortada olması şarttır. Grev yasağı olan tüm sendikalara biz daha önce de çağrılar yaptık. Bundan sonra da bu konuyla ilgili çalışmalara devam edeceğiz.

İmza kampanyası dışında eylem planları var mı? Birçok çalışma yurtiçinde ve yurtdışında devam

ediyor. Daha öncesinden eylemin açıklanmasını çok doğru bulmuyoruz. Günü geldikçe sendika olarak açıklama yapacağız. İşçiler haklı oldukları sürece mücadeleye devam etmek zorundadırlar. Mücadele ettikleri sürece de kazanma istekleri güçlerdir. Çünkü kazananlar, direnenlerin içinden çıkacaktır.

“Dik durmayı öğreniyoruz”

Özlem, 2 yıldır kabin memuru olarak çalışıyor.

Direniş sizin açınızdan nasıl gidiyor?

Bizlere o kadar şiddetli bir saldırı yapıldı ki, buna sessiz kalamazdık. İnsanlık onurumuz ayaklar altına alındı. Grev hakkımız gaspedildi. Bu, sendikal haklarımızın gaspı anlamına geliyordu. Çalıştığımız koşullar zaten kötü, artık daha da kötüleşecek. 18 aydır TİS imzalanamıyor. 42 gündür buradayız. İşe geri dönene kadar, grev yasağı kalkana kadar buradayız.

Çalışma koşullarından bahseder misiniz?

Uyku düzenimiz yok. Her türlü hastalığa açık hale geliyoruz, radyasyon alıyoruz. Yönetimin uyguladığı baskı söz konusu. İnsanlık dışı koşullarda çalıştırmaya başladılar. Binlerce yolcu taşıyoruz ve onların güvenliği söz konusu. Ben kötü şartlarda çalıştığım müddetçe yolcular da risk altındadır.

Dayanışma nasıl?

Sınıf bilincine sahip bütün sendikalardan ve örgütlerden desteğimizi aldık. Avrupa'da ITTF'in kampanyası başlayacak. Uluslararası kamuoyundan da tepkiler yağmaya başlayacak. Sistem insanları bireyselleştiriyor. Dolayısıyla herkes kendi derdinde, kafasını kaldırıp dışarıya, sokağa bakmıyor. Ama böylesi direnişler bu bakışı değiştiriyor. THY büyük bir şirket olduğu, dünya çapında ünlü olduğu için çok kişiyi etkiledi. Getirdiği yasaklarla ilgili insanların bilgisi oldu en azından. O açıdan THY direnişi stratejik bir noktada bulunuyor.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

İnsanlar önyargılı davranmamalı, “bunlar hostes, gidip geziyorlar” dememeliler. Bu şirket bizi insan gibi çalıştırmıyor ve biz bunu insanlara anlatmakta zorluk çekiyoruz. Sanki bizim isteklerimiz vatandaş mağdur ediyormuş gibi yansıtıyor. İnsanlar medyada bu kadar yalan olunca “THY grev yapmasın” bile diyebiliyor. Buna engel olmak istiyoruz. Bilmeden yargılamasınlar. Bizim çok yüksek maaş aldığımız söyleniyor. İnsanlar bizim ücretimizin düşmesini isteyeceklerine, kendi ücretleri yükselsin diye mücadele etmeliler. Sağlam gibi görünen sistemin karşısında dik durmayı öğretmemiz gerekiyor. Biz burada tecrübesi olmayan insanlarla bunu yapmaya çalışıyoruz. Kendi içimizde de öğreniyoruz.

Bedaş işçileri diremiyor

“Kavgamız ekmek ve adalet kavgası”

Direnişlerinde 60'lı günleri geride bırakan Bedaş işçileri eylemlerine devam ediyor. Haziran ayı boyunca her Cuma yaptıkları yürüyüşlerini sürdüren işçiler, 20 Haziran'da da Boğaziçi Köprüsü'nü trafiğe kapattı. 30 işçinin gerçekleştirdiği eylemde Anadolu istikametine doğru yürüyüşe geçen işçilerin önü polis tarafından kesilmesine rağmen köprü çıkışına kadar yürüyen işçiler burada basın açıklaması yaparak taleplerini belirttiler. Gözaltına alınan işçiler, bir gün tutulduktan sonra serbest bırakıldılar. Aynı gün Borusan Kültür Merkezi'ni işgal eden işçilerle dayanışma eylemi yaptılar. Akşam saatlerinde ise, gözaltıları protesto etmek için Taksim'de yürüyüş gerçekleştirdiler. Yapılan açıklamada gözaltına alınan işçilerin ve Enerji-Sen Genel Başkanı Kazım Kartal'ın serbest bırakılması istendi. Ardından Metro çıkışında açılan DİSK imza standı ziyaret edildi.

6 Temmuz'da ise DİSK, KESK, TMMOB Sendikal Güç Birliği Platformu ile ilerici ve devrimci kurumlar Bedaş işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Eyleme THY işçileri, Hey Tekstil işçileri, Çapa işçileri de katıldılar. Galatasaray Lisesi önünde başlayan yürüyüş, Taksim Meydanı'na kadar sloganlarla sürdü. Okunan açıklamada Bedaş işçilerinin taleplerinin dikkate alınması istendi Bedaş çadırına yüründü ve eylemi örgütleyen kurumlar bir heyet oluşturarak Bedaş yönetimiyle görüşme gerçekleştirdi.

Bedaş direnişinin 35. gününde Bedaş işçilerinden Mustafa Turna, Arif İnan Başgedik ve Enerji-Sen sendika yöneticilerinden Ahmet Çakır'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Direnişin nasıl ve neden başladığını, bugüne kadar nasıl geliştiğini anlatır mısın?

Mustafa Turna: Her taşeron gibi gibi güvencesiz şartlarda çalışıyorduk. Maaşları zamanında alamıyorduk, kesintiler yapıyordu. Alet ve edavat bozulduğu zaman ücretini işçilerden kesiyorlardı. Biz de toplu hareket edelim dedik ve sendikalı olduk. Sendikalı olduktan sonra taleplerimiz kabul edilince patron, "sendikayı boşverin birebir görüşelim" dedi. Maaşları zamanında almadığımız için 470 arkadaş,"almadığımız taktirde kanuni süre içinde iş bırakacağız" şeklinde dilekçe verdik. 21 Mayıs'a kadar maaş yatmadı ve biz de iş bıraktık. 25'inde maaşları yatırdılar. Sonra da "işinize son verildi" dendi. Bedaş'ın kesinlikle "bu işi yapamaz" dediği adamlar, bizim işlerimizi yapmaya başladılar. Ne kartları vardı ne de herhangi bir belgeleri. Bu işi yapmak için belli bir eğitimden geçmek, sertifika almak ve Bedaş tarafından onaylanmak gerekiyordu. Biz de kapının önünde bekleyip bu adamların çıkması-

nı engellemeye başladık. Sonrasında da çadırımızı toplu halde Bedaş'ın Taksim binası önüne taşıdık. Çünkü asıl işverenin Bedaş olduğunu biliyoruz.

Çalışma şartları nasıl? Mesaileriniz veriliyor mu?

Mesai yok. İş ne zaman biterse. Cumartesi ve pazar günleri bile çalıştırabiliyorlar, ama mesaiye girmiyor. Maaşın içinde yol da var yemek de. Net maaşımızı çoğu zaman bilemiyorduk. Bankaya gidiyor, çekiyorduk. Dökümanları aldık. Maaşların ödendiği tarihler değişiyor. Kesintiler var, niye yapıyor bilemiyoruz.

Peki Bedaş yönetimi süreçle ilgili ne diyor?

3 hafta önce "işe alacağız, şirkete bastırıyoruz" dedi. Ama gerçekleşmedi. Bedaş'ın taşeron iş yaptığı bir firmaya yaptırım gücü yok mu bunu anlayamıyorum. Direniş süreci boyunca 25 bin tane hatalı okuma olduğu söyleniyor. Bölgede yasaklı ve kimliksiz insanların çalıştığı söyleniyor. Bütün bunlara Bedaş'ın ses çıkartması ve taşeron şirkete ceza kesmesi gerekir. Ama şu anda öyle bir şey de yok.

Hangi bölümdeki işçiler direnişte ve kaç kişi?

Direniş süreci nasıl gidiyor?

120 işçi var. Sayaç okuma işçisi. Sonradan diğer bölümlerden 4 tane açma kesme işçisi var.

Her salı ve cuma yürüyüş yapıyoruz. Birçok ilerici kurum geliyor. Sesizimi pek duyuramıyorduk. Boğaz Köprüsü'nü kapatma eylemi yaptık. Güvenimiz arttı. İlk başlarda şaşkınlığımız vardı. Ben de dahil, direnişte olan işçilerin çoğu, ilk defa böyle bir deneyim yaşıyoruz. Çadırdı 24 saat ve dönüşümlü kalıyoruz. Önümüz açık, herhangi bir eylem yapabiliriz. Bu kadar güzel geçeceğini beklemiyordum. Farklı siyasal yapılardan, inançlardan insanlarla kaynaştık. Bize ilk örgütlenme sırasında "bu insanlar terör örgütü" diye saldırdılar. Kavgamız ekmek kavgası, kavgamız adalet kavgası.

“Sorunlarımız çözülene kadar direneceğiz”

Arif İnan Başgedik: Maaşlarımızı alamadık, iş bıraktık. Bırakır bırakmaz da işten atıldık. Bir hafta sonra da çadırı kurduk. O günden bu yana 40 gün oldu. Arada görüşmeler yapıyor, ama anlaşma sağlanmadı. Boğaz Köprüsü işgalinin ardından görüşme talebi geldi ama yine sonuç çıkmadı.

Görüşmelerde ne söylüyorlar?

120 arkadaşımızdan isim vermeden 20 tanesini almak istemediklerini söylüyorlar. Biz de diretiyoruz. Tamamen sendikayı tasfiye etme çabası bu. Sendika ve biz buna izin vermiyoruz.

Peki diğerler birimler bir destek veriyor mu?

Hayır. Şu anda bizim yerimize aynı sayıda işçi alındı. İşlerimizi onlara yaptırıyorlar ve kanunu ihlal ediyorlar. Bu sürecin sonunda direnişi bırakan ve hain dediğimiz, yalaka insanlar var çalışanlar arasında.

Saatleri okuduğunuz evlere, işyerlerine gittiğinizde ne tepkiler veriyorlar?

Duruma duyarlı olan bir kamuoyu var. Üretimi durdurma yönünde arkadaşlarla geziyoruz. Yeni

çalışan işçilerle konuşuyoruz. Aralarında olumlu karşılayıp iş bırakanlar da var, ama çoğunluğu çalışıyor. Her türlü baskı da var zaten. Özellikle emniyeti devreye sokarak yıldırmaya çalışıyorlar, ama çözülene kadar devam edeceğiz. Bu taşeron sistem ülkenin kanayan yarası. Buna herkesin tepki göstermesi gerekiyor. Bu konuda insanlar duyarlı olsun ve kimlik sorsunlar, sayaçlarını okutmasınlar, gerekli yerlere suç duyurusunda bulunsunlar.

“Sermaye direniyorsa, biz de direneceğiz!”

Görüşmeler ne durumda, ne öngörüyorsunuz?

Ahmet Çakır: Görüşmelerde Bedaş'ın tavrı işçi arkadaşların işe alınması yönünde. Taşeronun tavrı ise 15-20 arkadaş işe başlatmak istememesi. Biz de bütün arkadaşların aynı yerlerinde iş başı yapmasını istiyoruz. İkinci talebimiz ise ücretlerin zamanında ödenmesi. Bedaş ve taşeronla birlikte görüşmeler yapıldı. Taşeron, 20 işçinin kendisini tehdit ettiğini, düzgün çalışma ortamı yaratamayacağını söylüyor. Biz de bunun gerçek olmadığını söyledik. Bunlar sendikal sürece öncülük eden işçiler.

İşçiler direnişte ama taşeron onların yerine kaçak işçi çalıştırıyor. Onunla ilgili neler yapıyor?

Bedaş'la konuşuldu. Taşeron 34 yeni işçi aldığını söylüyor. Bunlara geçici kimlik verildiği söyleniyor. Bedaş eğer öyle bir şey varsa denetleriz ve gerekli cezayı veririz diyor.

Devam eden direnişler var, onlarla birleştirme yönünde girişimleriniz oldu mu?

Borusan işçilerinin işgalinin haberini alır almaz buradan 25 işçi arkadaşımızla birlikte gittik. Hava işçilerine arkadaşlarımızla ziyaret gerçekleştirdik. Her çarşamba Çapa işçilerinin eylemine gitmeye çalışıyoruz. Şişli Etfal'de Dev Sağlık-İş'in öğlen olan eylemlerine destek veriyoruz. Planımız elbette en yakın zamanda birleştirmek. Boğaz işgalini ortaklaştırmak istedik ama çeşitli şartlardan kaynaklı gerçekleşmedi.

İlerleyen günlerde herhangi bir plan var mı?

Yarın davamız var. Eğer bu davayı kazanabilirsek, taşeron işçilerin kadroya yakın bir konuma gelmesi söz konusu. Çalışma Bakanı'yla bir görüşme yapıldı. Çok bir şey beklemiyoruz ama onun da sorumluluğunun olduğu ortada. 120'si İstanbul'da, 48'i Adana'da toplam 168 işçi arkadaşımız direnişte. Eve ekmek götürüyorlar. Müfettişten bir rapor çıktı ve işsizlik parasının verilmesi yönünde bir rapor bu. Köprü eylemi gibi eylemlilikler söz konusu olabilir. 120 arkadaşımızın ailesiyle beraber kitleselleştirmek, direnişi genişletmek gerekecek. Basına çıkmanın yolu sokaktan, meydanlardan geçiyor. Her türlü eylemi yapabiliriz.

Sermaye direniyorsa biz de direneceğiz ve sermayeye geri adım attıracağız.

Kıdem tazminatı gaspedilemez!

Patronların ve AKP hükümetinin kıdem tazminatını gaspetme hazırlıkları devam ediyor. Temmuz ayının başında hazırlanan yasa tasarısı basına verildi. Kıdem tazminatı almayı hayal haline getiren bu tasarıya göre, işten çıkarılmalarda kıdem tazminatı verilmeyecek. Kıdem tazminatı fonu oluşturulacak ve kadınların evlenmeleri veya erkeklerin askerlik gibi durumlarında da tazminat verilmeyecek.

Yıllardır patronların AKP hükümetini sıkıştırdığı kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik yeni düzenleme, patronları her yönden rahatlatmayı amaçlıyor. Patronlar oluşan kıdem tazminatı fonuna çalışanların brüt maaşı üzerinden yüzde 4'lük bir pay ödeyecekler. Ancak bu yüzde 4'lük payın neredeyse yarısı İşsizlik Sigortası Fonu'na kaydırılacak. Şimdiye kadar bu fona yüzde 2'lik pay yatıran işveren, artık yüzde yarım yatıracak. Böylece kıdem fonuna işverenin yatracığı pay, yüzde 2.5'a düşecek. Bu durumda 30 günlük çalışma esasına göre yapılan kıdem tazminatı hesaplamasının 13 güne ineceği ve patronların işten çıkartmada önlerinde hiçbir engelin kalmayacağı görülüyor. İşten atılan bir kişi, 15 yıl kıdem tazminatı alamayacak. Yeni bir iş bulana kadar geçen sürede ne yiyip içeceği onları hiç ilgilendirmiyor. Açıkçası işçi ve emekçiler işsizliğe ve açlığa terk ediliyor.

Sendikalar kendileriyle danışmadan, onayları alınmadan böyle bir taslağın hazırlanmış olmasına tepki gösterdiler. Bunun "*sendikaları yoklama, kamuoyu oluşturma amaçlı*" olduğunu belirttiler. Kıdem tazminatının çalışanların "son kalesi" olduğunu ve bunun için mücadele edeceklerini yinelediler. Daha önce Başkanlar Kurulu kararıyla "*kıdem tazminatının gaspını genel grev nedeni sayarız*" kararı alan Türk-İş temsilcileri, bu taslağın tartışma konusu bile yapılamayacağını söyledi. DİSK ise, kıdem tazminatını sorun haline getirenlerin, işçi ve emekçinin alınterlerinin karşılığı olan tazminatı da kasalarına akıtmak isteyen patronlar olduğunu belirterek, "*yapılmak istenen çalışanların en temel haklarından birini daha yok etmek*"tir dediler.

DİSK-AR'ın yaptığı bir hesaplama göre, asgari ücretle çalışan birinin ev alabilmesi için 221 yıl çalışması gerekecek. Çünkü asgari ücret üzerinden sigorta kapsamına alınan bir işçi, mevcut sistemde her yıl için 960.5 TL kıdem tazminatı alabilirken; yeni sistemde aylık olarak fona brüt ücretinin yüzde 4'ü yatırılacak. Bu da yıllık 451.44 TL ediyor. Yani kıdem tazminatı alacağı yarından fazla düşüyor. Bu durumda bir asgari ücretli ya da sigortası asgari ücretten yatan bir işçinin, 100 bin TL fiyatı olan bir evi alabilmesi için, 221 yıl çalışması gerekiyor.

Çalışma Bakanlığı, TİS yasası çıkmadığı için aylardır yetki başvurularını sonuçlandırmıyor. Bu kapsamda 800'e yakın işyerinde yaklaşık 200 bin işçinin TİS için beklediğine dikkat çekiliyor. Barajlar kaldırıldığında sendikaların toplu sözleşme yapabilmeleri kolaylaşacak. Fakat AKP hükümeti, bu yöndeki yasal düzenlemeyi özellikle bekletiyorlar. Kaldı ki hazırlanan taslak da barajı tümünden kaldırmıyor, yüzde 3 dolayına çekiyor. Ama asıl mesele, TİS'leri yaptırmayarak sendikaları kıdem tazminatının gaspı konusunda sıkıştırmak.

Sendikalar, kıdem için "son kale", "grev nedeni" gibi açıklamalar yapsa da, "geliyorum" diyen bu büyük tehlike karşısında ciddi bir tepki ortaya koymuş değiller. Hükümet de "ölümü gösterip sıtmaya razı edecek" bir politika izliyor. Taslağı basına vererek kitleleri hazırlamaya çalışıyor. Sonrasında sendikaların göstermelik tepkileriyle birkaç geri adım atmış gibi görünerek bu gaspı gerçekleştirmeyi amaçlıyor.

Plan çok açık. Aslolan işçi ve emekçilerin sendikalarını zorlamaları, gerektiğinde onları da aşarak şalterleri indirip meydanları zaptetmeleridir. "Yunanistan gibi mi olalım" korkularını gerçek kılmaktır. Kıdemle ilgili yeni hiçbir düzenlemeyi kabul etmemek; patronlar ve hükümetin krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaya izin vermemektir.

DHL Kargo'da işçi kıyımı

Düşük ücret ve ağır çalışma koşullarında çalıştırılan işçiler, sendikaya üye oldukları için tehditlere ve işten atma saldırılarına maruz kalıyorlar.

Tümtis sendikası-na üye olan 4 işçi

de, 15 Haziran'da işten atıldı. Atılan işçiler, işyeri önünde direnişe başladılar. Direniş devam ederken, 5 işçi daha işten atıldı.

Direnişe geçen işçileri ziyaret eden Tümtis İstanbul Şube Başkanı Ersin Türkmen, "Kölece çalışma koşullarını ve baskıcı tutumunu sürdüren işveren son saldırılarla sendika düşmanı tavrını bir kez daha göstermiş oldu" dedi. Yıllık gelirinin 50 milyar Euro üzerinde olmasına rağmen, DHL'nin işçileri yoksulluk sınırının altında bir ücretle çalıştırdığına dikkat çekti. Yıllık mesai sınırının da 270 saat olmasına rağmen, yıllık mesai saatlerinin bin saatin üzerinde olduğunu vurguladı. Türkmen, tüm baskılara rağmen örgütlülüklerini büyüteceklerini belirtti.

Bu koşullarda çalışan işçiler, sendikaya üye olarak örgütlendiler. İşçiler DHL yöneticileri tarafından tehdit edildiği, ikna odalarında yüzde 15'lik zam rüşvetiyle istifaya zorlandı.

Kıraç'ta bulunan DHL'ye ise ilerici ve devrimci kurumların destek ziyaretleri gerçekleştirildi.

Tutuklu öğrencilerle "mezun" dayanışması

Hapishanelerde tutuklu bulunan 700'ü aşkın öğrenciye destek olmak için üniversite öğrencileri mezuniyet törenlerinde eylemler gerçekleştirdiler. Temmuz ayı başında Boğaziçi, İstanbul, Bilgi ODTÜ, Galatasaray, Marmara, Doğu üniversitelerinde, tutuklu öğrencilere özgürlük istendi.

Boğaziçi Üniversitesi mezuniyet törenlerinin yapıldığı spor sahasında Sosyoloji öğrencileri dövizlerle "Tutuklu öğrencilere özgürlük" yazdı ve balonlar uçurdu.

5 Temmuz'da Büşra Ersanlı'nın çalıştığı Siyaset Bilim ve Uluslararası İlişkiler Bölümü öğrencileri bir eylem yaptı. Anadolu

Hisarı'nda yapılan törende "Büşra Ersanlı'nın öğrencileriyiz", "Tutuklu öğrencilere özgürlük" dövizleri açıldı. Marmara Üniversitesi'nde öğretim üyesi Büşra Ersanlı ve öğrenci Büşra Beste KCK operasyonları kapsamında tutuklanmıştı.

Aynı gün Galatasaray Üniversitesi öğrencileri de puşu takarak "Tutuklu öğrencilere özgürlük" pankartı açtı. Prof. Erdoğan Teziç de kürsüden yaptığı konuşmayla tutuklu öğrencilere destek verdi.

1 Temmuz'da ODTÜ öğrencileri mezuniyet töreni ni eylem alanına çevirdiler. Her fakülte kendi alanıyla ilgili protesto pankartları açtı. Eğitim fakültesinden mezun olanlar 4+4+4'ü, psikologlar savaş çığırtkanlığını, diğer fakülteler ise İçişleri bakanını, polisi eleştiren pankartlar açtı. Tutuklu öğrenciler için "Tebrikler çocuğunuz Sincan F Tipi'ni kazandı" pankartı açıldı.

6 Temmuz'da Bilgi Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencileri eylemler gerçekleştirdiler. Bilgi üniversitesi öğrencileri törene puşilerle katıldı. İÜ'de, cüppelerinin altına "Tutuklu öğrencilere özgürlük" yazılı tişörtler giyen öğrenciler kürsüyü de işgal ettiler.

Uluslararası

Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) "Yıllık Sendikal Hak İhlalleri Raporu"nu Haziran ayında açıkladı. Bu raporda, Türkiye'nin hak ihlallerinde Avrupa birincisi olduğu belirtiliyor. Özellikle metal, petro-kimya ve tekstil sektörlerinde sadece sendika üyeliğinin, işten çıkarılmak için yeterli olduğu ifade ediliyor. Sendikal etkinliklere devletin müdahalesi vurgulanıyor, şiddetle karşılaşıldığı ve yaralanmalar olduğu, ayrıca sendikal faaliyet gerekçe gösterilerek birçok kişinin tutuklandığı belirtiliyor. Keza işçi ve emekçilerin sendikal haklarını kullanamadığı, TİS ve grev hakkının önüne engeller konduğu vurgulanıyor.

Çapa'da taşeronla karşı mücadele

16 Temmuz 2012 tarihinde Çapa'da direnişin 145. gününde olan taşeron temizlik işçilerinden Remziye ve İsmet'le yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Çalışma şartlarınız nasıldı?

İsmet: Çalışma saatleri çok ağır. Normal bir memur 8 saat çalışıyorsa biz 16 saat çalışıyoruz. Normal bir memur 2 bin lira dolayında maaş alıyor biz 1000 lira alıyoruz. Çalışma şartları hem ağır, hem ucuz.

Kendi işiniz dışında başka işler de yaptırılıyor değil mi?

Remziye: Örneğin temizlik personelinin evrak götürmemesi gerekir, banka faturasını götürmemesi gerekir. Farklı işler yaptırılan birçok arkadaşımız var ve bunlar karşı çıktıklarında işten atmayla karşı karşıya gelen arkadaşlarımız var.

Eylem 150'li günlere yaklaşıyor. Süreci anlatır mısınız?

Remziye: Bundan 2.5 yıl önce yemek paralarının kesilmesiyle, işçiler arasında bir örgütlenme başladı. Ancak Belediye-İş 5 Nolu sendikanın tutumundan dolayı sendikaya karşı bir güvensizlik oluşunca 'dernek kuralım' dendi. Bu süreçte verilen mücadele ile yıllık izinleri, kıdem tazminatlarını kazandık. İzinleri dahi kullandırılmayan arkadaşlarımız vardı. Bu yıllık izin haklarımızı kazanabildik. Kıdemine göre insanlar ücretlerini almaya, izne çıkmaya başladı, mahkemelere davalar açıldı. İşe iade davaları kazandı. Bu arada, yol paralarımız kesilmeye, zamlarımız verilmemeye başladı. Ki zamların en alt oranı yüzde 5'tir. İşçiler isyan durumuna geldi. Yürüyüşlerimiz oldu öncesinde. Çadır sürecine geldiğimizde, mahkeme kararlarımız var, muazza raporlarımız vardı elimizde. Dev Sağlık-İş sendikasında örgütlenmeye başladık. Sendikalaşma yönünde eylemlerimiz oldu. Bunun üzerinden defalarca rektörlükle görüştük. Rektörlük bir türlü işçilerin buranın asli çalışanları olduğunu kabul etmedi. Hukuksuzluktu bu. Sonunda işçilerin baskısı sonucu 1500 kişilik bir kadro talep ettiler. 1500 kişiyi mahkeme kararlarına istinaden kadrolu yerleştirdiler. Çünkü sağlık işkolunda taşeron çalıştırmak suçtu. Onun üzerine hemşireler, laborantlar, biyologlar hep kadroya alındı. KPSS bahane edilecek, KPSS'ye girmemiş ya da girmiş de puanı düşük olan 196 arkadaşımız bu yerleştirmenin dışında kaldı. İşçiyi bir araya getirmemek için rektörlük resmen iş ve işçi bulma kurumu görevini üstlendi. Bu insanları, ilaç firmaları aracılığıyla özel hastanelerde işe yerleştirdi. Bunun dışında işten atılan iki arkadaşımız, 'onurumuz' dediğimiz iki kişi burada direnişe devam etti. Çadır kurarken dedik ki 'bu bilgilendirme, uyanış çadırı olsun'. İlk etapta işçiyi bilgilendirmek için kuruldu yani.

18. günlere kadar kimse gelmedi. Bir süre sonra işçiler yavaş yavaş gelmeye başladı. Bir süre sonra hukuksal süreçler başladı. 196 kişiden 2 arkadaşımız hala mücadelerine devam ediyorlar. Hukuksuzluk üstüne hukuksuzluk devam etti. Sürekli ihaleler yapıyorlar, girdi-çıkı gösteriyorlar. Adeta özel işçi bürosu gibi oldu. Rektörlük hala direte direte bunu yapmaya devam ediyor. Artık işçilerin bir şeylerin farkına varmasından korkuyorlar. Birçok arkadaşımız, dayatmalar karşısında 'üniversite hukuksuzluk işliyor' demeye başladı. Bu bazı yöneticilerin değil, doğrudan rektörlüğün politikası. Daha önce Kemal Alemdaroğlu zamanında da yaşanmıştı bu ve hala yaşanıyor. İşçiler artık kabul etmiyor ve kabul etmeyecek. İnsanları tek tipleştirmeye çalışıyorlar. İnsanlar bin lira maaşla ne yapacak? Şu durumda bile ek işte çalışan birçok arkadaşımız var. Maaş 700-800'e çekildiğinde daha çok çalışacaklar. Bu ne demektir? Gerçek anlamda aile içi şiddetin artması, sosyal hayatın yok olması, yaşam kalitesinin düşmesi, tek tek insan öğütmektir bu. 'Taşeronun taşeronunu uyguluyorlar.' Biz buradan tüm hocalarımıza seslendik. Bu ülkenin aydınları, entelektüellerine dedik ki, 'bizimle olun, beraber yürüelim!' Yok herhangi bir cevap yok. Söz konusu kendileri olsaydı durum farklı olurdu.

Hastaneye gelen insanların tepkileri nasıl?

İsmet: Onlara da gerçeği anlatıyoruz. Bir birimde çalışanın 90 tanesi taşeron, 10 tanesi memur. Bu işi yürüten kim? Taşeron işçiler. Bütün işleri biz yaptığımız halde, ücretlerimiz ve çalışma koşullarımız en alt seviyeye indiriliyor. Bu da bizi rahatsız ve tedirgin ediyor. Ben de daha iyi yer bulup gitmeyi düşünüyorum. Tabi ki daha iyi koşullarda çalışmak istiyorum. Asgari ücretle kimse çalışmak istemez. Bu yüzden hakkımızı arıyoruz. Ben 8 yıldır çalışıyorum ve bana deseler ki tazminatı vereceğim, hemen bırakıp giderim burayı. Sağlık personeliyle, doktorla içli dışlı olan biziz. Ama hep oyalıyorlar bizi. 2009'da kadro hakkını kazanmamıza rağmen vermiyorlar. Mahkeme kararları var elimizde. Rektörlük yıllardır bizi hep oyalıyor. 'Maliye Bakanlığı'yla konuştuk cevap bekliyoruz' diyorlar. 10 yıldır aynı yerde çalışırken aynı ücreti mi alırsınız? Bırakın bizimkini arttırmayı, düşürüyorlar bir de. Bugün iş başı yapan da aynı ücreti alıyor. Adalet mi bu? Bu taşeronu kim çıkardıysa... Rektöre de söyledik, başhekimine de söyledik. Siz

işçinin sırtından 250-300 lira veriyorsunuz bu taşeron firmaya, aradan kaldır, bu parayı kendine al. Yapamam diyor. Taşeron şirket olacak diyor.

Sendikaya üyelik nasıl gidiyor? Dev Sağlık İş'e üyelikler başladı.

İsmet: Her gün katılım oluyor. Gitgide çoğalıyor. Diyebiliriz ki, birdik on olduk, yüz olduk, bin olduk... İnsanlar güveni gördükçe katılıyorlar.

Diğer sendikaların yaklaşımı nasıl, destek ziyaretleri ne durumda?

Remziye: Yok, kimseler gelip gitmiyor. Biz buradayız, yürüyüşler yapıyoruz. Onlara katılım temsili düzeyde bile olmuyor. Biz eyleme başlarken, ya da yürüyüşler yaparken, iş bırakırken "Siz yürüyüşünüze başlayın, iş bırakın biz de sizinle birlikteyiz" dediler. Zaten işçiler çıktıktan sonra her şeyi yapıyor, öğreniyor.

Yeni eylem planları var mı?

Remziye: İnsanlar sendikaya üye oluyor. Şimdi önümüzdeki en büyük eylem bu. Sendika üyeliğini kabul edip etmemek işçi arkadaşların iradesine kalmış bir durum. Biz onlara durumu açıklıyoruz. Biz onları aydınlatmakla mükellefiz. Süreç neler getirecek göreceğiz.

Devam eden direnişler var. Hava-İş'ten işçiler, Bedaş işçileri... Onlarla ilişkiler nasıl?

Remziye: Haberimiz var ama sürece kendi yoğunluğumuzdan kaynaklı çok fazla dahil olamıyoruz. Mücadelemiz devam edecek.

Eskişehir'de üniversite öğrencileri eylemde

Eskişehir Anadolu Üniversitesi (AÜ) Hazırlık sınıfında öğrenim gören öğrencilerin yüzde 90'ı, sınav ve sınıf geçme mevzuatındaki uyumsuzluk nedeniyle sınıfta bırakılınca, öğrenciler bunu protesto etmek için 10 günden uzun süre AÜ Rektörlüğü önünde çadır kurarak oturma eylemi yaptılar. Öğrenciler, 15 haziran ve 22 haziran da da yürüyüş gerçekleştirdiler.

15 Haziran'da Yunus Emre Kampüsü'nün ana kapısından Rektörlük önüne 300 öğrencinin katıldığı yürüyüşte, öğrenciler "Hazırlık Sınıfta Kalmayacak", "Öğrenci Düşmanı Handan Yavuz İstifa", "Fakülteler Boş Öğrenciler Çaresiz İşte Hazırlık Sisteminiz" sloganları attı. Mağduriyetlerinin Bologna Süreci'nden kaynaklandığını vurgulayan öğrenciler, kortejin önünde "Bologna Sürecine Hayır" yazılı pankartı taşıdılar.

Yürüyüşten sonra, hazırlık öğrencilerini temsilen iki öğrenci, Rektörle görüşmek istedi, fakat Rektör görüşmeyi kabul etmedi.

22 haziran saat 16.00'da Espark İş Merkezi önünde toplanan 1000'i aşkın hazırlık öğrencisi, veliler ve destekçiler burada bir kortej oluşturarak Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsüne doğru yürüyüşü başlattılar. Önceki günlerde kurulan çadırların oraya, Rektörlük binasının önüne kadar yapılan yürüyüşün sonunda öğrenciler rektörün bir açıklama yapması için oraya gelmesini talep ederek oturma eylemine başladılar. Öğrenci velilerinin de görüşme talebi kabul edilmeyince, öğrenciler topluca rektörlük binası içine girerek bina içinde oturma eylemine başladılar. Uzun süren direnişin sonunda rektör yardımcıları 3 kişilik öğrenci heyeti ile görüşmeyi kabul ettiler. Görüşme sonunda Rektör Yardımcıları odalarından çıkıp öğrencilere hitaben konuşarak, senato toplandığında öğrencilerin mağduriyetlerinin giderilmesi için gereğini yapacakları konusunda söz verdiler. Bunun üzerine öğrenciler binadan ayrılarak daha önce kurdukları direniş çadırlarına döndüler.

Hazırlık öğrencileri ne istiyor: "Öğrenciler, yabancı dil eğitimlerine bölümlerinde devam edebilsin. Hazırlıktaki eğitim sistemi ve bunu yönetim biçimi sorgulansın ve sistemle ilgili problemler düzeltilsin. Düzey bitirme sınavı, düzey ara sınavına etki etsin. Devamsızlıktan kalan öğrenciler de okulun başarı yüzdesine etki etsin."

Bir yoldaşının kaleminden...

Osman Akgün'ün ölüm yıldönümü yaklaşırken, mezarını ziyarete gittik. Kocasinan Mezarlığı'nda bulunan anıt mezarı, uzaklardan seçiliyordu. Çünkü anıtın ortasında kırmızı bir kurdela vardı. Ölüm orucu direnişlerinin alınlarına taktıkları kırmızı bant, Osman'ın mezarında çok anlamlı bir şekilde duruyordu. Gözlerinin içinin güldüğü güzel bir fotoğrafıyla bize bakıyordu. Resmi kaplayan şeffaf korumayı kırmaya çalışmıştı birileri. Mezarlarımıza bile saldıran devletten, Osman'ın mezarı da payını almıştı. Belli ki çok uğraşmışlar fakat kırmayı başaramayıp çatlatabilmişlerdi. O çatlaklar arasında da Osman, kendini ziyarete gelenlere gülerек bakıyor ve "hoşgeldiniz" diyordu.

Bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk önce. "Anısı mücadelemize önder"di gerçekten de. O, faşizme ve tasfiyeciliğe karşı mücadele-mizde yaşıyordu.

Mezarına yeni ekilen çiçekler vardı. Osman'ın yoldaşları, dostları, onu yalnız bırakmıyorlardı. Yakın bir zaman önce mezarına toprak dökmüşler, yeni çiçekler ekmişlerdi. Bir de mezarlıkta çalışan bir işçi ile anlaşıp, çiçekleri sulamasını, mezara bakmasını istemişlerdi. İşçi de üzerine düşeni yapıyor olmalıydı ki, mezarı bakımlıydı.

* * *

Osman'ın resmine kilittlendim bir süre. Sağmalcılar Cezaevi'nden Ümraniye'ye sevk

Faşizme ve tasfiyeciliğe karşı mücadelede OSMAN AKGÜN

edildiği gün geldi aklıma. Cezaevlerinde sevk ve tahliyeler, bir törenle yapılırdı. Devrimci tutsaklar, halaylar çekerler, marşlar söylerdi. Son olarak da tahliye ya da sevk olan kişiler, kısa bir konuşma yapar, alkışlarla uğurlanırlardı. Yoldaşları, onlara "kapı altı" denilen bölüme kadar refakat eder, son kucaklaşmalar ve veda sözleri burada olurdu. Osman'ı da yanındaki yoldaşı ile birlikte böyle uğurlamıştık. Bana sarıldığında "seni tanımış olma-ktan çok mutluyum, keşke daha önceden tanışaydım" demişti. Ben de aynı duygular içindeydim, bu ayrılık zamansız ve çok erkendi.

Osman'la dışarda iken tanışmamıştık, zaten bizim saflarda mücadeleye atıldıktan kısa bir süre sonra '92 yılında tutsak

düşmüştü. Onunla tanışıklığımız, sonraki yıllarda tutsak düştüğümüz zaman olabildi. Ve aslo-larak da tasfiyeciliğe karşı mücadelenin yürütül-düğü "Tartışma Süreci"nde birbirimizi daha yakından tanıma olanağı bulduk. Osman'ın giderken hayırlandığı noktalardan biri, böyle bir süreçte yanımızdan ayrılmasıydı.

Diğeri ise, sürmekte olan tünel çalışmasıydı. Osman, özgürlük eylemlerinin de hem örgütleyicisi, hem de bizzat çalışanıydı. O yüzden Ümraniye sevkini durdurmayı çok istedik. Fakat her siyasi yapıdan "hükümlü" durumdaki tutsakların gitmesi dayatılıyordu. Osman da "hükümlü" olanlardandı. Sadece Osman'ı göndermek, idareyi kuşkulandırabilirdi. Osman kendini fedakarca öne koydu. "Ben gönüllü olarak sevk gitmek istiyorum. Düşmanın bizim havalandır-maya yönelik dikkatini böylelikle dağıtırız. Siz de eyleme daha rahat devam edersiniz" dedi yol-daşlarına.

Müebbet vermişlerdi Osman'a. Girdiği dönemdeki yasalar uyarınca bu ceza 20 yıla kadar düşmüştü. Ama o tüneli sadece kendisi için değil, yoldaşları ve devrimci tutsaklar için kazıyordu. Kendisi yüzünden tünelin tehlikeye girmesini göze alamazdı, almadı da.

Ne yazık ki, bu tünel, Osman Ümraniye'ye gittikten bir süre sonra açığa çıkacaktı. Osman, onun her santiminde çalışmış, geceler boyunca pislik içinde, önlerine çıkan engelleri bir bir aşmışlardı. Tünel açığa çıktıktan sonra, kantin işlerine bakan yoldaşı, "şimdi anladım yumurta-ların neden bu kadar eksildiğini" diyerek espriyi

patlatacaktı. Osman, zaten yumurtayı çok severdi. Bir de tünel çalışması çıkınca, geceleri bile yumurta yapıp yiyordu. Kantinci, Osman'ı sorumlu yoldaşlara şikayet ediyor, onlar da geçiştiren yanıtlarla durumu idare etmeye çalışıyorlardı. Doğal olarak tünel çalışmasını ilgili yol-daşlar dışında kimse bilmiyordu.

* * *

Tünel, Osman'ın çok büyük zamanını, enerjisini alıyordu. Ölüm orucu eylemi içindeyken, "Tartışma Platformu"na (TP) gönderdiği yazısında, bu yüzden bir "dipnot" düşme zorunluluğu duymuştu: "Burada özeleştirel bir açıklama yapmak benim açımdan bir zorunluluk. Yeni yoldaş-lar gelmeden önce başlattığımız özgürlük faaliyeti, zamanının büyük kısmını çalışıyordu. Yer yer günlük gelişmelerin dahi uzağında kalıyordum. Yapabildiğim en olumlu şey, hiç değilse kendi yayınlarımızı takip etmeye çalışmaktı. Bu atmosfer içinde olaylara ve gelişmelere kafa yoracak, derinlemesine araştırmaya girecek bir düşünce ve bakış açısına sahip değildim."

O, TP'ye daha sonra katılan ama o süreçten çok şey kazanan yoldaşlarımızdan biriydi. TP'ye birlikte katıldığı yoldaşlarla ortak imzalı bir yazı sunmuşlar, sonrasında sözlü bildirimler dışında, yazılı bir şey sunamamıştı. Kendisinin de belirttiği gibi tünel çalışması önemli bir etkendi. Ümraniye'ye gittiği andan itibaren ise, cezaevi mücadelesinin içine daldı. Çünkü Ümraniye, yeni açılan bir yerdı ve onlar ilk giden tutsaklardı. İdare çeşitli yaptırımlar dayatıyor, tutsaklar ise ölümüne direniyorlardı. Bu direnişte şehitler verecekler, ama teslim olmayacaklardı. Osman, Ümraniye direnişinin de en önünde yer aldı, ona önderlik etti. Zaten bunun bilinciyle Ümraniye'ye gitmişti. Sevke giderken yaptığı konuşma-da şöyle diyecekti: "Yeni açılan bir cezaevine gidiyoruz. Her şeye sıfırdan başlayacağız. Oradaki mücadele daha zor ve çetin olacak, bunun bilincindeyim. Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirmek bizim görevimiz. Bunun sorumluluğu hep üzerimde olacak. Orada örgütüm-zün bayrağını şerefle taşıyacağız."

* * *

Şerefle taşıdı bayrağı. Hem de her direnişte, her olayda... Tahliye olduktan sonra Ümraniye'yi ziyaretine gittiğimde, süresiz açlık grevinin (SAG) 30'lu günlerindeydi. Direnişe dair, SAG'ın belli bir zaman sonra ÖO'ya dönüşme-sinden yana olduğunu ve bunu yoldaşlara bildir-

diğini söyledi. Ayrıca kendisini de ÖO'nun ilk ekibine önerdiğini belirtti. Başka cezaevlerinde de bu yönde talepler olduğunu biliyordum. Tutsak yoldaşlar, yılların birikimi ve yarattığımız gelenek ve değerlerle hareket ediyorlar, Fatih'in iyi bir öğrencisi olmaya çalışıyorlardı. SAG'ın 47. gününde "belki bu mektup tarihsel bir önem taşırsa, benim yazım olsun istedim" düşüncesiyle kendi eliyle yazdığı mektubunda; "Yoldaşlar bedenem kötüyüm ama kafa ve yürek olarak dimdik AYAKTAYIM. Her şeye ama her şeye hazırım" diyerek, bu talebini yineliyordu.

"Kafa ve yürek olarak dimdik ayaktaydı" gerçekten de. Onun böyle bir eylem içindeyken de en çok düşündüğü ve kaygılandığı tek şey, örgütün yaşadığı tasfiyecilik süreci. Sürekli ona kafa patlatıyor, bu sürecin aşılması için çabalıyordu. TP'ye sunulmak üzere bir yazıya başladığını, daha fazla kötüleşmeden bitirmeye çalışacağını söyledi. Bazı yoldaşların isimlerini sayarak, "onların tutumları belirleyici olacak" dedi. Ve ölmeden önce yazısını bitirip ulaştırdı.

Osman, 12 Eylül öncesi, lise yıllarında, küçük-burjuva bir örgütün safalarında mücadeleye atılmıştı. Fakat 12 Eylül geldiğinde, bu örgütün tasfiyeciliğe sürüklenmesi ile ortada kalmış, kendini ve çevresini ayakta tutmaya çalışmıştı. İhtilalci komünistleri tanıdığında, aradığı örgütü bulduğunu söyleyerek, '80'li yılların sonunda saflara katılmış ve içeri düşene kadar geçen kısa süreye çok şey sığdırmıştı. TP'ye katıldığı zaman, "ben bu harekete sadece 12 Eylül'deki direnişi için değil, leninist bir yeraltı örgütüne ve kadrolarına sahip olduğum için geldim" diyecekti. Ve onun tasfiyesine girilen rotadan duyduğu rahatsızlığı ifade edecek, ölümüne dek de bunu durdurmaya çalışacaktı.

Ne var ki, Osman'ın çabaları da hareketi bir bütün olarak o bataklıktan çekmeye yetmedi. Fakat "yeniden doğuş"a katkı oldu. TİKB(B) adını aldıkları III. Konferans'ta '96 SAG-ÖO sürecini eleştirel bir süzgeçten geçirip belgelediler. Osman dahil tüm şehit yoldaşları "onur üyesi" ilan ettiler. Osman'ın da TP'ye sunduğu yazıda belirttiği gibi Sezai Ekinci'yi "MK onur üyesi" seçerek, hem onun vasiyetini yerine getirdiler, hem de tarihsel bir düzeltme yaptılar.

Kıscası yoldaşları onu hiç unutmadı, unut-turmadı. Sadece ölüm yıldönümlerinde anmakla yetinmediler. Açtıkları kültür merkezine onun adını verdiler. Hain Adil Özbek'in cezalandır-

masında bizzat bulundu-ğu için, çıkardıkları "İtirafçılık" kitabını ona attettiler. Ve son çıkan "Tasfiyecilik" kitabı-na da onun ölme-den önce TP'ye gönderdiği yazısını eklediler.

O, sadece yoldaş-larının değil, onu tanıyan herkesin, tüm tutsak-ların çok sevdiği, değer verdiği bir insandı. Hemen hepsinde emeği vardı çünkü. Uzun bir süre tüm tut-sakların "siyasi temsil-ci"si olmuştu. Hem devrimci diplomasiyi iyi yapardı, hem de mili-tan, gözüpek bir dire-nişçiydi. Bu özellikleri-nin yanı sıra, sanata olan yatkınlığıyla cezaevin-de düzenlenen etkinliklerin, anı ve kutlamaların mimarıydı. Tiyatro oyunları yazar, oynardı. Öncesinden halk oyunları hocalığı da yaptığı için, hemen her yörenin halk oyunlarını bilir, tüm tutsaklara öğretirdi. Hatta şiirler yazmış, beste bile yapmıştı. Osman Yaşar Yoldaşcan için yazılıp bestelenen "Osman'ın Türküsü" onlardan biridir.

'92 yılının Mart ayında Zonguldak-Kozlu'da yüzlerce madencinin katledilmesini protesto etmek için Genç Komünarlar (GK) Boğaziçi Üniversite'sinin Rektörlük Binası'nı işgal ettiler. Tam üç gün boyunca süren bu işgal, devletin zorla binaya girip içerdekileri tutsak etmesiyle sonuçlandı. Tutsak edilen 27 GK'linin içinde "Kutup Yıldızı"nın elamanları da bulunuyordu. Osman'ın müzikle ilgilenen bu genç yoldaşları başta olmak üzere GK'lı tutsakların üzerinde de büyük bir emeği vardır. İçeride kaldıkları süre içerisinde onları her yönden eğitmeye çalışmış-

Ölümün adı ZAFER

"Alnımızda dalgalanan bayraklar adına bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına durmak yok bu koşuda teslim olmak yok ağıt yok dilimizde dizlerde titreme yok kaç güneş sönerse sönsün içimizde hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü

ya şafak sökerken

ya güneş yükselirken

sizin sesiniz olup sizi haykıracağız

Biz kazanacağız!

Biz kazanacağız!"

tır. Fakat Osman GK'lıların da ona çok şey kattığını söylemiş-tir. Ayrıca içeride kaldığı süre için-de, dışarıyla kuru-lan bağların, en iyi bu dönemde işlediğini; illegal dergi dahil siyasi ihtiyaçlarının karşılan-dığını belirtmiştir. Ve doğallığında üretimleri de artmıştır.

* * *

O şehit yoldaşlarını, eylemleriyle, eserleriyle, duruşuyla yaşattı. Onları kendisine örnek aldı ve onlar gibi yaşayıp, ölümsüzleşti. İşte ölmeden önceki son sözleri: "Bu direnişte

Fatih'in BİZ KAZANACAĞIZ'ı nasıl yaygınlaştı değil mi? Bu müthiş gurur veriyor. Evet, bedenem ölebiliriz, ama kazanan biz olacağız."

Eylemin 69. ve son gününde 27 Temmuz 1996'da ölümsüzlüğe uzandı. Şimdi aynı eylemde şehit düşen Yemliha Kaya ile birlikte Kocasinan Mezarlığı'nda yatıyor. Mezarlıktan ayrılmadan önce, Yemliha'nın da mezarını ziyaret ediyoruz. 2000 yılındaki ölüm orucu eyleminde şehit düşen "Genç Komünar" Lale Çolak da burada yatıyor, Nurettin Demir de... Onların yerini bulamıyoruz ama saygıyla anıyoruz hepsi-ni...

Mezardan ayrılırken, şehitlerimizle doluyuz bir kez daha... Onlara verdiğimiz sözlerin en azından bir kısmını yerine getirmiş olmanın huzuru, güveni içindeyiz. Ama daha yapmamız gereken çok şey olduğunu biliyoruz. Onları, faşizme ve tasfiyeciliğe karşı mücadelemizde yaşatacak, uğrunda can verdikleri davalarını zafere taşıyana dek savaşıyoruz.

3. Yargı paketi adı altında, yine bir saldırı furyası yağdı üzerimize. Ne kadar saldırılacak alan varsa hepsini topyekün paketin içine koyup, mecliste bir kerede onaylayıp yasalaştırıyorlar. Eli kanlı faşistleri tahliye etmek için olanca güçleriyle yüklenirlerken; devrimcilerin, işçi ve emekçilerin, mücadele edenlerin üzerinde hukuksuzluğu daha da arttırıp yeni baskı organları kurmaya uğraşıyorlar.

Bakanlar ve Başbakan, Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri'nin pakette yer almayacağını açıklamalarına rağmen, son dakikada herkesten (kendi vekillerinden bile) gizleyerek Meclis'in kapatılmasına saatler kala bir önerge ile dahil edildi. Önerge üzerine Mecliste kavga çıkmasına, önerge vekiller tarafından bile anlaşılmamasına rağmen "müritleri" tarafından sorgulanmadan kabul edildi.

ÖYM'ler, saldırganlıkta DGM'leri geçti

Devlet Güvenlik Mahkemeleri; yüzü eskidiği, hukuksuzlukta sınır tanımadığı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından yüzlerce kez uyarı aldığı için, 2004 yılında aynı hükümet tarafından değiştirilmiş, ismi Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri olmuştur. Bu yalnızca bir isim değişikliği olmuş, 'demokratikleşme' vurgusuyla sunulsa da koşullar daha da ağırlaştırılmıştı.

✓ DGM'lerde, 2001'de 5 bin 581, 2002'de 4 bin 819, 2003'te 4 bin 973 dava açıldı.

ÖAC 2007'de 6 bin 518, 2008'de 6 bin 728, 2009'da 6 bin 612, 2010'da 7 bin 3 yeni davaya baktı.

✓ ÖAC, 2010'da toplam 15 bin 4 dosyaya baktı.

DGM, 2000'de 11 bin 351 dosyaya bakmışlardı.

✓ DGM Başsavcılıkları'nın görev yaptığı, 2002'de 7 bin 435, 2003'de 7 bin 868 yeni dosyaya baktı.

Özel Yetkili savcılıkların görev yaptığı 2008'de 12 bin 932, 2009'da 12 bin 466, 2010'da 12 bin 77, 2011'de 12 bin 448 yeni soruşturma dosyası açıldı.

✓ Terör suçundan DGM'ler, 2002'de 2 bin 622, 2003'te 1976 kişiyi tutuklarken,

ÖAC'nin görev yaptığı 2009'da 3 bin 361, 2010'da 2 bin 535, 2011'de 4 bin 266 kişi terör suçundan cezaevine konuldu. Bu rakamlar da 2011'de terör tutuklularının sayısının son 12 yılın en üst seviyesine çıktığını ortaya koydu.

✓ Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in yaptığı açıklamaya göre, hapishanelerde bulunan hükümlü sayısı, 2000 yılından bu yana 4 kat arttı. 2000 yılında 25bin 545 olan hükümlü sayısı, 2012'de 93 bin 970'e fırladı.

ÖYM'ler, hükümete muhalif tüm kesimleri yargılamak için bir araç olarak kullanılıyordu. Kimisini "Ergenekon", kimisini "KCK" adı altında tasnifleyerek binlerce sayfalık iddianameler hazırlanıyor, nedensiz biçimde onlarca insan tutuklanıyor, dava açılmadığı için aylarca tutuklu kalıyor, böylece bir

sindirme operasyonu yürütülüyordu.

ÖYM'lerin bu hukuksuzluğu 5 yılda tecrübe edilip halkın gözünde meşruluğunu yitirmişti. Keza, ÖYM'ler hükümet ile Gülen cemaati arasında bir gerginliğin de fitilini ateşlemişti. Sonuçta, yıpranan yüzünü düzeltmek için tekrar bir isim değişikliğine gidilmesini devlet istemişti. Bugün tekrar koşullar daha da ağırlaştırılarak karşımıza 3. Yargı paketiyle Bölgesel Terör Mahkemelerini çıkarıyorlar. Bu Bölgesel Terör Mahkemeleri Türk Ceza Kanunu değil, Terörle Mücadele Kanunu esas alacak. Buna göre, gözaltı, tutuklama ve daha birçok konuda süreler iki katına çıkarılıyor, koşullar dayanılmaz hale getiriliyor. Böylece, bu mahkemeler 'terörle mücadele' sözüyle meşrulaştırılmaya çalışılsa da, halka mücadele olarak, 'düşmanla' savaş hukuku kapsamlı hale getiriliyor. "Terör" sözü ile insanları itibarsızlaştırmaya, düşmanlaştırmaya çalışsalar da bu mahkemelere halkın güveni yoktur. Yükseltilecek mücadele ile "isim değişikliği" değil, bu uygulamaların tamamen kaldırılması talep edilmelidir.

İsim değişikliği göstermelik

ÖYM'lerde yaşanan binlerce hak gaspı ve insanlık suçlarını örtmek için ismini değiştiriyorlar, saldırının boyutunu daha da arttırıyorlar.

Yeni paketin ilk icraatları ortadadır. Bir taraftan faşist katiller serbest bırakılmakta, diğer taraftan, MİT ve emniyet mensuplarının yargınlanması, bağlı bulundukları kurumların iznine tabi hale getirilmektedir. İşkence yapan polisin yargılanması için emniyetin "izni" şart koşulmuştur.

Ellerinde devrimci kanı olan katil faşistleri serbest bırakmak için ellerinden geleni yapanlar, bu ülkenin devrimcilerini ve mücadele edenlerini bastırmak, yıldırma, teslim almaya çalışmak için "savaş hukuku"nu teoriye ediyorlar, birkaç göstermelik hak verip en temel haklarımızı gaspediyorlar.

"Özgürlükler Hakimi" adını verdikleri yeni bir uygulama başlatıyorlar. Bunların özel yetkileri kaldırılıyor, ama devam eden davalarda ve kesinleşmiş mahkumiyet kararı karşısında uygulanacak usul şu anda net olarak belli değil, dahası kimlere nasıl uygulanacağı da tamamen muğlaktır. Türkiye'nin birçok ilinde Adliyeleri, ihaleler ile "Adalet Sarayı" yapıyorlar, abartılı büyüklükte ve gösterişli hale getiriyorlar. Amaçları halkın gözünde, "ne kadar büyük adliye o kadar çok ada-

let" etkisini yaratmakken, aynı şekilde "Özgürlükler Hakimi" diyerek binlerce tutsağı delilsiz, hukuksuz tutuklu konumunda hapishanelerde tutmayı güzel göstermeye çalışıyorlar. Varolan Ceza Muhakemesi ilke ve usulleri "terör" kelimesinin arkasına sığınarak özel usul yasalarını devreye sokuyorlar. Nasıl ki ÖYM'leri geçen yıllarca tecrübe edip halkın gözünde meşruluğunu yitirdiyse aynı şekilde bu adı "yeni" mahkemelerde mahkum olacaktır.

DGM'nin türevleri de kaldırılmalıdır

1973 yılında Devlet Güvenlik Mahkemeleri, 1976 sonbaharında sendikalar, barolar, işçi eylemleri ve halkın topyekün mücadelesiyle kaldırılmıştır. En temel vurgu, DGM'lerin, "siyasi mahkemeler" olduğu ve tamamen hukuksuz olduğuna ilişkindir. Geçmişte DGM'leri kapattıran irade, bugün de geçerlidir. Binlerce insanın yaşadığı insanlık dışı muamele ve uygulamalar halkın öfkesini toplamış, halkın devletten yana "adalet" istemi ve güveni kalmamıştır. ÖYM ve Terörle Mücadele Kanuna karşı verilen mücadele, yeni kurumsallaştırılan Bölgesel Terör Mahkemelerine karşı da yükseltilmelidir.

Gözaltılar, tutuklamalar...

✗ 21 Haziran'da gözaltına alınan ESP üyesi ve yöneticilerinden 8 kişiden 5'i tutuklandı. Aralarında İbrahim Çiçek, Ali Hıdır Polat ve Ziya Ulusoy'un da bulunduğu 8 kişi gözaltına alındı. Serbest bırakılan Ali Hıdır Polat ve İbrahim Çiçek hakkında daha sonra tekrar arama kararı çıkartıldığı öğrenildi.

✗ Dersim ve Gaziantep'te Özgür Gelecek okurlarının evlerine ve Dersim irtibat bürosuna yapılan baskında 15 kişi gözaltına alındı. Gözaltı saldırısı 6 Haziran'da Taksim'de yapılan eylemle protesto edildi. Eyleme PDD, Kızılbayrak, Tüm-İGD, DHF, TKP 1920 destek verdi.

✗ 12 Haziran'da gözaltına alınan BDSP'li Zeynel Nihadioğlu, 14 Haziran'da tutuklandı ve Edirne'de F Tipi Hapishanesi'ne götürüldü. TİB-DER Genel Başkanlığı da yapan Nihadioğlu'nun gözaltında olduğu ilk etapta kabul edilmezken, Newroz'a katıldığından dolayı tutuklandığı öğrenildi. Nihadioğlu'nun tutuklanmasını protesto etmek için BDSP tarafından 15 Haziran'da basın açıklaması gerçekleştirildi. Galatasaray'da yapılan açıklamaya PDD de destek verdi.

✗ Etkin Haber Ajansı ve Atılım dergisinin teknik işlerinin yapıldığı Güneş Haber Ajansı 26 Haziran'da polis tarafından basıldı. Sabah 10'da yapılan baskın yaklaşık 8 saat sürerken, bilgisayar harddisklerine, arşivlere ve dosyalara el konulduğu öğrenildi. Baskın sırasında herhangi bir gözaltı yapılmayacağı söylenmesine rağmen muhabirlerin ve çalışanların dışarıya gidip gelmesine izin verilmedi. Baskın devam ettiği sırada Aksaray'daki büronun önüne gelen devrimci demokrat kurumlar bir basın açıklaması yaparak baskını protesto ettiler. Etkin Haber ve Güneş Haber ajansı çalışanları da sloganlarla balkondan katıldılar. ETHA ve Atılım çalışanları 28 Haziran'da Çağlayan Adliyesi önünde açıklama yaptıktan sonra suç duyurusunda bulundular.

✗ 4 Temmuz'da, Adana'da Kızılbayrak okuru Zemin Demirel 2005'te gerilladayken şehit düşen MKP gerillası Özlem Eker'in cenazesine katıldığı gerekçesiyle tutuklandı.

Sivas'ın hesabı sorulacak!

Sivas katliamının 19. yılında anma etkinlikleri düzenlendi. Başta Sivas olmak üzere, İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Bursa, Adana'da düzenlenen basın açıklamaları ve mitinglerle katillerin yargılanması istenirken, devletin Sivas davasını zaman aşımından düşürmesine tepkiler de sloganlara yansdı. En çok atılan slogan "Katil devlet hesap verecek" oldu. Yürüyüşlerde devlete öfke büyük, ancak mitinglere katılım genel olarak zayıftı.

2 Temmuz'da **Sivas**'ta yapılan mitinge Türkiye'nin çeşitli illerinden Alevi dernekleri, devrimci kurum, parti ve demokrat güçler katıldı. Sivas girişinde durdurulan otobüslerde mitinge gidenlere kimlik kontrolü yapıldı. PSKAD tarafından düzenlenen mitingten günler önce Sivas Valisi "*Madımak otelinin önüne kimseyi yaklaştırmayacağız*" diye provokatif bir açıklama yaptı. Ancak kitle kararlılığıyla bu yasağı deldi. Seyrantepe Mahallesi'nde oluşturulan kortejlerin önünde Sivas'ta katledilenlerin aileleri yürüdüler. PSKAD'a bağlı şubelerin ardından ABF, AGEF, Hacı Bektaş Veli sıralandı. Ardından

KESK'e baskın ve tutuklama

KESK'e yönelik olarak 25 Haziran günü Ankara, Ağrı, Hakkari, Dersim ve Kars'ta gerçekleştirilen KCK operasyonlarında, 72 sendikacı gözaltına alındı. Ankara'daki KESK Genel Merkezi'nin de basıldığı operasyonda KESK Genel Başkanı Lami Özgen de gözaltına alınanlar arasındaydı. 28 ve 29 Haziran'da mahkemeye çıkartılan KESK üyelerinden 39'u tutuklanarak hapisaneye gönderildi. Baskınlar ve gözaltılar yapılan eylemlerle protesto edildi. İstanbul'da 25 Haziran'da Taksim Tüneli'nde toplanan binlerce kişi Taksim Meydanı'na yürüdü. Birçok devrimci demokrat kurumun yanı sıra sendikaların da destek verdiği eylemde "Hiçbir baskı ve operasyon emekçilerin sesi KESK'i yıldıramayacak" pankartı açıldı. "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz", "Direne direne kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. KESK adına yapılan açıklamada, gözaltıların sebebinin Kürt kimliğinden kaynaklandığını, devletin KESK'ten grevlerin ve direnişlerin intikamını almak istediği belirtildi. Tutuklamaların ve baskıların KESK'i yıldıramayacağı söylendi.

Ankara'da, 25 Haziran'da KESK, Başbakanlık'a yürüdü. Başbakanlık önünde yapılan açıklamada operasyonların durdurulması ve gözaltına alınan sendikacıların serbest bırakılması istendi. 6 Temmuz'da ise DİSK, TTB, TMMOB ve KESK, Ankara'daki KESK Genel Merkezi önünde dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Alevi Komiteleri, Kaldıraç, HDK bileşenleri, ÖDP, TKP, TKP 1920, Divriği Kültür Derneği, Partizan, DHF, SODAP yer alırken, CHP'nin mitinge katılımı geçen yıllara göre cılız kaldı. Mitinge CHP'li ve BDP'li 20'ye yakın milletvekili de katıldı.

Faşist TGB de bu yıl anma törenlerinde boy göstermek isterken, devrimcilerden gelen tepkiler sonucunda alandan erken ayrılmak zorunda kaldı.

Madımak oteline 500 metre kala kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Özellikle devrimci kurumların öne gelerek barikatı zorlamaya çalışması üzerine yarım saatlik bir bekleyişin ardından barikat kaldırıldı ve Madımak Otelinin önüne kadar gelindi. Ancak bu kez de Madımak Otelinin önüne ses aracı çekilerek kitlenin oraya girmesine, PSKAD ve Alevi kurumları tarafından fiilen izin verilmemiş oldu. Aileler otelin önüne karanfiller bırakarak anma gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "İnsanlık suçunda zaman aşımı olmaz" sloganları atıldı.

Anma programı saygı duruşuyla başladı. Sırasıyla PSKAD başta olmak üzere Alevi kurumlarının temsilcileri tek tek konuştu, sanatçılar adına Pınar Aydınlar bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmalarda zaman aşımına ve AKP hükümetine karşı tepkiler dile getirildi. Sivas başta olmak üzere katliamların hesabının sorulamadığına vurgu yapılırken, son olarak Roboski'de yaşanan katliam da dahil tüm katliamların sorumlularının yargılanması istendi.

Konuşmaların ardından anma etkinliği bitirildi. Kitle Alibaba Cemevi'ne doğru geri yürüdü.

Mitinge 8 bin civarı bir katılım gerçekleşti. Miting programının sadece konuşmalarla doldurulmuş ve aceleyle getirilmişti. Kürsüden yapılan konuşmalarda da hesap sorulacağı vurgusu güçlüydü, ancak katılan kitlenin kararlılığını tam olarak yansıtamadı.

Aynı gün Madımak'ı yasaklamaya çalışan Sivas valisi otelde anma gerçekleştirdi. Katledenlerin timsah gözyaşı döktüğü görüntüler ekranlara yansırken, AKP'liler "Sivas'ta yakanlar da yananlar kadar masumlar" deme cürretini gösterebildiler.

Proleter Devrimci Duruş mitinge "Asla unutmayacağız, asla bağışlamayacağız" pankartıyla katıldı. Yapılan ajitatif konuşmalarda Sivas katliamını gerçekleştiren devlet teşhir edilirken, katliamın hesabının ancak sokaklarda sorulacağı vurgulandı.

İstanbul'da Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Hareket, EHP, TKP 1920, BDSP, EÖC, Mücadele Birliği tarafından 1 Temmuz'da Taksim'de bir anma yürüyüşü yapıldı. "Sivas'ta yakan da aklayan da devlettir, hesap soracağız" ve Sivas'ta katledilenlerin resimlerinin bulunduğu "Sivas şehitleri ölümsüzdür" yazılı pankartların açıldığı eylem saat 15.00'te Galatasaray Lisesi önünde başladı. Kurumların flamalarıyla katıldığı yürüyüş boyunca, öfke sloganlara güçlü bir şekilde yansırken, etraftan geçenler de kimi zaman alkışlarıyla kimi zaman sloganlara eşlik ederek destek verdiler. Yürüyüşte "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan" sloganları atıldı. Taksim Meydanı'na kadar yapılan yürüyüşün ardından yapılan basın açıklaması okundu. İstanbul'da reformist partiler 2 Temmuz'da Kartal'da miting yaptılar. 2 Temmuz'a kadar ise İstanbul'un birçok semtinde katliamla ilgili yürüyüşler gerçekleştirildi.

Eskişehir'de KESK, TMMOB, HDK, TKP, EHP, ve Halkevleri üyeleri 2 temmuz saat 18.00'de, İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanarak, Sivas'ta katledilenlerin fotoğraflarının olduğu pankart ve dövizlerle yürüyüşe başlayarak, "Faşizme karşı omuz omuza", "Katiller halka hesap verecek", "Sivas'ı unutmama unutturma", "Sivas'ın hesabı sorulacak!" sloganlarıyla Hamamyolu saat kulesine yürüdü.

Madımak Otelinde yaşamını yitirenler için saygı duruşu yapıldıktan sonra açıklamayı KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Tüm Bel Sen Şube Başkanı Ergün Uzun okudu.

Sivas katliamı davasının zaman aşımından düşürüldüğünü de hatırlatan Uzun, "Bilinmelidir ki toplumun vicdanında kanayan yaralar zaman aşımı ile kapanamayacak kadar derindir. Yine biliniz ki; yaksanız da, mahkeme kararlarınızla yakanları aklayarak korusanız da; ne Maraş'ı ne Sivas'ı ne de Roboski'yi unutmamız söz konusu değildir (...) Sivas katliamında yaşamını yitiren insanlarımızı bir kez daha saygıyla anıyor, onların savunduğu değerlere ve mücadelelerini, kendi mücadele alanlarımızda yaşatacağımıza söz veriyoruz." dedi.

Basın açıklamasından sonra Sivas'ta katledilenler için Eğitim Sen Üyeleri Hüseyin CEYHAN'ın sazi ve sözü ile Kadir KISA'nın şiirleriyle bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

22 Haziran günü, Türkiye'ye ait RF-4 savaş uçağının düşürüldüğü haberi, medyada birinci sıraya oturdu. Devlet, uçağın uluslararası havasahasında, Suriye tarafından düşürüldüğünü iddia ediyordu. Suriye ise uçağın kendi havasahasını ihlal ettiğini, bu nedenle düşürdüklerini açıkladı. Zaten uçağın enkazı da Suriye karasularında bulundu.

Türkiye, uçağın düşürüldüğü andan itibaren, Suriye'ye karşı büyük bir savaş çıkırtkanlığını başlattı. Uçağın füze ile vurulmuş olduğu, Suriye'nin yeni füze sisteminin gücünü Türkiye uçağı üzerinde denediği, böylece emperyalist ülkelere bir tehdit ve meydan okuma mesajı göndermiş olduğu, hatta uçağın Suriye'de bulunan Rusya'ya ait Tartus üssünden vurulduğuna dair yorumlar aldı başını gitti.

Türkiye, NATO'yu toplantıya çağırdı, ABD ile görüşmeler yaptı, çeşitli açıklamalarla Suriye'yi düşman ilan ettiğini duyurdu, Suriye'ye nota verdi, pilot cenazeleri üzerinden kitle ajitasyonunu, düşmanlık duygularını yükseltti. Bu arada Erdoğan, artık olayın "başka bir aşamaya" geçtiğini, TSK'nın "angajman kuralları"nın değiştiğini, Suriye'ye bağlı silahlı askeri unsurların karadan, denizden veya havadan Türk sınırını ihlal etmesi durumunda "askeri hedef" olarak Türk tarafınca imha edileceğini, Esad'ın devrilmesi amacıyla muhalifleri açıktan destekleyeceğini açıkladı.

Bu süreç boyunca ABD, Türkiye'yi adeta itekliyor, Suriye'ye sert bir cevap vermesi için sıkıştırıyordu. ABD ve İngiltere Dışişleri Bakanları'nın yaptıkları açıklamalar, Türkiye'den daha saldırgan bir üslup taşıyordu. ABD medyasının çıkırtkanlığı da Türkiye'yi geride bırakmıştı.

Krizin üçüncü haftasında, Genelkurmay, şaşırtıcı bir biçimde, uçakta mermi ya da füze ile vurulduğuna dair bir iz bulunmadığını açıkladı. Bu durum, uçağın Suriye tarafından vurulmuş olduğu iddiasını ve üç haftadır estirilen savaş havasını birden boşa düşürdü. Devletin içine düştüğü anlamsız durumu toparlamak için, bu defa Suriye'nin iki savaş gemisinin bölgede bulunduğu ve uçağının bu gemilerden atılan uçaksavarla vurulmuş olabileceği ihtimali öne sürüldü.

Bu arada Suriye ilk günden itibaren, Türkiye uçağını "İsrail uçağı zannederek" vurduğunu kabul ediyordu. Rusya ise, Suriye'ye savaş açılmasına izin vermeyeceğini söylüyor, Devlet Başkanı Putin, elindeki uydu görüntülerini Türkiye ile paylaşabileceğini bildirerek gizemli bir hava yaratıyordu. İran, Türk savaş uçağının Suriye'nin hava sahasını ihlal etmesinin, ABD ile Türkiye tarafından provakatif biçimde tezgahlandığını, uçağın Suriye'nin tepkisini ve savunma sistemini test ettiğini iddia etti. Üç haftanın sonunda, uçağın düşürülmesi ile ilgili karışıklık, çözülmek yerine daha da büyümüştü.

Kesin olan şey ise şuydu: **Türkiye uçağı, Suriye hava sahasını birden fazla ihlal etmişti ve bu tutu-**

Düşen uçak ve yeniden savaş tamtamları

mu, Suriye tarafından "provoke etmek" olarak yorumlanmıştı. Bir Rus yetkili, "Türk uçağı Suriye hava savunma birliklerinin ateş açması için çok çabaladı" diyordu. Keza

Türkiye, Rusya'nın elinde olduğunu ve paylaşacağını bildirdiği bilgileri de almaya çalışmamıştı. Amerikan Wall Street Journal gazetesinin, Türkiye uçağının Suriye hava sahası içinde düşürüldüğünü yazması ise şaşırtıcıydı. İngiliz The Sunday Times gazetesi ise, uçağın düşürülmesi konusunda Rusya'nın kilit bir rol oynadığını ve bu müdahalenin, Suriye'ye karışmaması konusunda NATO'ya bir uyarı anlamına geldiğini iddia etmişti.

Suriye yeniden birinci gündem

ABD emperyalizmi, Libya'nın arkasından Suriye'yi de işgal etmek istediğini her fırsatta gösteriyor. Bunun için yalan haber üretmekten açık destek vermeye, toplantılar düzenlemekten işbirlikçilerini devreye sokmaya kadar her yöntemi kullanıyor. Ve ne zaman Suriye konusu gündemde gerilere düşse, bir biçimde yeniden manşetlere çıkmasını, en önemli konu haline gelmesini sağlıyor.

En son Mayıs ayında Annan Planı devreye girmiş ve Suriye'de muhaliflerle devlet arasında adeta "ateşkes" ilan edilmişti. Ancak önce 25 Mayıs'ta Esad'ın gerçekleştirdiği iddia edilen Hula katliamı, sonrasında Rusya'nın Suriye'ye savaş helikopterleri sattığı iddiası, arkasından Türkiye'nin savaş uçağının düşürülmesi gibi olaylarla, son iki ayda Suriye sürekli manşetlerde kalmayı başardı.

Diğer taraftan, bu olayların herbiri sonrasında ciddi spekülasyonlara neden oldu. Mesela Hula katliamının, gerçekten Esad değil, muhalif güçler tarafından gerçekleştirildiği ortaya çıktı. Muhalefetin, Annan Planı'nı boşa düşürmek, ateşkesi bitirmek ve emperyalistlerin müdahalesini hızlandırmak amacıyla çeşitli provakatif saldırılar gerçekleştirdiği biliniyordu. Hula katliamı, bunlara eklenen bir başka

halka oldu. Ancak katliam haberi, ABD başta olmak üzere birçok ülkenin Suriye ile diplomatik ilişkilerini kesmesine, Fransa'nın "sosyalist" cumhurbaşkanı Hollande'ın savaş yanlısı açıklamalar yapmasına, Türkiye'nin Suriyeli diplomatları ülkeden kovmasına, İsrail'in mühadaleyi hızlandırma çabasının artmasına neden oldu.

ABD Dışişleri Bakanı Clinton'un, Rusya'nın, Suriye'ye savaş helikopterini sattığı iddiasının da boş olduğu, Suriye ve Rusya'ya karşı kamuoyu oluşturmak amacıyla Clinton tarafından üretilmiş bir yalan olduğu görüldü.

Türkiye'nin savaş uçağının düşürülmesi ise, başlı başına bir karmaşa. En başta, uçağın Suriye tarafından düşürülüp düşürül-

mediği bile belirsiz biçimde ortada kaldı. Diğer taraftan, bu uçağın Suriye ve Rusya'yı provoke etmek için harekete geçtiği, uçuş rotasının ve amacının bu olduğu su yüzüne çıktı.

Bu arada diplomasi çabaları da hız kesmedi. ABD öncelikle "Yemen Planı" hazırlayarak Rusya'nın onayına sunmuştu. Yemen'de yükselen kitle hareketleri sonucunda, Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih "tedavi amacıyla" Suudi Arabistan'a gitmiş, görevi yardımcısına bırakmıştı. Sonra yardımcısı tek adaylı bir seçimle geçici başkan seçildi; Salih'in oğlu ve diğer akrabaları ise önemli görevlerini sürdürdüler. ABD benzer biçimde, Esad'ın bütün yönetim mekanizması yerinde kalacağı, Esad'ın görevi bırakmasının yeterli olacağı bir değişikliğe razı olmuş görünüyor. Bu, ABD açısından önemli bir geri adım, ancak Rusya henüz buna ikna olmuş değil.

G-20'nin Meksika Zirvesi sırasında gerçekleşen Obama-Putin görüşmesinde de Suriye konusunda somut bir anlaşma sağlanmadığı biliniyor.

30 Haziran'da gerçekleşen Cenevre Konferansı da benzer bir tablo sunuyor. BM-Güvenlik Konseyi'nin 5 üyesi, Arap Birliği'nin 3 üyesi ile Türkiye'nin katıldığı konferansta, taraflar bir "milli birlik hükümeti" kurulması konusunda anlaşmıştı. Ancak konferansın hemen arkasından yapılan açıklamalar, bu anlaşmanın kağıt üzerinde kaldığını, zaten muğlak ifadeler kullanıldığı için, tarafların anlaşmayı kendisine göre yorumlamaya devam ettiğini gösteriyor. Mesela ABD tarafından yapılan açıklamada, "Esad'sız geçiş hükümeti" kurmada anlaşmaları söylenirken, Rusya'nın açıklaması, "Esad'la geçiş hükümeti" kurulacağını duyuruyor. Hatta Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov, konferans sonrasında "ABD'nin değiştiğini, bu nedenle anlaşma sağlaya-

bildiklerini” söylüyor.

Cenevre Konferansı’nın hemen arkasından gerçekleştirilen Suriyeli Muhalifler Konferansı da başarısızlıkla sonuçlandı. Arap Birliği tarafından Mısır’da yapılan toplantının amacı, Suriyeli muhalifleri birleştirmekti, ancak özellikle Kürtlerin hak ve özgürlüklerinin anayasaya geçmesi konusunda ortaya çıkan ayrılık, toplantının fiyaskoyla bitmesine neden oldu.

rülmesinden iki gün önce, “Rusya ve Çin’in vetosunu aşmak için, gönüllü ülkeler koalisyonu oluşturularak Kosova örneğinde olduğu gibi, ABD önderliğinde Suriye’ye askeri müdahale gerçekleştirmeliyiz” dedi.

Keza Temmuz ayının başında Paris’te yapılan “Suriye’nin Dostları” toplantısında, Clinton, Rusya ve Çin’in Suriye ile ilgili gelişmeleri baltaladığını, Suriye’yi destekledikleri için bedel ödemeleri gerektiğini söyledi.

Ancak ABD egemenleri, bütün saldırgan tutumlarına rağmen, Afganistan, Irak, Libya örneklerinin arkasından, Suriye’de yeni bir savaşa doğrudan girmek istemiyor. Türkiye ve bölge ülkelerinin arkasına saklanarak savaşı yönetmeyi tercih ediyor. Sınır boyunca korunaklı tampon bölgeyi Türkiye’nin oluşturmamasını, gerekli ileri teknoloji silahlara harcanacak serveti Suudi Arabistan’ın karşılamasını, Katar gibi bölge ülkelerinin de çeşitli biçimlerde savaşa dahil olmasını istiyor. NATO’nun görevinin ise lojistik destekle sınırlı kalmasını hedefliyor. Nisan ayında İstanbul’da gerçekleşen “Suriye’nin Dostları” toplantısında, bu konuda çeşitli kararlar alınmıştı.

ABD’nin işbirlikçileri, bu plan doğrultusunda sistemli somut adımlar atıyorlar. Suriye muhalefetine kurduğu, Hür Suriye Ordusu’nun (HSO) barınakları, Türkiye tarafından sağlanıyor; örgüt komutanlarının bulunduğu kamplar bizzat Türk askerlerince korunuyor; askerlerin giysileri dahi Türkiye tarafından karşılanıyor. Türkiye, Hata’da kurulu kamplarda, onbinlerce Suriyeli muhalifi barındırıyor, bu kamplardan çıkan muhalif savaşçılar, sınırdan Suriye’ye girerek eylemler gerçekleştiriyor ve Hata’ya geri dönüyor. Türkiye, kampın her türden masrafı için milyon dolarlık masraf yapıyor. Suriye’ye silah sevkinin ve HSO’nun yönetiminin örgütleneceği bir komuta merkezinin İstanbul’da kurulacağı söyleniyor. Türkiye, ayrıca Katar ve Suudi Arabistan’dan gelen tanksavar vb ağır silahları, MİT aracılığıyla Suriye’deki muhalif güçlere sorunsuz aktarıyor.

Türkiye, “tampon bölge” kurulması konusunu da sıkça gündeme getiriyor. Son saldırıyı bahane ederek, Suriye’den gelen mülteci sayısının 1 milyonu aşması durumunda, BM-GK’dan karar çıkmasa bile, Suriye sınırları içinde tek başına bir tampon bölge oluşturabileceğini açıkladı. Suriyeli bir gazeteci, Türkiye’nin “tampon bölge”yi fiilen oluşturduğunu, son derece stratejik bir bölge olan Cibr el Ahmer’e saldırmaya hazırlandığını, PSO’nun bu bölgedeki silahlı eylemlerinin arttığını iddia etti. Türkiye, ABD’nin çıkarları doğrultusunda Suriye savaşını hızlandırırken, bu arada fırsattan istifade,

“tampon bölge” bahanesiyle Suriye’deki Kürt bölgesini işgal etmenin hesaplarını yapıyor.

Diğer taraftan, bölgede İran’la ilgili gerginlikler de sıkça kendini yeniden gösteriyor. AB’nin Temmuz başından itibaren İran’dan ham petrol alımını durdurmaları üzerine, İran, bomba yüklü insansız uçakların ve uzun menzilli füzelerin de bulunduğu geniş kapsamlı bir füze tatbikatı yapacağını duyurarak ve Hürmüz Boğazı’nı kapatabileceğini hatırlattı ve AB’ye meydan okudu.

Savaş ihtimali ne kadar güçlü

Suriye’ye müdahale etmekte olan tüm kesimler, “Suriye halkının koruyucusu” rolünü üstleniyor. Ancak iki taraf da Suriye halkını değil, bölgedeki çıkarlarını savunuyor ve hegemonya mücadelesi yürütüyor. Bu arada, Suriye halkı, savaşın, terörün ve açlığın en korkuncunu yaşıyor. Bir diktatörün gidip bir diğerinin geleceği bir düzende, Suriye halkının kazanacağı birşey bulunmuyor.

Emperyalistler ise, bir taraftan savaş hazırlıklarını hızlandırırken, diğer taraftan belli çekincelerle çok ileri adımlar atamıyorlar. ABD’nin elini bağlayan en önemli unsur, Suriye’nin arkasındaki Rusya-Çin-İran’ın gücü ve bunlara bağlı olarak bölgedeki Şii ittifakının direnişi. ABD, bu direnişin, Afganistan, Irak ve Libya’dan çok daha güçlü olacağını, Suriye’deki yerel işbirlikçilerin ise, yeterince güçlü bir direniş sergileyemeyeceğini görüyor.

Diğer taraftan, ekonomik krizin ikinci dalgasının hızla gelmekte olması, emperyalistlerin telaşını büyütüyor. Almanya’da ortaya çıkan durgunluk belirtileri, euro bölgesinin dağılma ihtimali, Avrupa ülkelerinde krize karşı kitle eylemlerinin ve krizin faturasını ödememe kararlılığının büyümesi, ABD’nin cari açığının giderek artması, Çin’in her geçen gün daha etkili biçimde ABD’nin pazar alanlarını ele geçirmesi gibi unsurlar, ekonomik kriz karşısında emperyalistleri hamle yapmaya zorluyor.

ABD bir taraftan, ekonomik krizin etkisiyle kaçınılmaz biçimde Suriye savaşına girmeye zorlanıyor; diğer taraftan, kaybetme ihtimali çok yüksek bu savaşta, destek güçlerini ve işbirlikçilerini arttırmaya çalışıyor. Savaş, sadece yeni pazar alanları elde etmesi ve dünya üzerindeki hegemonyasını güçlendirmesi yönüyle değil, ek olarak, savaş zamanında her ülkenin kendi içinde faşizan baskının artması, kitle direnişleri üzerinde devlet terörünün güçlendirilmesi yönüyle de de emperyalistler tarafından büyük bir ihtiyaca ve zorunluluğa dönüşmüş durumda.

Ne var ki ABD, böyle bir savaşa kendini henüz hazır hissetmiyor. Bu çelişki, sürecin uzamasına neden oluyor. **Saldırının ne zaman gerçekleşeceğini ise, askeri-siyasi hazırlıktan öte, ekonomik kriz ve kriz odaklı kitle hareketlerinden etkilenmeleri belirleyecek.**

Suriye’de emperyalist oyunlar

Suriye’de somut olarak savaş başlamasa bile, savaş hali sürekli canlı tutuluyor. İki taraf ve destekçileri, her hamlede bir kere daha kararlılık belirtiyorlar.

Rusya ve Çin, açıkça Suriye’nin arkasında duruyorlar. Çin, Suriye’den sonra sıranın İran’a geleceğini bildiği için ve genel olarak Ortadoğu’daki çıkarları gereği Suriye’yi de koruması gerektiğinden, Suriye’ye dönük hiçbir saldırı girişimine onay vermiyor. Rusya’nın ise Suriye ile daha doğrudan ilişkileri var. Rusya’nın Tartus’ta askeri üssü ve Tartus Limanı’nı sürekli kullanım izni bulunuyor. Nükleer silah yüklü savaş gemilerinin Akdeniz’deki üsleri Suriye’de. En son Rusya’nın Kaliningrad üssünden saldırı helikopterleri ve mühimmat yüklü bir gemiyi, Suriye’ye gönderdiği duyuldu. Suriye ordusu, Rus silah ve teçhizatlarıyla donatılmış durumda. Rusya’nın, Suriye’nin Türk sınırına yakın bölgede bir radar tesisi kurduğu, buradan başta Adana’daki ABD üssü olmak üzere Türkiye’deki NATO üslerini izlediği söyleniyor.

Uçak düşürülmeden iki gün önce, İran Haber Ajansı, İran, Rusya, Çin ve Suriye’nin dev bir tatbikat yapacağını; Çin’in 12 gemisinin ve Rusya’nın Karadeniz’deki 2 gemisinin Suriye limanlarına demir atacağını duyurdu. Tatbikat gerçekleştiğinde Ortadoğu’nun herhangi bir yerinde ilk defa bu ölçekte bir Rus ve Çin askeri varlığı konuşlanmış olacak. Türk uçağı belki de bu durumu tespit edebilmek amacıyla uçuşa çıkmıştı. Ayrıca Suriye, Temmuz ayı başında büyük bir hava, deniz, kara tatbikatı gerçekleştirdi ve askeri gücünü dünyaya göstermiş oldu.

Rusya-Çin ittifakı, bölgedeki işbirlikçilerini de Suriye konusunda sürekli teyakkuzda olmalarına neden oluyor. FHKC liderlerinden Ahmed Cibril, Lübnan televizyonuna yaptığı açıklamada, Suriye’nin Türkiye ya da ABD destekçisi başka bir gücün saldırısına uğraması halinde, Lübnan Hizbullahı ve İran ile birlikte kendilerinin de Suriye’ye destek vereceğini açıkladı.

Bu arada Rusya, BM-GK daimi üyelerinin, AB ülkelerinin, İran, Irak, Lübnan, Ürdün, Suudi Arabistan ve Arap Birliği ülkelerinin katılacağı bir konferansın Moskova’da toplanmasını istiyor.

ABD ise, Suriye’ye saldırganlığının dozunu artırıyor. Obama’nın Suriye politikasını eleştiren Cumhuriyet Partili milletvekili, Türk uçağının düşü-

Seyretmek

ve

seyredilmek

Geçtiğimiz 1 Mayıs'a damgasını vuran en önemli unsur, kitlelerdeki örgütsüzlüğün açığa çıkmasıydı. 1 Mayıs kitlesinin önemli bir kesimi, hiçbir korteje katılmadı, hiçbir pankantın arkasına geçmedi, hiçbir sıraya girmedi, alana kendi başına gitti.

Geçmişte de böyle davranan kesimler çıkardı. Kimisi yorulmadan alana daha erken girebilmek için, kimisi de örgütlere karşı mesafeli ya da tepkili olduğu için bunu yapardı. Böyle bir tabloda da genel bir "bireyselleşme" ve "örgütsüzleşme" eleştirisi ile durumu özetlemek mümkün olurdu. Ancak bu defa bu örgütsüzlük ve bireyselleşmeyi derinleştiren ve daha tehlikeli hale getiren, farklı bir unsur da eklenmiş durumda: Seyircilik.

1 Mayıs'a kendi başına ya da en fazla birkaç kişilik küçük arkadaş grubuyla gelenlerin önemli bir kısmı, alandaki programla neredeyse hiç ilgilenmemiş, bütün dikkatini alana gelenleri izlemeye ayırmıştı. Hangisiyle konuşursan, her kortej hakkında bir yorum yapabilecek "yetkinlikte" buluyordu kendisini; çünkü seyretmişti!

Her şeyi "görmek"!

Sabah erkenden gelerek, yürüyüş kollarını bir baştan bir başa, iki-üç kere gidip gelmekle, hatta ikinci bir yürüyüş koluna da geçerek, orayı da seyretmekle övünen sayısız insan var. Hemen her korteji gördüklerini söylüyor, kortejlerin sayısını veriyor, kortejlerin durumlarına ilişkin yorumlar yapıyorlar. Tüm alana hakim olduklarını iddia ediyor, "devrimcilerden daha çok yorulduklarını" söylüyorlar, adeta "1 Mayıs 2012 uzmanı" gibi üstten konuşuyorlar.

Hiçbir korteje girmemiş olmalarına ilişkin açıklamaları ise, durumun özeti gibi: "Kortejlerde yeraldıydim sadece içinde bulunduğum korteji görebilecektim. Ama gezerek herkesi görebildim, kimin ne durumda olduğunu seyredebildim!"

Akla birçok soru geliyor bu yaklaşım karşısında. En başta, herkesi seyretmenin kendisine şahsen ne kazandırmış, ne katmış olduğu sorulabilir. Diğer taraftan, onun kişisel olarak "izlenimleri" (üstelik de ne kadar doğru ve objektif olduğu tartışmalı olan), mücadelenin gelişimine, devrim ve sosyalizm ideali-ne, toplumsal muhalefete ne katmıştır? Kendisi ve sınıf mücadelesi ne kazanmıştır onun bu "seyirciliği"nden?

Günümüzün küçük çocukları, akşam olduğunda uykuları gelse bile, ebeveynleri yatıncaya kadar yatmamakta direniyorlar; çünkü sürekli bir "eğlenceyi kaçırma" duygusu içindeler. Yaşamın kendilerine sürekli bir "eğlence" sunması gerektiğine öylesine inanmışlar ki, uyumanın ya da bir kenarda kendi işiyle-dersiyle-oyunuyla meşgul olmanın, bu "eğlence"den mahrum kalmak olduğunu zannederek, sürekli dizginsiz bir hiperaktivite içinde, büyüklere ait her şeyi yakalamaya, her sözü duymaya, her konuşmaya katılmaya, her şeyi görmeye çalışıyorlar. Kendi başına ayakları üzerinde duramayan, kendi görevlerini organize edemeyen, kendi işleri ve başarıları olmayan, kendi yaşamını kuramayan, kendi gelişimini tamamlayamamış küçük çocuklar için, bu bir yerde anlaşılır.

Kimisi sabahın kör karanlığından itibaren alana gelerek, gün boyunca sayısız turlar atan bizim 1

Mayıs "kütle"miz de benzer bir "kaçırma" duygusu içinde midir yoksa? "Kaçırdıkları" nedir, "kazandıkları" ne olmuştur? Ve bu yaklaşım, her ne kadar "bireysel" davrandıklarını iddia etseler de, "birey" olamadıklarının; bireysel olarak yaşama ve mücadeleye hiçbir şey katamadıklarının göstergesi değil midir?

Kaydetmek mi, dönüştürmek mi?

"Filozoflar dünyayı yorumlamakla uğraşmışlardır" der Marks. 1900'lerin başında Çarlık Rusyası'nda yaşayan ekonomistler ise görevlerini, yaşananları, işçi sınıfının hareketlerini kaydetmek olarak tanımlamışlardır. Her ikisi de gerçekte kitle hareketlerinin karşısında seyircidir ve sınıf mücadelesiyle aralarında kalın duvarlar vardır. Çünkü iki kesim de kitle hareketine güvensizdir, kendisini kitlelerin üzerinde görmekte ve önemsemektedir, kitlelere yukarıdan bakmaktadır. Bu nedenle, kitlelerin içine karışmak-tansa, dışarıdan kaydediciliği tercih ederler. "Sırça köşk"lerinden yapabilecekleri tek şey de budur zaten.

Marksizmin görevi ise, değiştirip dönüştürmektir. Kitlelerin içine karışmak, hareketi anlamak, sorunlarını tespit etmek ve çözümler üretmektir. Marks, bu nedenle kitle hareketine önderlik edecek bir parti fikrini savunmuş ve Komünist Liga'nın kuruluşunu sağlayarak bu fikri ete kemiğe dönüştürmüştür. Lenin ise, bunu bir adım daha ileri götürerek,

*Girmemişsen koluna bir yıkılmışın
Yalanla da olsa avutmamışsan umutsuzu
Su diyene bir avuç su
Bir yaralı parmağa işlememişsen
...Bayram bayram donanmamışsan
Sevinciyle dostlarının
Acısını dostlarının
Yüreğinde duymamışsan
İşsizliğe düşmemişsen hakkım dedikçe
Ve bayraklı pankartlı yürüyüşlere
Halaylı horonlu grev şenliklerine
Katılmayı aşk gibi duymamışsan şuranda
Sende iş yok be kardeşim
Sen artık hapı yutmuşsun
Borçlusun sen ağaçlara kuşlara
Yağan kara esen yele borçlusun
Borçlusun sen herşeye
Gözdeki ışıltıya
Alındaki çizgiye
Eldeki şaşkınlığa
Borçlusun herşeye
Kardeşim
Yaşamın kendisine
Hasan Hüseyin Korkmazgil*

devrimi gerçekleştirecek bir araç olarak yeraltı savaş örgütünü şekillendirmiştir. Ve komünist olma iddiasındaki her birey, bu ideolojinin, ancak partiyle, bir devrim örgütüyle hayata geçeceğini bilerek; örgütlü mücadele içinde yer alır, örgütün önderliğinde kitle hareketini değiştirip dönüştürmeye çalışır.

Değiştirip dönüştürmek isteyen devrimci, öznedir hayatın içinde. Hayatı dolu dolu yaşar, sürekli birşeyler üretir ve üretmenin coşkusunu sindirir tüm benliğinde. Seyirciler ise, nesne bile olamazlar hayat akışında. Onlar herşeyin dışındadırlar. Kendi yaşamlarının bir anlamı yoktur; başka yaşamlarda anlam aramaya çalışırlar. Kendi faaliyetleri yoktur; başkalarının faaliyetlerinde eleştirilecek ya da hayranlık duyulacak şeyler bularak avunurlar. Akıp giden hayatın akışı içinde yer almaktansa, bu akışın fotoğrafını çekerler, kenarından, kıyısından.

"Hep bir ağızdan türkü söyleyip/ hep beraber suların çekmek ağı,/ demiri oya gibi işleyip hep beraber,/ hep beraber sürebilmek toprağı" diyen Nazım, ne kadar güzel anlatmıştır, birlikte kotarılan bir işin mutluluğunu. Tek başına "bireysel" olarak yapılan bir işle kıyaslanamayacak kadar büyük coşkusunu kolektif emeğin...

Kimisi, her zaman seyircidir hayatın karşısında. Güzelliklere dışarıdan bakar. Kimisi ise hayatın içindedir; dolu dolu yaşar her anı. "Duyduk ki... /Bu işler duyulur da durmak olur mu? /.../ Varalım, dedik./ Görelim, dedik./Yapışıp sapanın sapına /şol kardeş toprağını biz de bir yol sürelim, dedik." Üretim gücü, insanı kendisine çekmektedir. Yaratılan güzelliklerin bir parçası olmak ve "yapışıp sapanın sapına" beraberce yaratmak güzellikleri, "insan" olmanın en önemli unsurlarından biridir. Çünkü "insan", hayatın misafiri değil, evsahibidir.

Kimisi seyrederek, kimisi seyredilecek şeyler yapar. Kimisi kortejlerin içinde yer alır ve görkemli bir yürüyüşün bir parçası olur; kimisi bu görkemi seyrederek sadece. Kimisi çatışır büyük bir militanlıkla Taksim'i kazanmak için; kimisi Taksim kazanıldıktan sonra sahneye çıkar ve herkesten önce alana girmek için yarışır. Küçük burjuvazinin devrim karşısındaki tutumu gibidir bu; dışarıda devrim ve karşıdevrim güçleri arasında çatışmalar sürerken, kapalı perdelelerin arasından seyrederek, bir tarafın kazanacağı belli olduktan sonra ortaya çıkarak kazananı alkışlar ve faydalanmaya çalışır.

Seyretmek mi istiyoruz, seyredilecek şeyler yapmak mı? Silik ve edilgen bir biçimde kenarda durmayı mı tercih ediyoruz, değiştirip dönüştürme gücümüzü açığa çıkarmayı mı? Kendi başımıza yalnız ve önemsiz bir zerre mi, kolektifin üretken ve dönüştüren heybetli gücünü kuşanmış sosyalist insan mı? Kapitalizmin ürettiği amaçsız ve hedefsiz bir birey mi, "göğün fethine kalkışan komünarlar"ın bir parçası olmak mı? Kimsenin umursamadığı ve varlığını farketmediği nesneler mi, değiştiren-dönüştüren bir hareketin parçası olacağımız özneler mi? Kısacası tarihi yapan mı olacağız, yapıları okuyan mı?

"Ben artık şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek istiyorum" diyor Nazım. "Ben de bu hayatın bir parçasıyım, hayat benimle birlikte bir anlam ifade ediyor" diyen herkes, sahneye çıkmalı ve büyük orkestranın içinde yerini almalıdır.

İspanyol madencilerin ayak sesleri

Yunan işçi ve emekçilerinin ardından, Avrupa'da direnişin ikinci büyük dalgası İspanya'dan yükseldi. İspanya'da işçiler, üstelik de proletaryanın en önemli bölüklerinden olan maden işçileri sokaklara döküldü.

İspanyol madenciler Mayıs ayından bu yana eylemler ve grevler gerçekleştiriyorlar. Direnişin ateşi ilk önce Asturias maden ocaklarından yükseldi. Asturias, bize yabancı bir yer değil. Sınıflar mücadelesinin önemli odaklarından biri. İspanya iç savaşı sırasında, 1936 yılında, Asturias madencileri ayaklanmış ve sosyalist bir devlet kurduklarını ilan etmişlerdi. Asturias komünü 30 gün boyunca yaşadı, faşizmin saldırılarına karşı direndi. 30 günün sonunda, faşizmin sınıfsal kinle ve büyük bir vahşetle saldırdığı kentte, taş taş üstünde kalmamacasına bir yıkım gerçekleşti. Asturias madencilerinin görkemli direnişi ise, sınıflar mücadelesi tarihinin önemli köşetaşlarından birini oluşturdu.

Şimdi Asturias madencileri, yeniden direnişte. Şimdi yanlarında Aragon madenlerinin işçileri de var. Tarihin en büyük ekonomik krizinde, krizin faturasını ödememek için, üreten ve kahreden güçlerini göstermek için, proletaryanın demir yumruğunu masaya indirmek için yeniden sokaklara dökülmüş durumdalar.

İspanyol madenciler, önce 23 Mayıs'ta CCOO ve UGT adlı sendikaların çağrısıyla greve çıktılar. 31 Mayıs'ta ise bunu genel greve çevirdiler. 12 bin madencinin grevi devam ederken, birçok defa Asturia bölgesin-

de polisle şiddetli çatışmalar gerçekleştirildiler. Halkın desteğini aldılar, barikat başlarında militanca direndiler, proletaryanın mücadelesinde devrimci militanlığı yeşerttiler. Ardından, 22 Haziran günü başkent Madrid'e doğru 400 km.lik bir yürüyüşe başladılar.

Eylemlerinin nedeni, hükümetin "tasarruf" adı altında dayattığı saldırı paketi. Madenciler, bu paketin 25 bin madencinin işsiz kalmasına ve sektörün yüzde 63'ünün zarar görmesine neden olacağını söylüyorlar. İspanya'da işletilen kömür madenlerinde 8 bin işçi çalışıyor, madenlerde çalışan toplam işçi sayısı ise 30 bine ulaşıyor. İspanya hükümeti, AB'nin dayatması sonucunda, madenlere dönük sübvansiyonlarda yüzde 64 kesintiye gitti.

İspanya'nın nüfusu 47 milyon. AB'nin 5. büyük ekonomisi olarak tanımlanıyor. Ama işsizlik oranı resmi rakamlara göre yüzde 25'e yaklaşmış durumda. Gençlik içinde ise işsizlik yüzde 40'a tırmandı. Bu rakam, İspanya'da 1996 yılından bu yana en yüksek seviyeyi gösteriyor.

İspanya, Yunanistan'ın ardından Avrupa'da krizin ikinci dalgasından en fazla etkilenen ülke oldu. 2012 başında, İspanya'nın en önemli bankalarından Bankia iflas aşamasına geldi ve devlet tarafından kamulaştırıldı. Arkasından İspanyol hükümeti AB'den yardım istedi.

İspanya Mart ayından bu yana, önce işçilerin maaşlarının dondurulması, haftalık çalışma süresinin 35 saatten 37,5 saate çıkarılması, eğitim ve sağlık bütçesinin kısıtlanması, özelleştirmelere hız verilmesi, işçi kıyımı gibi adımlarla işçi ve emekçilere dönük saldırıyı başlatmıştı. İspanyol işçi ve emekçiler ise, buna büyük bir direnişle karşılık vermişlerdi. Temmuz ayında hükümet, bankalara para hortulamayı ve işçi emekçilerin üzerindeki saldırıyı ağırlaştırmayı hedefleyen yeni bir paketi parlamentodan geçirmeyi planlıyor. Madencilerin Haziran ayından bu yana sürdürdüğü büyük grev ve direnişler, bu adımı durdurma kararlılığını taşıyor.

Avrupa'da giderek etkisini göstermekte olan ekonomik krize karşı, Yunanistan'ın açtığı yoldan bugün İspanyol madencileri yürüyor. Ve egemen sınıflar, bu direnişlerin bütün kıtaya yayılmasından korkuyor.

miras bıraktı yoldaşımız, en zor koşullar altında bile mücadeleyi kararlılıkla sürdürmek gerektiğini, devrime karşı sağlam ve sarsılmaz bir inanca sahip olmayı, bir yeraltı savaş örgütünün, devrim için en önemli araç olduğunu... Biz şehit yoldaşlarımızdan; sağlam ideolojisi, güçlü gelenekleri, oturmuş yapıyla bir devrim örgütü devraldık. Bu mirasa layık olma, yoldaşlarımızın bıraktıklarını daha da ileri taşıma kararlılığıyla hareket etmeliyiz." dendi. Anma sloganlarla bitirildi. Ardından '84 ÖÖ eyleminde siper yoldaşlığı yaptığı ve ölümü birlikte kucakladığı Haydar Başbağ'ın mezarına gidilerek saygı duruşunda bulunuldu.

Sonrasında, yine Silivrikapı Mezarlığı'nda yatmakta olan Osman Yaşar Yoldaşcan ve Ataman İnce yoldaşların mezarları başında da saygı duruşu gerçekleştirildi.

Fatih ve ÖÖ şehitleri anıldı

17 Haziran günü Fatih'in mezarı başında anma gerçekleştirildi. Fatih'in resminin olduğu bir pankart, anma süresince açık tutuldu. Anma saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sırasında Adnan Yücel'den bir şiir okundu. Konuşmada şunlar söylendi: "Fatih yoldaşımız son mektubunda, 'bizdeki mal-mülk belli, o da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var' demişti. Biz Fatih yoldaştan çok önemli bir miras aldık. İşkencede direnme geleneğini bize

M. Fatih Öktülmüş ve ÖÖ şehitleri için binlerce sticker ve yüzlerce afiş, emekçi semtlere ve şehir merkezlerine yapıştırıldı.

7 Temmuz 1993- Rıfat Ilgaz yaşamını yitirdi

Sınıf'ın Ozanı, Hababam Sınıfı'nın yazarı Rıfat Ilgaz, haksızlığa karşı aydın sorumluluğunu bilince çıkarmış, ezilen yoksul insanların yaşamını konu eden ürünler vermiştir.

Aydın mısın?

*Kilim gibi dokumada mutsuzluğu
Gidip gelen kara kuşlar havada
Saflar tutulmuş top sesleri gerilerden
Tabanında depremi kara güllerin
Duyuyor musun?*

*Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol, ışık ol, yumruk ol!
Karayeller başına indirmeden çatını
Sel suları bastığın toprağı dönüm dönüm
Alıp götürmeden büyük denizlere
Çabuk ol!
Tam çağı başlamanın doğan günle
Her satırında buram buram alınteri
Her sayfası günlük güneşlik
Utanma suçun tümü senin değil
Yırt otuzunda aldığın diplomayı
Alfabelik çocuk ol!
Yollar kesilmiş alanlar sarılmış
Tel örgüler çevirmiş yöreni
Fırl fırl alıcı kuşlar tepende
Benden geçti mi demek istiyorsun
Aç iki kolunu iki yanına
Korkuluk ol!*

18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra yeniden kurulan Alman Komünist Partisi'nin kurucu ve önderleri arasında yeralan Ernst Thaelmann, 18 Ağustos 1944'te Buchenwald toplama kampında kurşuna dizilerek katledildi.

1903'te Alman Sosyal Demokrat Partisi saflarında atıldığı mücadelesini, 1918'de KPD'de sürdürdü. KPD'nin 1921 ayaklanmasında Hamburg'ta düzenlenen tersane grevlerinin önderi ve örgütleyicisiydi.

1924-1933 yılları arasında Alman parlamentosunda milletvekilliği yaptı. Milletvekilliği yaptığı 11 yıl boyunca Thaelmann, Alman parlamentosunu, emperyalizmi ve Avrupa çapında giderek güçlenmekte olan faşizmi yargılayanın ve KPD politikalarının kürsüsü haline getirdi.

1924'te KPD tarafından kurulan Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği'nin başına getirildi.

1920'lerin ikinci yarısında Komüntern'in önderleri arasında yeralan Thaelmann, Alman işçi sınıfı tarafından çok sevilen komünist bir önderdi. Kendisi de işçi kökenli bir komünistti. Hitler faşizminin iktidara gelmesinden sonra 3 Mart 1933'te tutuklandı.

Toplama kamplarında tutulduğu yıllar boyunca, işçi sınıfına ve sosyalizme olan inancını bir an bile yitirmede. Toplama kamplarında ağır işkenceler altında yaşamını sürdürme mücadelesi verirken bile, Nazi faşizmi karşısındaki boyuneğmezliğiyle, hem Alman işçi sınıfının hem de dünya halklarının moral ve esin kaynağı oldu.

Komüntern'in başlattığı "Thaelmann'a Özgürlük" kampanyası, tüm dünya işçi sınıfı ve anti-faşistlerin komünist önderlerini sahip lenmek için etrafında birleştiği şiar oldu. Dünyanın neredeyse tüm ülkelerinde, her geçen gün artarak "Thaelmann'a Özgürlük" sloganlarıyla yankılanıyordu.

Her komünist partinin, aynı zamanda işçi sınıfının da etrafında sıkı sıkıya kenetlendiği, partinin ve sınıfın mücadelesine güç katan yetkin bir komünist önder vardır. Thaelmann da Alman işçi sınıfı ve Alman komünist partisi için böyle bir önderdi.

Tutuklanmadan önce Thaelmann, partinin işçi sınıfı içindeki çalışmasını çok önemsiyor-

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel'i kaybettik

Kavga'nın şairi Adnan Yücel 27 Mart 1953'te Elazığ'da doğdu. Diyarbakır Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü ile Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ni bitirdi. Uzun yıllar lise öğretmenliği yaptıktan sonra, Çukurova Üniversitesi'nde Öğretim üyeliğinde bulundu. Adnan Yücel'in Kavgalara Söylenen Sevda (1979), Soframda Kaval Sesi (1981), Bir Özlem Bir Türkü (1983), Acıya Kurşun İşlemez (1985), Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (1986), Rüzgarla Bir (1989), Ateşin ve Güneşin Çocukları (1991), Çukurova Çeşitlemeleri (1993) ve Sular Tanıktır Aşkıma (1998) isimli kitapları çıktı.

Şiirlerinde devrimcileri, ezilen halkları, işçi ve emekçileri anlatan Yücel, Çukurova toprağının cesaretini, kararlılığını taşıdı mısralarına. Mitolojik imgelerinin yanı sıra, yarattığı sıfatlar ve tamlamalarla şiirinin dilini güçlendirerek tema ve şekil arasında bir ahenk yarattı.

Adnan Yücel 12 Eylül'ün karanlık yıllarında İhtilalci Komünistlerin direnişlerini, faaliyetlerini duydukça daha bir güçlü sarıldı kalemine. "Dövüşenler de var bu havalarda" diyerek karanlığın altındaki ışığı kitlelere taşıdı. Tanıdıkça komünistleri, onlara olan sevgisi, yoldaşlığı ve coşkusu arttı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" kitabında ihtilalci komünistlerin 12 Eylül yıllarındaki direnişini, '84 yılında gerçekleşen Ölüm Orucu eylemini destansı bir şekilde işledi. Daha sonraki kitaplarında da Yoldaşcan'ın, Fatih'in, Remzi'nin, işkencede ve cezaevlerinde direnişlerini şiire döktü. Sanatını kavgası yapıp ihtilalci bilinçlerin yüreklerine saldı. Şiirlerinin çok güzel olduğunu söyleyenlere, "yazana değil, yazdırana bakmak gerekir" diyerek, ihtilalcilerin direnişine duyduğu saygıyı ifade ediyordu.

Adnan Yücel 2002'nin 24 Temmuz'unda aramızdan beden olarak ayrıldı ama şiirleri her daim meydanlarda, eylemlerde, anmalarda, grevlerde, konserlerde bizimle beraber dilden dile aktarılmaya devam ediyor.

*Saraylar saltanatlar çöker
kan susar birgün
zulüm biter.
menekşelerde açılır üstümüzde
leylaklarda güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...
Ey herşey bitti diyenler
korkunun sofrasında yılgınlık yiyenler.
ne kırlarda direnen çiçekler
ne kentlerde devleşen öfkeler
henüz elveda demediler.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürececek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!*

du. Partinin işçi sınıfı içinde kök salarak güçlenmesi için vargücüyü çalışıyordu. Çünkü emperyalist burjuvazinin beslemesi olan Hitler faşizmini ve kapitalizmi yıkabilecek tek gücün işçi sınıfı olduğunu iyi biliyordu. İşte bu nedenle Thaelmann, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesini proletarya diktatörlüğüyle birleştirmek için tüm parti örgütleri ve kadrolarını işçi sınıfına yöneltiyordu.

"Yaşamımızın öyküsü ağırdır. İşte tam da bu yüzden sağlam karakterli insanlara gereksinimimiz var. Çünkü devrimin neferi olmak demek, inancımıza sarsılmaz bağlılık, öyle bir bağlılık ki, yaşam ve ölüm arasında kendisini sinayabilmeli, aynı zamanda mutlak bir güvenirlilik, umudunu yitirmemek, kavga cesareti ve hangi koşullarda olursa olsun tuttuğunu kopartabilecek güçte olmak gerekir.

... Ben gerçeğin zaferine inanıyorum ve bu inanç beni başarmam gereken sınavlar konusunda ayakta tutuyor."

Thaelmann'ı on bir yıl boyunca, insanlık dışı bir vahşetin yaşandığı Nazi toplama kamplarında ayakta tutan da, Alman ve dünya işçi sınıfı ve anti-faşist halklarının ölümsüz komünist önderi haline getiren de bu inançtı.

☆ 1 Temmuz 1876- Rus anarşisti Bakunin öldü

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas'ta Katliamı
Geleneksel “Pir Sultan Abdal Şenliği” etkinlikleri için Sivas'ta bulunanlara devlet destekli gericiler tarafından bir saldırı düzenlendi. 35 aydın, Madımak Oteli'nde yakılarak katledildi.

☆ 2 Temmuz 1962- Fransız emperyalistleri Ceza-yir'den kovuldu

☆ 4 Temmuz 1968- Derby Fabrikası'nda işgal
Türkiye'de gerçekleşen ilk fabrika işgaliydi. 1700 işçi, 10 Temmuz'a kadar işgali sürdürdüler ve Lastik-İş'le işveren arasında ön protokolün imzalanmasıyla işgal bitirildi.

☆ 4 Temmuz 1918- Sovyet Anayasası kabul edildi
Ekim Devrimi'nden sonra sosyalizmi hızla inşa etmeye çalışan Sovyetler Birliği, Tüm Rusya Merkez Yürütme Kurulu'nun 5. toplantısında anayasayı kabul etti. Bu anayasa ile özel mülkiyete son verildi.

☆ 7 Temmuz 1991- Vedat Aydın öldürüldü
HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın kontrgerilla tarafından katledildi. Serhildana dönüşen cenaze törenine devlet saldırarak 6 kişiyi katletti.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma

Belçika sömürüsüne karşı ayaklanan Kongo sömürgecileri ülkelerinden kovarlar. Ancak bir süre sonra geri dönerek büyük bir katliama girişirler. Buna karşı büyük bir direniş gerçekleşir. Lumumba da bu direniş sonucunda katledilir.

☆ 12 Temmuz 1949- Bulgaristan Komünist Partisi'nin ve bir dönem Komüntern'in Başkanlığını yapan Dimitrov öldü. O, emperyalist savaşa ve faşizme karşı mücadelenin hem pratiğini hem teorisini yaptı. Kendi ülkesindeki mücadeleyi devrimle taçlandırdığı gibi, başka ülkelere de önderlik etmeye çalıştı.

☆ 12 Temmuz 1992-Devrimci Sol militanları katledildi

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır Cezaevi'ndeki faşist baskılara PKK'li tutsaklar ölüm orucuna başladılar. Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz bu direnişte şehit düştüler.

☆ 14 Temmuz 1789- Fransız İhtilalinin devam ettiği günlerde, halk Bastille zindanını basarak tüm tutsakları serbest bıraktı.

☆ 17 Temmuz 1986- Türkiye'de İnsan Hakları Derneği kuruldu.

☆ 20 Temmuz 1923- Meksikalı devrimci Pancho Villa öldürüldü

☆ 24 Temmuz 1968- Devrimci öğrenci liderlerinden Vedat Demircioğlu katledildi

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Cam Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 27 Temmuz 1996- '96 ÖÖ bitti. Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler.

5 Ağustos 1895-Friedrich Engels öldü

Marks ve Engels, bilimsel sosyalizmin hem kurucuları ve teorisyenleri, hem de savaşılarıydılar. Marks yaşarken “ikinci keman” olmanın onurunu taşıdığını belirten Engels, Marks öldükten sonra dünya komünist hareketi ve işçi sınıfına yol göstermeye devam etti. Almanya'daki barikatlarda çarpıştığı ve askeri konulardaki uzmanlığından dolayı, “General Engels” olarak anılmaya başladı.

Marks öldükten sonra yayınlanmasını üstlendiği Kapital'i de işçi sınıfının önüne bir rehber olarak koymayı başarmıştır. Marks'tan sonra dünya proletaryasının en yetkin öğretmeni oldu. Sadece askeri konularda değil, felsefe ve örgütlenme üzerine de önemli eserler ortaya koydu.

“İngiltere’de İşçi Sınıfının Durumu”, “Anti-Dühring”, “Doğa’nın Diyalektiği” en önemli eserlerleridir. Ayrıca Marks’la birlikte sayısız eser bırakmıştır.

20 dil bilen Engels, yaşadığı süre boyunca gelişen işçi-emekçi hareketine, ulusal kurtuluş mücadelelerine büyük ilgi göstermiş, onları incelemiştir. “Paris Komünü”nün bizzat içinde yer almış, sonrasında yenilginin nedenlerini irdeleyerek proletaryanın devlet anlayışını ortaya koymuştur.

☆ 5-6 Ağustos 1945- ABD, Japonya'nın kentlerinden Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası attı. Binlerce sivil katledildi ve bombanın etkileri yıllarca sürdü.

☆ 7 Ağustos 1964- ABD'nin Vietnam işgaline karşı Vietnam halkı Komünist Parti önderliğinde direnişe başladı.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika'nın yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara el kondu.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Derviş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP'nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş şehit düştü.

☆ 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü
İşçi kökenli olan Bebel, Almanya Komünist Partisi'nin önderliğini de yapmıştır. “Kadın ve Sosyalizm” kitabıyla kadın sorunu konusunda Marksizme katkı sunmuştur.

☆ 14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht'in öldü

Devrimci sanatın ünlü isimlerinden Brecht, epik tiyatronun kurucusudur. Birçok tiyatro eseri ve şiiri bulunmaktadır. Eserlerinde işçi ve emekçilerin yaşamına eğilmiş, savaşa ve faşizme karşı direniş çağrısı yapmıştır.

☆ 15 Ağustos 1984- Eruh ve Şemdinli baskınları
PKK gerillalarının Eruh ve Şemdinli'ye düzenledikleri baskınlar, Kürt ulusal mücadelesinin başladığının ilanıdır. Kürt halkının yeniden ayağa kalkmasında bir dönüm noktası olmuştur.

☆ 19 Ağustos 1936 - İspanya'da faşizme karşı direnişin şairi Federica Garcia Lorca, kurşuna dizilerek katledildi.

☆ 23 Ağustos 1927- ABD'de işçi önderleri Sacco ile Vanzetti idam edildiler.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Temmuz 1980-Kenan Özbilek

Adana'da önce sivil faşistlerin, sonrasında devletin kolluk güçlerinin saldırısına karşı girdiği silahlı çatışmada ağır yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Burada ağır işkencelere maruz kaldı. İşkenceye de direnen Kenan, burada şehit düştü. Osman Yaşar Yoldaşcan, onun ölümünden sonra "TİKB'li böyle savaşır, böyle ölür" demişti. Bu söz, aynı zamanda Kenan Özbilek'i anmak için çıkan afişlerin sloganı oldu.

29 Temmuz 1991-Yunus Durmaz

Bir askeri eylem hazırlığındayken, polisle karşılaşp çatışmaya giren Yunus, yaralanır. Bir evde yarasını temizleyip tekrar yola çıkar. Ancak elindeki bomba düşer, çevrede çocuklar vardır. Yunus, çocuklara zarar gelmemesi için alıp atmak ister fakat bomba patlar ve şehit düşer.

26 Temmuz 1996-Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996-Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996-Osman Akgün

1996'da gerçekleşen Ölüm Orucu eyleminde şehit düştüler.

Bir yenilgi hastalığı TASFİyecİLİK

Yayınevimiz tarafından yayına hazırlanmakta olan "Bir yenilgi hastalığı; TASFİyecİLİK" adlı kitabın giriş bölümünü yayınlıyoruz.

Tasfiyecilik "bir yenilgi hastalığı"dır. Onun en çırp lak ve en etkili olduğu dönemler, yenilgi yıllarıdır. Ülkemizde yenilgi yıllarının uzaması, tasfiyeciliği de uzatan ve depreştiren bir rol oynamıştır. Öyle ki, 12 Eylül yıllarında tasfiyeciliğe karşı cepheden mücadele eden ihtilalci komünist hareket içinde bile tasfiyecilik yaşanabilmiştir. Rusya'da 1905 yenilgisinin ardından ortaya çıkan tasfiyeciliğe karşı Bolşeviklerin mücadelesini anlatan Lenin'in "Tasfiyecilik Üzerine" kitabı gibi, Türkiyeli Bolşeviklerin gerek 12 Eylül'de, gerekse sonrasında tasfiyeciliğe karşı verdikleri mücadeleyi kapsayan bu kitabın, tasfiyecilikle ilgili bir başvuru kaynağı olması, en büyük kazanım olacaktır.

on yirmi yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketi'nde en çok kullanılan kavramlardan biri oldu tasfiyecilik. Ne var ki tasfiyecilik olgusu oldukça dar biçimde ele alındı. Çoğu kez kendi içinde bir kesimin tasfiyesi olarak kullanıldı, ya da dıştan (emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikaları ile) dayatıldığı varsayıldı. Her halükarda kendi dışında görme ve kendinden başka herkese en genel ifade ile "tasfiyeciler" deme yolu seçildi. Kendilerine dair bir şeyler söylemek zorunda kaldıklarında ise, en fazla kişilerle, dönemlerle geçitirilmeye çalışıldı. Oysa tasfiyeciliğin ideolojik-siyasi-örgütsel birçok boyutu vardı ve kökleri oldukça derindi.

Tarihimize baktığımızda, 1925 yenilgisini hazırlayan Şefik Hüsnü TKP'sinin yaydığı tasfiyecilik ve mültecilik hastalığını görürüz. Yine uzun yıllar revizyonizminin yol açtığı tahribatları, dönüm noktalarında gösterilen zafiyetleri ve bunların sonucu alınan ağır yenilgileri buluruz. Son 30 yıl içinde ise, 12 Eylül ve '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren yaşadığımız tasfiyecilik, ilk elde sıralayabileceğimiz gelişmelerdir.

Ülkemizde tasfiyeciliğin bu köklü geçmişi, ona karşı savaşımı da oldukça zorlu kılmakta, kararlı bir mücadeleyi gerektirmektedir. Buna karşın hala yüzeysel ele alışı ve tasfiyeciliğin en dar anlamıyla kullanımı devam etmektedir.

Tasfiyecilik kavramı, ilk olarak 12 Eylül yıllarında ihtilalci komünistler tarafından gerçek anlamıyla ortaya konuldu. O güne dek sadece örgütsel ayrılıklar için kullanılan "tasfiyecilik", felsefi-ideolojik, siyasi, örgütsel, taktiksel tüm yönleriyle gözler önüne serildi. Çünkü **12 Eylül yıllarına damgasını vuran, "dövüşsüz yenilgi" ve tasfiyecilikti.**

Elbette tasfiyecilik olgusu, ülkemizde ilk kez 12 Eylül'de ortaya çıkmamıştı. Mustafa Suphi TKP'sinden sonra giderek revizyonistleşen TKP'nin çizgisi, zaten tasfiyeciydi, hatta tasfiyeciliğin en uç hali olan "mültecilik", yıllarca TKP'ye hakim olmuştu. TKP Merkezi, uzun yıllar, "Doğu Bloku" olarak adlandırılan revizyonist kamp içinde yeralan Doğu Almanya'yı mesken eylemiş ve oradan yaptığı yayınlarla ülkedekilere yön vermeye çalışmıştı. Her zorlu dönemde ülke içindeki faaliyetleri neredeyse sıfırlamış, Kemalizme biat etmiş, reformizmin ve yasalıcılığın ülkemizdeki başmimarı olmuştu.

Böyle bir geleneğe sahip bir partinin 12 Eylül gibi, ülke tarihinin en zorlu dönemecinde teslim bayrağını çekmesi, hiç şaşırtıcı değildi. Fakat 12 Eylül teslimiyeti, TKP ile sınırlı kalmadı. 12 Eylül öncesinin "modern revizyonist" parti ve örgütleri, keza işi ihbarcılığa kadar vardırırmış olan TİKP-Aydınlık çizgisi, bu teslimiyetin başını çekti-

ler. 12 Eylül'ün daha ilk günlerinde, cuntanın "teslim olun" çağrısına uyarak, sıkıyönetim mahkemelerinin önünde kuyruğa girdiler. Başta DİSK olmak üzere sendika ve kitle örgütlerinin kapısına kilit vurulurken, hiçbir direnişin olmamasında da, bu partilerin tutumu belirleyici oldu. Çünkü buralarda etkili bir güçtüler.

12 Eylül yılları, tasfiyeciliğin en yaygın ve en açık biçimleriyle kendini ortaya koyduğu yıllardı. Modern revizyonist akımlardan, devrimci demokrat örgütlere kadar geniş bir kesim, tasfiyeciliğin girdabına sürüklendi. Çünkü tasfiyecilik, Lenin'in belirttiği gibi, "bir yenilgi hastalığı" idi. Hele ki, daha önceki yıllarda bu hastalığa yakalanmış olanlar için, bunun yeniden nüksetmesi bir yerde kaçınılmazdı.

Marks ve Engels, ortak kaleme aldıkları bir makalede, "her tarihsel evrede eski hatalar... geçici olarak tekrar ortaya çıkarlar" diyor. Eğer yaşananlardan gereken dersler, doğru sonuçlar çıkarılmaz ise ve bu dersler ışığında yenilenme gerçekleşmezse, adeta "tarih tekerrür ediyor"! Elbette ilkinde yaşanan trajediyken, ikincisinde komediye dönüşerek...

Ne var ki, 12 Eylül tasfiyeciliği, sadece modern revizyonistlerden ibaret değildi. Öyle olsa sancısı daha az, aşılması daha kolay olurdu. 12 Eylül'de dönemin en kitlesel hareketleri başta olmak üzere devrimci örgütlerin ezici çoğunluğu tasfiyecilik kervanına katıldılar. Zaten ideolojik-siyasi olarak revizyonizmden etkilenmeleri, örgütsel olarak ağırlıklı biçimde dergi-dernek etrafında örgütlenmeleri, en büyük handikaplarıydı. Cuntaya karşı direnme kararı alıp direnselerdi bile, bu zaafly yapılarıyla devrim yine yenilgiye uğrayabilirdi. Fakat hiç şüphesiz sonuçları bu denli ağır yaşanmaz, Engels'in deyişiyle "geride kalanlara öç alma duygusu" bırakırdı. Ama onlar, daha cuntanın ilk günlerinde, cunta şeflerinin bile beklemediği bir şekilde "geri çekilme" kararı alarak, grevdeki işçiyi, devrimcilere sempati duyan geniş bir kitleyi, öndersiz, kendi haline bıraktılar. Faşist cuntanın işini kolaylaştırdılar, onlara kolay zaferi tattırdılar. Kitlelerde ise, sonuçları bugünlere uzanan derin bir güvensizlik duygusu bıraktılar.

'80 öncesinde dorukları yaşayan

kitle hareketi, ne yazık ki, proletaryanın hem ideolojik, hem de fiili önderliğinden yoksundu. Hiçbir örgüt, ciddi olarak sınıf çalışmasına yönelmemiş, buna karşılık sınıf dışı katmanlar içinde önemli bir güç haline gelmişti. Öğrenci gençlik, aydın, kent küçük-burjuvaları, köylü yığınları kucaklayan ve halkçılık temelinde örgütlenen devrimci hareketlere bu ara sınıflar damgasını vurmuştu. Elbette işçi sınıfıyla da bir bağ vardı, ama bu bağ, hem yeterli değildi, hem de sınıfa taşınan küçük burjuva sosyalizmiydi.

Lenin, Rusya'daki tasfiyeciliği anlatırken, devrimin yükseliş döneminde akın akın saflara katılan küçük-burjuva unsurların, yenilgi yıllarında aynı biçimde devrimi terkettiklerini anlatır. "Abbas yolcular" adını verdiği bu unsurlar, tasfiyeciliğin sınıfsal temelini oluştururlar. Bizde de durum farklı olmadı.

Kısacası, 12 Eylül öncesi devrimci hareketin kapıları, tasfiyeciliğe uygun ortam yaratacak şekilde her yönden açıktı. Kitle hareketinin en yüksek noktası ve devrimci hareketin en büyük yükselişinin "bir anda" kaçışa yol açması ve dip noktaya inmesi, başka türlü açıklanamazdı. TKP'den itibaren süregelen tarihsel yanlışlar, 12 Eylül öncesinin sosyo-ekonomik gerçekliğine, sınıfların tahliline, iç dinamiklerine dayanmayan programatik siyasal yanlışlar, örgütsel hatalar, sınıfsal kaymalar, tasfiyeciliğin taşlarını döşemişti adeta. Buna 12 Mart yenilgisinin dersleriyle donanmamak da eklenince, yenilgi çok daha ağır oldu.

* * *

12 Eylül tasfiyeciliği nasıl birden bire ortaya çıkmadıysa, tarihsel köklere dayanarak, ideolojik, siyasal, örgütsel hataların kefareti olarak yaşandıysa, '90'ların ikinci yarısından itibaren kendini açık biçimde ortaya koyan tasfiyecilik de büyük oranda 12 Eylül'den beslendi.

Bu hareketler, 12 Eylül yıllarında neden tasfiyeciliğe düştüklerini sorgulamadılar. Yüzeysel açıklamalarla geçiştirmeyi tercih ettiler. Birçoğu o dönemki birkaç "yönetici"yi tasfiyecilikle suçlayarak, onları "günah keçisi" ilan ederek işin içinde sıyrılmaya çalıştı. 12 Eylül'le birlikte "geri çekilme" adı altında ya yurtdışına kaçanlar, ya da ülke içinde faaliyetleri durarak saklananlar, cuntanın "demokrasi takvimi"ne uygun biçimde yeniden siyaset sahnesinde yerle-

rini aldıklarında, adeta "dün dündür" diyerek geçmişe dair bir özeleştirme vermeden işe koyuldular. Tabi ki, her biri önceki bulundukları yerden, biraz daha sağa kaymış olarak...

"Devrim, nihai zaferin bir dizi 'yenilgilerden' geçerek hazırlanabildiği tek savaş biçimidir" der Rosa Lüksemburg. *"Ancak yine de bir koşulla!"* diye ekler: *"Söz konusu olan her yenilginin hangi nedenlerden dolayı meydana geldiği sorulmalı!"* Böyle bir sorgulama yapılmadığı için, tasfiyecilik virüsüne kapılmış olan bünyelerin her kritik aşamada bu hastalığa yeniden yakalanması kaçınılmaz oldu.

12 Eylül tasfiyecileri, bırakalım tasfiyeciliğe düşüş nedenlerini irdelemeyi, tasfiyecilik olgusunu ortaya koyan ve bu hareketleri uyaran-eleştiren ihtilalci komünistlere ateş püskürdüler. Sadece dışarıda mücadeleyi kesintisiz bir biçimde sürdürmekle kalmayıp, işkencede ve zindanda direniş destanları yazan komünistleri tecrit etmeye yeltendiler. Ama zaman komünistlerden yana aktı. Tasfiyeciliğin, Türkiye Devrimci Hareketine getireceği olumsuz sonuçlar üzerine yaptıkları uyarıları, öngörülleri fazlasıyla doğrulandı.

Gerçekten de söyledikleri gibi, **12 Eylül tasfiyecileri, yenilgi yıllarının havası dağılır dağılmaz, saklandıkları yerlerden çıkıp "yasal parti" tartışmalarını başlattılar.** O güne dek pratiğini yaşama geçirdikleri tasfiyeciliğin teorisini yapmaya soyundular.

Tasfiyeciliğe şu ya da bu ölçüde bulaşanlar ise, yaklaşık 10 yıl arayla "yasal partici"lerin yolunu izledi. '90'ların ikinci yarısından itibaren başgösteren ikinci tasfiyeci furya, birçok devrimci örgütü, bu girdabın içine çekti. Yasalcı eğilimlerle adım adım yeraltı örgütünü tasfiye etmek, hemen hepsinin ortak keseni oldu.

* * *

Lenin, Rusya'daki tasfiyeciler için, *"tasfiyeciler; ideolojik ve örgütsel yönden dünyanın devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarının devriminin en önemli siperine karşı savaşıyorlar"* diyordu. (Tasfiyecilik Üzerine, Sol Yayınları, sf. 56)

Neydi bunlar? Proletaryanın devrimde önder rolü, sınıf olarak bağımsızlığının korunması ve yeraltı örgütü...

Bizde de öyle oldu. **Tasfiyecilik ilkin proletaryanın devrimdeki önder rolünü reddetti.** Burjuvazinin teknolojik ilerleme üzerinden ürettiği "el-

da proletarya" çığırkanlığına "sol"dan destek sundu ve tabi ki **aslolarak yeraltı örgütünü ortadan kaldırdı. Ki yeraltı örgütü, Türkiye Devrimci Hareketini reformizmden ayıran temel bir ilke ve hepsinin kabul ettiği genel bir doğru iken, tasfiyecilikle birlikte en ciddi darbeyi o yedi.**

Türkiye Devrimci Hareketi, (TDH) 12 Mart ve 12 Eylül'de iki önemli yenilgi yaşadı. Ama her iki yenilginin nedenleri farklıydı, sonuçları da farklı oldu. 12 Mart dövüşerek alınan bir yenilgi olduğu için, hareketin kendini yeniden toparlaması uzun sürmedi. 12 Eylül ise dövüşsüz yenilginin tahripkar sonuçlarını, bugünlere taşınan haliyle yaşattı.

'71 devrimciliği, yasalıcılığın en uç hali parlamanterizme karşı devrimci bir çıkıştı. En önemli zaafı, küçük-burjuva karakterli olması, Maoocu Castrocu düşüncelerden esinlenmesi ve dolayısıyla devrimin önderliğini, proletaryanın yerine köylülüğe, ya da küçük-burjuva kesimlere havale etmesiydi. Fakat onlar, o güne dek hakim olan reformizme büyük bir darbe indirmeyi başardılar. Şiddete dayanan devrimi ve devrim için bir yeraltı örgütünün gerekliliğini kanıtladılar.

Onlardan sonra gelenler, bu fikirler etrafında örgütlendi. '71 devrimcilerini eleştirenler dahi, şiddete dayanan devrim ve yeraltı örgütüne karşı tek kelime edemediler. Devrimci saflarda yer almanın olmazsa olmaz ilkeleriydi bunlar. Legalist eğilimler taşısalar da, bu konularda farklı bir şey savunamaz durumdaydılar. Birçoğu dergi-dernek çevresinde örgütlenmişlerdi ama zayıf da olsa bir yeraltıları vardı. 12 Eylül sonrasında bile uzunca bir süre hiç kimse yeraltını açıktan reddetme cüretini gösteremedi.

Fakat 12 Eylül'de yaşanan tasfiyecilik, TDH'nin ulaştığı bu aşamayı yerle bir etti. Yasalcılık yeniden ve çok daha yaygın biçimde hareketin bünyesini kemirmeye başladı.

'90'lı yılların başında yasal particiliğinin başını çekenlerin, 12 Eylül yıllarında tasfiyeciliğe en hızlı ve en derin batanlar olması, rastlantı olabilir mi? **Mahirlerin, Denizlerin devamcıları olduklarını söyleyenler, onları belirleyen iki temel çizgiyi, şiddete dayanan devrim ve yeraltı örgütünü ortadan kaldırarak '71 devrimciliğinin TDH'ne yeniden kazandırdığı**

bu temelleri sarstılar. Onu, gerisin geri '71 öncesine çektiler. TDH'nin aşmış olduğu parlamenterizmi yeniden hortlattılar. Yani Lenin'in Rusya'daki tasfiyeciler için söylediği şeyi, Türkiye'de gerçekleştirdiler. "Dünün devriminden arta kalan en önemli şeye, yarının devriminin en önemli siperine karşı" savaştılar.

12 Mart yenilgisiyle hesaplaşmak adına, sağdan eleştiriler yöneltilmese; Denizler, Mahirler ve İboların zengin başkaldırı geleneğinin devrimci ve militan özü boşaltılmasa; yenilgi bu kadar ağır, bozulma ve tahribatlar bu kadar derin olmazdı. Onların geleneğine tutunmaya çalışmak bile, yaşanan tahribatı en aza indirmeye yeterdi.

"Karşıdevrim daha güçlü, daha küstah, daha azgın hale geldikçe, liberal ve küçük-burjuva demokratik tabakalar arasında devrimden çirkin bir biçimde dönme ve devrimi reddediş, gittikçe daha yaygınlaşır oldu" diyordu Lenin (age, sf. 61) Bunu da Rusya'nın "küçük-burjuvalar ülkesi" olmasına bağlıyordu. Türkiye için de "küçük-burjuvalar ülkesi" tanımı genel bir kabul görür. 12 Eylül tasfiyeciliği ve ardından yaşanan ikinci tasfiyeci dalga, hem sınıfsal, hem siyasal olarak küçük-burjuva kesimlere ve onun perspektifi ile hareket eden akımlara dayanmıştır.

Lenin, "küçük-burjuva yığınları, burjuva devrimimizin herhangi bir aşamasında karşılaşılan başarısızlık karşısında dönem ruh haline, daha çabuk yenilmeye ve cesaretlerini yitirmeye daha yatkındırlar" tespitini yapıyordu. (age, sf. 168)

Bu tespitler rahatlıkla ülkemiz için de yapılabilir. Sadece 12 Eylül sürecinde değil, bugün yaşadığımız dağınıklık ve burjuva liberal görüşlerden etkilenme hali, bu nesnel durumla bağlantılıdır. Rusya'nın bizden farkı; Bolşeviklerin devrimin yenilgisinden dersler çıkararak, hızlı biçimde kendilerini toparlaması, bir süre sonra da Menşeviklerden ayrı "yeni tipte parti" anlayışıyla Bolşevik Partisini kurmaları ve onu devrimin partisi haline getirmeleridir. Yani öznel bir farklılık sözkonusudur. TDH'nin yıllardır en büyük zayıflığı da, işte bu öznel faktörde düşümlenmektedir.

* * *

Tasfiyecilik, bütün oportünizm türleriyle kardeştir. Ancak **onu diğer oportünizmlerden ayırt eden asıl özelliği, öbürlerinden ayrı olarak "partiyi**

Lenin, "küçük-burjuva yığınları, burjuva devrimimizin herhangi bir aşamasında karşılaşılan başarısızlık karşısında dönem ruh haline, daha çabuk yenilmeye ve cesaretlerini yitirmeye daha yatkındırlar" tespitini yapıyordu. Bu tespitler rahatlıkla ülkemiz için de yapılabilir.

Bugün yaşadığımız dağınıklık ve burjuva liberal görüşlerden etkilenme hali, bu nesnel durumla bağlantılıdır.

Rusya'nın bizden farkı;

Bolşeviklerin devrimin yenilgisinden dersler çıkararak, hızlı biçimde kendilerini toparlaması, bir süre sonra da Menşeviklerden ayrı "yeni tipte parti" anlayışıyla Bolşevik Partisini kurmaları ve onu devrimin partisi haline getirmeleridir.

yadsımaya varan bir oportünizm türü" olmasıdır. Bu da tasfiyeciliği diğerlerinden daha tehlikeli ve zararlı hale getirir. Çünkü partiyi yadsımak, devrimi yadsımadır.

"Tasfiyecilik sapması, ilkin taktik ayrıntılardan, örgütlenme sorunlarından patlak vermekle birlikte, salt bununla sınırlı değildi. Çünkü bu sapma doğrudan ideolojik olarak dönemlikle, programın ve taktiklerin reddedilmesiyle, oportünizmle bağlantılı"ydı der Lenin.

Rusya'da tasfiyecilik, 1905 devriminin yenilgisinin ardından başgösterdi. Bu, menşeviklerde legalizm, Bolşevikler içinde ise, "otzovizm", yani her tür legal olanaktan yararlanmayı tümünden yadsımak şeklinde kendini ortaya koydu. Türkiye'de ise, "katıksız yasadışıçılık" olarak da adlandırılan otzovist eğilim yer yer her yapı içinde görünmüş olsa bile, baskın olan yasalçılıktı, onun en uç hali "yasal parti"ydi. Fakat tasfiyecilik, her zaman "katıksız yasalçılık" şeklinde görünmedi. "Legal olanaklardan yararlanma" adı altında illegal mücadele ve örgüt biçimlerinden uzaklaşma ve giderek yeraltının adım adım tasfiyesi biçiminde gelişti. Devrimci örgütlerdeki tasfiyecilik, büyük oranda böyle gerçekleşti.

Ve çoğu kez o an önemsizmiş gibi görünen örgütsel, taktiksel sorunlarda patlak verdi. Fakat örgütsel, taktiksel her adımın arkasında, bir ideolojik-politik bakış bulunuyordu. Dolayısıyla örgütsel-taktiksel konularda çıkan sorunlar, küçümse-necek, yabana atılacak sorunlar değildi. Örneğin örgütlenmede yeraltına ve Leninist parti modelinin "abece"sine aykırı davranışlar, asla basit bir sorun olarak ele alınamaz. Sayfalarca illegal mücadelenin öneminden bahsederken, legal alanda konumlanma hep öncelikli sırada yer alırsa, **illegal örgütlenme ve mücadele biçimleri adım adım eritilirse, bu Leninist parti anlayışını yadsıamak anlamına gelir.**

Ne var ki tasfiyeciler, bu yöndeki adımlarını hep "döneme ayak uydurmak" olarak açıkladılar ve kendi içlerinde bu gidişe karşı çıkanları, "geride kalmak"la, "yeni dönemi anlamamak"la suçlayıp bir biçimde bastırdılar. Tasfiyeciliğe karşı mücadele, genel olarak başarılı bir şekilde yürütülemedi ve tasfiyeciliğin yayılması önlenemedi. Bunda ML ideolojiye hakimiyetteki zayıflık kadar, kendi geçmişimizden

doğru dersler almamanın da rolü büyük oldu.

* * *

"Umutsuzluğa ve düş kırıklığına kapılmamak için, bunalım kaynaklarının derinliğini iyi bilmek gerekir" diyor Lenin. "İnsan üzerinden atlayı-verip bunalımdan kurtulmaz. Ancak o bunalıma karşı kararlı bir savaş vererek ayakta kalabilir. Çünkü bu bunalım bir rastlantının ürünü değildir." (age, sf.103)

12 Eylül tasfiyeciliği ile savaşmak yerine, onu bir "rastlantı" ya da "kötü niyetli kişilerin suçu" olarak açıklayanlar, 12 Eylül sonrasında kapılarını tasfiyeciliğe sonuna dek açmış oldular. Bugün de içlerine düştükleri tasfiyeciliği kişilerle, tek tek olaylarla açıklayanlar, bu girdabın içinden çıkamıyorlar. Tasfiyeciliğin kaynaklarını ortaya koyup, onunla kararlı bir savaşım yürütmedikleri sürece de çıkamayacaklar.

Başta Bolşevik Partisi olmak üzere, birçok ülkede Komünist Parti'lerin tarihi, aynı zamanda oportünizmle savaşın tarihidir. Özellikle tasfiyeciliğe karşı mücadele, Rus Bolşeviklerin güçlenmesinde çok önemli bir yere sahiptir. Lenin'in "tasfiyecilik tasfiye edilmeden RSDİP gelişmezdi" sözü, bu gerçeği ifade eder. Lenin daha sonra şunları söyleyecektir: "Bırakalım liberallerle deşete kapılmış aydınlar, özgürlük için verilen ilk gerçek kitle savaşımı ardından inançlarını yitirsinler, bırakalım tabansızlar gibi bağırsınlar: 'Daha önce yenildiğin yere gitme, o ölümcül yola yeniden ayak basma' diye. Sınıf bilinci taşıyan proletarya onları şöyle yanıtlayacaktır: Tarihteki büyük savaşlar, devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıya geçmeleri sayesinde çözülmüştür -ve o sınıflar yenik düşmenin dersini aldıktan sonra yenmeyi başarmıştır. Yenik düşen ordular iyi öğrenir." (age, sf. 27)

Genel olarak **gericilik yılları, aynı zamanda sınama yıllarıdır.** Hareketin yükseldiği durumlarda tasfiyeciliğin ya da diğer hastalıkların silueti tam olarak belirginleşmeyebilir. **Mesele, mücadelenin karmaşıklığı ve ağırlığı altında ortaya çıkan rengin ne olduğudur.** Tasfiyeciliğin tutsaklığında mı kalınacak, bu sürece set mi oluncaktır? Bu süreç erken çözümlenip ona karşı bir direnç mi geliştirilecek, yoksa hep yakınmacı -ama hareket-siz- bir seyir izlenip sorunlar kendi

dışında mı aranacaktır? Bunlar ayırt edici noktalar ve örgütlerin olduğu kadar, tek tek kadroların, yöneticilerin de gerçek karakterini açığa vurur.

Menşevikler içinde yer almakla birlikte, 1905 devriminin ardından patlak veren tasfiyeciliğe karşı duran ve Menşevik tasfiyecilerle mücadele eden Plehanov, böyle bir durumla karşı karşıya kalan tüm devrimcilere doğru yolu gösteriyor:

“Kişi burada bir seçim yapmak zorunda: Ya tasfiyecilik, ya ona karşı savaş! Üçüncü bir yol yok! Böyle derken kuşkusuz kendi kişisel çıkarını değil, ortak davamızın çıkarını düşünen kişileri kastediyorum... Kendi kişisel çıkarlarının gösterdiği yoldan giden, sadece devrimcilik kariyerini düşünen kişiler için, mutlaka üçüncü bir yol mevcut. ...Bu çaptaki kişiler, tasfiyeci eğilimle tasfiyeciliğe karşı eğilim arasında manevra yapabilirler ve hatta bugünkü durumda yapmak zorundadırlar.... Tasfiyeciliğin mi yoksa tasfiyecilik karşıtlığının mı üstün geleceğini bilemediği için bu kişiler, ... kurnaz tilki diplomatlar, mutlaka kutlamada pay sahibi olmak istiyorlar, her ne pahasına olursa olsun kazananların yanında olmak istiyorlar. Bu kişiler, gerçek adam değil, ‘oyuncak adamcıklar’dır. Bu kişiler haklarında konuşmaya değmez kişilerdir. Doğuştan oportünistler, düsturları ‘nasıl isterseniz’dir.” (Plehanov’dan aktaran Lenin, age, sf. 50)

Mesele burada düğümlenmektedir: “Oyuncak adamcıklar” mı olacaktır, yoksa inandığı değerleri her şart altında savunan, bu değerlerin karartılmasına, yok edilmesine izin vermeyen, buna karşı savaşan gerçek devrimciler mi?

Ne yazık ki ülkemizde birçok devrimci kişi ve örgüt, tasfiyeciliğe karşı mücadelede sınıfta kaldı. Onlar, ya hayırhah bir tutum içinde oldular, ya da kimin-neyin doğru ve haklı olduğuna değil, bu savaştan kimin galip çıkacağına bakarak tutum belirlediler. *“Her ne pahasına olursa olsun kazananların yanında olmak”* devrimci kişilikle bağdaşmayan, küçük-burjuva güce tapınmacılıktı. Diğer yandan kazanan kimdi gerçekte, kaybetmek kim? Tasfiyeciliğe verilen her destek, devrimin, örgütün kaybetmesi anlamına geliyordu ki, devrimin-örgütün kaybettiği bir yerde, tek tek kişilerin bir önemi, değeri kalır mıydı?

“Tasfiyecilik -diyor Plehanov- en

Ne yazık ki ülkemizde birçok devrimci kişi ve örgüt, tasfiyeciliğe karşı mücadelede sınıfta kaldı. Onlar, ya hayırhah bir tutum içinde oldular, ya da kimin-neyin doğru ve haklı olduğuna değil, bu savaştan kimin galip çıkacağına bakarak tutum belirlediler. “Her ne pahasına olursa olsun kazananların yanında olmak” devrimci kişilikle bağdaşmayan, küçük-burjuva güce tapınmacılıktı.

Diğer yandan kazanan kimdi gerçekte, kaybetmek kim?

Tasfiyeciliğe verilen her destek, devrimin, örgütün kaybetmesi anlamına geliyordu ki, devrimin-örgütün kaybettiği bir yerde, tek tek kişilerin bir önemi, değeri kalır mıydı?

onur kırıcı türden bir oportünizmin bataklığına sürükler. Tasfiyecilerin arasında yeni şarap, sadece küçük-burjuva sirkesi yapmaya elverişli ekşi bir sıvıya dönüşür” (age, sf. 53)

Tasfiyeciliğe karşı mücadelede sözde “tarafsız” kalanlar, ya da o bataklığın içinde durdukları halde devrimci özlerini koruyabileceklerini sananlar, gerçekten de kısa bir sürede “ekşi bir sıvı”ya dönüştüler. Böyle olması eşyanın doğası gereğiydi. Bataklığın içinde durup da temiz kalmak, mümkün olabilir miydi?

* * *

Bugün zikzaklı da olsa mücadelenin giderek geliştiği bir döneme girilmekle birlikte, tasfiyeciliğin etkileri derinleşmiş bir şekilde sürüyor. Öyle ki, **geçmiş dönemde ipliği pazara çıkartılmış feminizm, troçkizm gibi akımlar, tarihin çöplüğünden çıkartılarak yeniden parlatılıyor, devrimci kesimleri etkisi altına alabiliyor.** Burjuvazinin ideolojik cephaneliğinden apartılmış karşı devrimci, liberal, reformist görüşler, “yeni” adı altında pazara sürülüyor. “Devrimcilik”in yerine “anti-kapitalizm”, “işçi ve emekçiler”in yerine “ezilenler” ya da “ötekiler” konuyor. **“Proletarya-burjuvazi” biçimindeki sınıfsal kimliklerin, “devrimci-karşı-devrimci” biçimindeki mücadeledeki duruşların yerine “alt kimlikler” konuşuluyor, kitleler, “alt kimlikler”i doğrultusunda saflaştırılıyor.** Ahlaki yozluk ve çürüme, gericiliğin yaygınlaşması, mistisizm vb. tasfiyecilik döneminin tüm hastalıkları boy vermiş durumda.

Bunlar da gösteriyor ki, tasfiyeciliğe karşı mücadele, dün olduğu gibi bugün de büyük bir öneme sahiptir. Ona asla geçmiş dönemin bir sorunu olarak bakamayız. Çünkü tasfiyecilik, *“kökü derinlerde olan toplumsal bir olgu”*dur. Lenin, bu olguyu *“liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, demokratik küçük burjuvazideki dağılma ve parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır”* diye açıklar ki, bu nesnellik bugün de geçerlidir. Mesele, bu nesnellığe rağmen ve onun üzerinde etkide bulunacak öznel faktörün, Bolşevik bir partinin yaratılmasındadır.

“İşin doğası gereği bir kitleli işçi partisinin hiçbir büyücek kanadı, burjuva devrimi döneminde saflarına değişik eğilimlerden şu ya da bu kadar ‘Abbas yolcu’ almaktan sakınamaz... Çünkü proletarya her zaman küçük-burjuvazinin çok deği-

şik katlarıyla ilişki içindedir ve proletarya sürekli olarak onlarla tamamlanmaktadır. Eğer proletarya partisi, bu yabancı ögeleri tam olarak emebilirse; onların denetimine girmez, ama onları denetimi altına alabilirse ve bu ögelerin bazısının gerçekten yabancı ögeler olduğunu tam zamanında görüp belli koşullarda kendini onlardan ayırabilirse, o zaman bu ilişkilerde olağan olmayan dehşet verici bir şey yoktur. Bu açıdan RSDİP’in iki kanadı arasındaki fark şudur: Menşevikler tasfiyecilere köle olmuşlardır. ...Bolşeviklere gelince, onların arasındaki tasfiyeci ögelerin başlangıçtan bu yana küçük bir azınlık olduğu, daha başlangıçtan zararsız hale getirildiği ve sonra da bir kenara atıldığı tanıtılmıştır.” (Lenin, age, sf. 43)

Bizde tasfiyeciliğe karşı verilen mücadelenin “tasfiyecilerin tasfiyesi” ile sonuçlanmaması, dolayısıyla tasfiyeciliğin devrimci bir tarzda yarılp yerle bir edilememesi, asıl olarak Bolşevik bir partinin yokluğundandır.

12 Eylül’de tasfiyeciliğe karşı amansız bir mücadele yürüten ihtilalci komünistler, ‘90’lı yıllarda Bolşevik bir partiye dönüşmemenin bedelini, yıllarca mücadele ettikleri tasfiyeciliğin kendi örgütleri içinde hakim hale gelmesiyle ödemişlerdir. İç mücadelenin en zorlusunu da vererek örgütlerinin tümünden tasfiye edilmesini önlemişler, fakat tasfiyeciliğin artan etkisini kıramamışlardır. Bu görev halen ihtilalci komünistler başta olmak üzere tüm gerçek devrimcilerin omuzlarındadır.

Bugün yeniden canlanan sınıf mücadelesinin doğru bir rotada yükselmesinin biricik koşulu “yıkıcı bir sapma” olarak tanımlanan tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi şart koşturmasıdır. Mücadeleyi “tasfiyeciliğin tutsaklığından” kurtaramazsak; ne yazık ki, bu canlanma ya kısa süre içinde sönecek, ya da yine çarpık bir şekilde gelişecek, benzer sorunlar yaşatacaktır ki, bu da ölü doğumdan farksızdır.

Faşizme karşı mücadele, tasfiyeciliğe karşı mücadele ile birleştiği oranda, başarılı olur. Ödenen onca bedelin, çekilen onca acının, akıtılan onca terin heba edilmemesi için, bu mücadeleyi kazanmak şarttır. Ancak o zaman Rus Bolşevikleri gibi, mücadelemiz sonuç verecek, devrimimiz zaferle taçlanacaktır.

Özgürlük ekmek gibidir
Günü gününe yoğrulur,
Pişirilir,
Ve yenir...

Özgürlük
Taze olmayı gerektirir;
Sıcak
Lezzetli
Ve başkalarıyla paylaşmaya yeterli...

Artıkları kırıntıları yeme
Yetinme dünkü ekmekle,
Uzak dur armağan edilmiş ekmekten.
Kendi ekmeğini
Yoğur ve pişir
Günü gününe;
Böylece kazanmış olursun onu
Dilenmeden.

Dünkü ekmek,
Armağan edilmiş ekmek,
Boğazına takılır insanın.
Kendi günlük ekmeğini kendi sağlamalısın...

Radoy Ralin

Kürt Halkına ÖZGÜRLÜK!

